Revolutie en Contrarevolutie

Plinio Corrêa de Oliveira

Revolutie en Contrarevolutie

Revolutie en Contrarevolutie is een publicatie van Stichting Civitas Christiana.
Voor meer informatie zie: www.civitaschristiana.nl

Revolutie en Contrarevolutie is een vertaling van *Revolução e Contra-Revolução* geschreven door Plinio Corrêa de Oliveira en gepubliceerd in *Catolicismo*, April 1959 (deel I en II).

© - Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Stichting Civitas Christiana.

Inhoud

Voorwoord 14
Inleiding 15
Plinio Corrêa de Oliveira:
man van geloof, denken en actie 22

Deel I – de Revolutie

Hoofdstuk I Crisis van de hedendaagse mens 31
Hoofdstuk II Crisis van de westerse en christelijke mens 32
Hoofdstuk III Kenmerken van deze crisis 33
1. Zij is universeel 33
2. Zij is één 33
3. Zij is totaal 34
4. Zij is dominant 34
5. Zij is procesmatig 35
Hoofdstuk IV De metamorfose van het revolutionaire proces 51
Hoofdstuk V De drie diepten van de Revolutie: in tendensen, in ideeën, in feiten 53
1. De Revolutie in de tendensen..... 53
2. De Revolutie in de ideeën..... 53
3. De Revolutie in de feiten 54
4. Diverse opmerkingen 54
Hoofdstuk VI De mars van de Revolutie 62
1. De drijvende kracht van de Revolutie 62
2. De schijnbare tussenruimten van de Revolutie..... 63
3. De mars van raffinement naar raffinement 64
4. De harmonische snelheden van de Revolutie 64
5. Bezwaren weerlegd 65

6. De agenten van de Revolutie: de vrijmetselarij en de andere geheime krachten 71
Hoofdstuk VII De essentie van de Revolutie 73
1. De Revolutie bij uitstek.....73
2. Revolutie en legitimiteit 76
3. De Revolutie, trots en zinnelijkheid – de metafysische waarden van de Revolutie.....80
Hoofdstuk VIII Intelligentie, wil en gevoel bij het bepalen van menselijke handelingen 92
1. Gevallen natuur, genade, en vrije wil 93
2. De kiem van de Revolutie 93
3. Revolutie en kwade trouw 94
Hoofdstuk IX De "semi-contrarevolutionair" is ook een kind van de Revolutie 97
Hoofdstuk X Cultuur, kunst en ambiance in de Revolutie 98
1. Cultuur 98
2. De kunsten 98
3. De ambiances 99
4. Historische rol van kunst en ambiance in het revolutionaire proces 99
Hoofdstuk XI Revolutie, zonde en Verlossing – De revolutionaire utopie 100
1. De Revolutie ontkent zonde en Verlossing 100
2. Historische illustratie: de ontkenning van de zonde in het liberalisme en het socialisme.....101
3. Verlossing door wetenschap en technologie: de revolutionaire utopie 102
Hoofdstuk XII Pacifistisch en antimilitaristisch karakter van de Revolutie 103
1. De wetenschap zal oorlogen,

strijdkrachten en politie afschaffen *103*
2. De leerstellige onverenigbaarheid tussen de Revolutie en het uniform *103*
3. Het 'temperament' van de Revolutie is afkerig van het militaire leven *104*

Deel II De Contrarevolutie

Hoofdstuk I Contrarevolutie is reactie..... 107
I. De Contrarevolutie: een specifieke en directe strijd tegen de Revolutie *107*
2. Nobelheid van deze reactie *107*
3. Reactie ook gericht tegen de tegenstanders van vandaag *107*
4. Moderniteit en integriteit van de Contrarevolutie *108*

Hoofdstuk II Reactie en historische immobiliteit 109
1. Wat te herstellen *109*
2. Wat te innoveren *109*

Hoofdstuk III De Contrarevolutie en de drang naar nieuwigheden 111
1. De Contrarevolutie is traditionalistisch.. *111*
2. De Contrarevolutie is conservatief *113*
3. Is Contrarevolutie de essentiële voorwaarde voor echte vooruitgang? *113*

Hoofdstuk IV Wat is een contrarevolutionair?..... 115
1. Daadwerkelijk..... *115*
2. In potentie..... *115*

Hoofdstuk V De tactiek van de Contrarevolutie 117
1. Met betrekking tot de daadwerkelijke contrarevolutionair *117*
2. In relatie tot de potentiële contrarevolutionair..... *118*
3. In relatie tot de revolutionair..... *119*

4. Elites en massa's in contrarevolutionaire tactieken..... 120

Hoofdstuk VI De actiemiddelen van de Contrarevolutie.....122

1. Neigen naar grote actiemiddelen.....122

2. Ook bescheiden middelen gebruiken: hun doeltreffendheid..... 122

Hoofdstuk VII Obstakels voor de Contrarevolutie.....124

1. Te vermijden valkuilen bij contrarevolutionairen..... 124

2. De 'slogans' van de Revolutie.....124

3. Verkeerde houdingen ten opzichte van de 'slogans' van de Revolutie..... 128

Hoofdstuk VIII Het procesmatige karakter van de Contrarevolutie en de contrarevolutionaire 'schok'..... 130

1. Er is een contrarevolutionair proces..... 130

2. Typische aspecten van het revolutionaire proces..... 130

3. Hoe het revolutionaire proces te vernietigen..... 132

Hoofdstuk IX Drijvende kracht van de Contrarevolutie.....138

1. Deugd en Contrarevolutie.....138

2. Bovennatuurlijk leven en Contrarevolutie..... 138

3. Onoverwinnelijkheid van de Contrarevolutie..... 139

Hoofdstuk X Contrarevolutie, zonde en Verlossing.....140

1. De Contrarevolutie moet de notie van goed en kwaad laten herleven.....140

2. Hoe de notie van goed en kwaad te doen herleven.....140

Hoofdstuk XI Contrarevolutie en wereldlijke samenleving..... 142
1. De Contrarevolutie en de sociale organisaties.....142
2. Het christendom en de universele republiek.....148
3. Contrarevolutie en nationalisme..... 149
4. Contrarevolutie en militarisme..... 149
Hoofdstuk XII De kerk en de Contrarevolutie.....151
1. De kerk is iets veel hogers en weidsers dan Revolutie en Contrarevolutie.....151
2. De kerk heeft het grootste belang bij het neerslaan van de Revolutie..... 153
3. De kerk is daarom een fundamenteel contrarevolutionaire kracht..... 153
4. De kerk is de grootste van de contrarevolutionaire krachten..... 153
5. De kerk is de ziel van de Contrarevolutie..... 153
6. De verheffing van de kerk is het ideaal van de Contrarevolutie.....154
7. In zekere zin overstijgt de Contrarevolutie de Kerk.....154
8. Moet elke katholiek een contrarevolutionair zijn?..... 155
9. Katholieke actie en Contrarevolutie.....157
10. De Contrarevolutie en de niet-katholieken..... 157

Deel III Revolutie en Contrarevolutie – Twintig jaar later
Hoofdstuk I De Revolutie, een proces in voortdurende transformatie..... 161

1. "Revolutie en Contrarevolutie" en de TFP's: twintig jaar actie en strijd..... 161
2. Is "Revolutie en Contrarevolutie", in een wereld die voortdurend en snel verandert, vandaag nog relevant? – Het antwoord luidt bevestigend..... 163

Hoofdstuk II Hoogtepunt en crisis van de derde Revolutie..... 165
1. Hoogtepunt van de derde Revolutie..... 165
2. Onverwachte hindernissen voor de derde Revolutie bij het toepassen van de klassieke methoden..... 173
3. Haat en geweld genereren in metamorfose een totale revolutionaire psychologische oorlogsvoering..... 182
4. Het psychologische offensief van de derde Revolutie in de Kerk..... 185
5. Balans van twintig jaar derde Revolutie, volgens de criteria van 'Revolutie en Contrarevolutie'..... 196

Hoofdstuk III De vierde Revolutie die geboren wordt.. 198
1. De vierde Revolutie, die voorzien is door de bewerkers van de derde Revolutie... 199
2. De vierde Revolutie en tribalisme: een eventualiteit..... 200
3. Plicht van contrarevolutionairen tegenover de ontluikende vierde Revolutie... 206

Conclusie..... 210
Nawoord uit 1992..... 212
De Contrarevolutie in Nederland..... 220

Voorwoord

Het boek *Revolutie en Contrarevolutie* is een geschrift van prof. Plinio Corrêa de Oliveira uit 1959. Het is dus geschreven aan de vooravond van de roerige jaren zestig en van het Tweede Vaticaans Concilie en als zodanig profetisch.

Hoewel als gelegenheidsgeschrift tot stand gekomen, heeft deze tekst zich, door de Braziliaanse auteur later aangevuld met verschillende supplementen, ontwikkeld tot een klassieke contrarevolutionaire tekst die zijn gedachtegoed geconcentreerd weergeeft.

Dit gedachtegoed, mijn enthousiasme daarover en de overtuiging dat dit ook aan Nederland veel te zeggen heeft, bracht mij ertoe op 26 maart 2014 de stichting Civitas Christiana op te richten, sinds 2021 gezeteld in Veenendaal.

Van daaruit zet Civitas Christiana zich in voor de verdediging van de traditionele Nederlandse christelijke cultuur. In dit kader was het uitbrengen van een Nederlandse vertaling van *Revolutie en Contrarevolutie* een hartenwens van mij, die met deze uitgave in vervulling gaat.

Ik wens de lezer een vruchtbare en gezegende lectuur toe.

Hugo Bos
Stichting Civitas Christiana

Inleiding

Vandaag publiceert *Catolicismo*[1] zijn honderdste nummer en het wil dit feit markeren door aan dit huidige nummer een bijzonder karakter mee te geven om de reeds grote zielsverwantschap die het met zijn lezers heeft, te verdiepen.

Daarom leek niets zo opportuun als de publicatie van een artikel over dit onderwerp: *Revolutie en Contrarevolutie*.

De keuze van het onderwerp is gemakkelijk te verklaren. *Catolicismo* is een strijdbaar tijdschrift. Als zodanig moet het in de eerste plaats worden beoordeeld naar het doel dat met de strijd wordt beoogd. Maar wat wil het precies bestrijden? Het lezen van zijn pagina's geeft in dit opzicht een indruk die misschien niet erg welomschreven is. Men vindt er vaak weerleggingen in van communisme, socialisme, totalitarisme, liberalisme, liturgisme, *Maritainisme,* en zovele andere 'ismen'. Wij zouden echter niet willen zeggen dat wij een van hen zoveel meer in het oog houden dat wij ons daardoor zouden kunnen laten definiëren. Het zou bijvoorbeeld overdreven zijn te beweren dat *Catolicismo* een specifiek anti-protestants of anti-socialistisch tijdschrift is. Men zou dus kunnen zeggen dat het een veelvoud van doelstellingen heeft. Men kan echter zien dat, in het perspectief waarin die zich plaatst, al deze gezichtspunten een gemeenschappelijke noemer hebben, en dat dit het doel is dat ons tijdschrift steeds nastreeft.

Wat is die gemene deler? Een doctrine? Een kracht? Een opinie-stroming? Het is duidelijk dat een opheldering in dit opzicht

1 OPMERKING VAN DE REDACTIE: Deze inleiding werd gepubliceerd in nr. 100 van Catolicismo, april 1959.

helpt om het hele werk van leerstellige vorming dat *Catolicismo* in deze honderd maanden heeft verricht, tot in zijn diepste wezen te begrijpen.

* * *

De studie van Revolutie en Contrarevolutie overstijgt ruimschoots dit beperkte doel.

Om dit aan te tonen, volstaat het te kijken naar het religieuze panorama van ons land. Statistisch gezien is de situatie van katholieken uitstekend: volgens de laatste officiële gegevens maken wij 94% van de bevolking uit. Als alle katholieken waren wat wij zouden moeten zijn, zou Brazilië vandaag een van de meest bewonderenswaardige katholieke machten zijn in de twintig eeuwen van het leven van de Kerk.

Waarom zijn we dan zo ver van dit ideaal verwijderd? Wie kan beweren dat spiritisme, protestantisme, atheïsme of communisme de voornaamste oorzaak van onze huidige situatie zijn? Nee. Het is iets anders, ongrijpbaar, subtiel, doordringend als ware het een krachtige en angstwekkende radioactieve straling. Iedereen voelt de effecten ervan, maar weinigen zouden u de naam en de essentie ervan kunnen vertellen.

Bij het afleggen van deze verklaring gaan onze gedachten uit van de grenzen van Brazilië naar de Spaans-Amerikaanse naties, onze dierbare zusters, en vandaar naar alle katholieke naties. In alle gevallen oefent hetzelfde kwaad zijn onbepaalde en overweldigende macht uit. En in alles produceert het symptomen van een tragische grootheid. Een voorbeeld onder andere: in een brief die in 1956 ter gelegenheid van de Nationale Dag van Dankzegging werd gericht aan Zijne Eminentie Kardinaal Carlos Carmelo de Vasconcelos Motta, aartsbisschop van São Paulo, verklaarde Mgr. Angelo Dell'Acqua, plaatsvervanger van het Staatssecretariaat, dat "*als*

gevolg van het religieuze agnosticisme van de Staten" het "*gevoel voor de Kerk in de moderne maatschappij was getemperd of bijna verloren gegaan"*. Welke vijand heeft de bruid van Christus deze vreselijke slag toegebracht? Wat is de gemeenschappelijke oorzaak van dit en van zovele andere bijkomende en verwante kwaden? Hoe moet ik die benoemen? Wat zijn de middelen waarmee hij te werk gaat? Wat is het geheim van zijn overwinning? Hoe kan hij met succes worden bestreden?

Zoals men kan zien, is er nauwelijks een thema te bedenken dat nog actueler is.

* * *

Deze vreselijke vijand heeft een naam: hij heet Revolutie. De diepere oorzaak is een explosie van trots en zinnelijkheid die de inspiratie vormde voor, wij zouden niet zeggen een systeem, maar een hele keten van ideologische systemen. De drie grote Revoluties van de westerse geschiedenis – de Pseudo-Reformatie, de Franse Revolutie en het communisme[2] – zijn het gevolg van de brede aanvaarding van deze systemen in de hele wereld.

Trots leidt tot haat jegens elke superioriteit, en dus tot de bewering dat ongelijkheid op zichzelf, op alle vlakken, ook en vooral op het metafysische en religieuze vlak, een kwaad is. Dit is het egalitaire aspect van de Revolutie.

Zinnelijkheid heeft op zich de neiging om alle barrières te doorbreken. Zij aanvaardt geen enkele beteugeling en leidt tot opstand tegen alle gezag en alle wet, hetzij goddelijk of menselijk, kerkelijk of burgerlijk. Zij is het liberale aspect van de Revolutie.

Beide aspecten, die uiteindelijk een metafysisch karakter hebben, lijken dikwijls met elkaar in tegenspraak, maar zij worden

2 Leo XIII, encycliek «Parvenus à la Vingt-Cinquième Année», 19-III-1902 - «Bonne Presse», Parijs, vol. VI, p. 279).

verzoend in de marxistische utopie van een anarchistisch paradijs, waarin een hoogontwikkelde mensheid, 'geëmancipeerd' van elke religie, zou leven in een diepzinnige orde zonder politiek gezag, en in een totale vrijheid waaruit geen enkele ongelijkheid zou voortkomen.

De Pseudo-Reformatie was een eerste Revolutie. Zij heeft in verschillende mate de geest van twijfel, religieus liberalisme en kerkelijk egalitarisme in de verschillende sekten geplant die zij heeft voortgebracht.

Zij werd gevolgd door de Franse Revolutie, die de triomf van het egalitarisme op twee gebieden was. Op godsdienstig gebied, in de vorm van atheïsme, dat tot laïcisme of secularisme wordt verfraaid. En in de politieke sfeer, door de valse stelregel dat elke ongelijkheid onrechtvaardig is, elk gezag een gevaar, en vrijheid het hoogste goed.

Communisme is de overbrenging van deze stelregels naar sociaal en economisch gebied.

Deze drie Revoluties zijn episoden van één Revolutie, waarbinnen het socialisme, het liturgisme, de *politique de la main tendue*[3] enz. overgangsstadia of verzwakte manifestaties zijn. [Over de fouten waardoor de geest van de Revolutie in katholieke milieus doordringt, heeft de Eerwaarde Monseigneur Antonio de Castro Mayer, bisschop van Campos, een zeer belangrijke herderlijke brief gepubliceerd[4].]

* * *

Het is duidelijk dat een proces van een dergelijke diepte, een dergelijke reikwijdte en een dergelijke lange duur zich niet kan

3 Politiek van de uitgestoken hand.

4 Carta Pastoral sobre os Problemas do Apostolado Moderno -Boa Imprensa Ltda.

ontwikkelen zonder alle gebieden van menselijke activiteit te omvatten, zoals cultuur, kunst, wetten, gewoonten en instellingen.

Een gedetailleerde studie van dit proces op alle gebieden waarop het zich heeft ontvouwd, zou het bestek van dit artikel ver te buiten gaan.

Daarin hebben wij getracht – ons beperkend tot slechts één aspect van dit enorme onderwerp – in beknopte vorm de contouren te schetsen van de immense lawine die de Revolutie is, haar een eigen naam te geven, zeer beknopt haar diepere oorzaken aan te duiden, alsmede de factoren die haar bevorderen, de wezenlijke elementen van haar leer, het respectieve belang van de verschillende terreinen waarop zij werkzaam is, de kracht van haar dynamiek en het 'mechanisme' van haar expansie. Op symmetrische wijze zullen wij dan analoge punten betreffende de Contrarevolutie behandelen, en enkele van haar overwinningsvoorwaarden bestuderen.

Niettemin hebben wij slechts die delen van elk van deze onderwerpen kunnen toelichten die ons op dat moment het nuttigst leken om onze lezers te verlichten en hun strijd tegen de Revolutie te vergemakkelijken. En we hebben veel punten moeten weglaten die werkelijk van kapitaal belang, maar minder urgent zijn.

Dit werk is, zoals gezegd, een eenvoudige verzameling van stellingen waardoor de geest en het programma van *Catolicismo* beter kunnen worden gekend. Het zou zijn natuurlijke proporties te boven gaan als het een volledige bewijsvoering van elke bewering bevatte. Wij hebben ons beperkt tot het ontwikkelen van de minimale argumentatie die nodig is om het verband aan te tonen tussen de verschillende stellingen en het panoramische overzicht van een heel deel van onze leerstellige standpunten.

Dit artikel kan dienen als een onderzoek. Hoe denken de lezers van *Catolicismo* in Brazilië en elders (die zeker het meest vijandig tegenover de Revolutie staan) precies over de Revolutie en Contrarevolutie? Hoewel onze stellingen slechts een deel van het onderwerp bestrijken, kunnen zij voor iedereen aanleiding zijn zichzelf die vraag te stellen en ons hun antwoord toe te zenden, dat wij met belangstelling zullen ontvangen.

Plinio Corrêa de Oliveira: man van geloof, denken en actie

Katholiek denker, schrijver, hoogleraar en journalist – al deze hoedanigheden geven het leven van professor Plinio Corrêa de Oliveira weer. Toch blijft zo'n beschrijving onvolledig. Hij is een man die niet los gezien kan worden van de tijd waarin hij leefde. Geboren in 1908 in São Paulo, Brazilië, steekt de oprichter van de Braziliaanse Traditie, Familie en Privé-eigendom (TFP) hoog uit boven zijn tijd en kwam hij een stormachtige eeuw naar voren als een man van geloof, denken en actie. Als hij al met een enkel woord te beschrijven valt, moet Plinio Corrêa de Oliveira begrepen worden als iemand die zijn katholieke Geloof hoger schatte dan wat dan ook. Het Geloof stempelde zijn leven. Hij schoof een veelbelovende politieke carrière terzijde en stelde zich in dienst van de Kerk.

Zijn ouders kwamen uit oude, traditionele families. Zijn vader, de jurist João Paulo Corrêa de Oliveira, kwam uit Pernambuco, en zijn moeder, Dona Lucilia Ribeiro dos Santos Corrêa de Oliveira, werd geboren in São Paulo, de meest dynamische deelstaat van Brazilië. Zijn moeder bracht hem een diepe liefde voor de katholieke Kerk bij. Die vroege vorming en zijn opleiding bij de jezuïeten van Colégio São Luiz legde het fundament voor een leven van intense katholieke actie. In 1930 behaalde hij zijn diploma in de rechten en sociale wetenschappen aan de rechtenfaculteit in São Paulo.

Vanaf zijn jeugd ging zijn bijzondere belangstelling uit naar de filosofische, theologische en praktische analyse van de heersende crises in moderne samenlevingen.

In 1928 sloot hij zich aan bij de jeugdbeweging van de mariale congregaties in São Paulo, die op dat moment sterk in opkomst

was. In korte tijd werd hij het meest gerespecteerde lid in heel Brazilië, vooral dankzij zijn uitzonderlijke vaardigheden als spreker, docent en man van actie.

Hij nam actief deel aan de organisatie van de Katholieke Kiesvereniging (LEC) in 1933, waarvoor hij in de Braziliaanse grondwetgevende vergadering werd gekozen. Hij werd gekozen in de Braziliaanse grondwetgevende vergadering, waar hij destijds de jongste afgevaardigde was en bovendien degene met de meeste stemmen. Bij het vervullen van zijn electorale mandaat werd hij de woordvoerder van de katholieke fractie.

Na het einde van de verkiezingsperiode legde hij zich toe op de functie van hoogleraar aan de universiteit. Hij nam de leerstoel Geschiedenis van de Beschaving over aan de Rechtenfaculteit van de Universiteit van São Paulo. Later werd hij gewoon hoogleraar Moderne en Hedendaagse Geschiedenis aan de Faculteit der Filosofie en Wetenschappen São Bento en Sedes Sapientiae van de Pauselijke Katholieke Universiteit van São Paulo.

Plinio Corrêa de Oliveira was de eerste voorzitter van de aartsbisschoppelijke raad voor Katholieke Actie in São Paulo en directeur van het katholieke weekblad *Legionario* in de periode van 1935 tot 1947. Dit weekblad had binnen de Braziliaanse katholieke pers een prestigieuze positie.

Vanaf 1951 was hij een gezaghebbende medewerker van het maandelijkse culturele tijdschrift *Catolicismo*. Van 1968 tot 1990 schreef hij ook wekelijkse artikelen voor *Folha de São Paulo*, toen het meest gelezen dagblad van hele land.

Professor Plinio Corrêa de Oliveira heeft veertien boeken geschreven, waarvan sommige uitgegeven zijn in het Duits, Frans, Engels, Portugees, Spaans, Italiaans, Pools, Hongaars, Chinees, Roemeens en Vietnamees.

Zijn belangrijkste boeken zijn: *Ter verdediging van de Katholieke Actie*, gepubliceerd in 1943, waarvan het voorwoord

werd geschreven door de toenmalige Apostolische Nuntius in Brazilië, Mgr. Aloisio Masella, later kardinaal. Het boek bevat een scherpzinnige analyse van de beginnende infiltratie van de Katholieke Actie door progressistische en linkse elementen en werd geprezen in een welgemeende aanbevelingsbrief, namens paus Pius XII geschreven door de toenmalige Vaticaanse onderstaatssecretaris, Mgr. Giovanni Battista Montini, de latere paus Paulus VI.

Het boek *Overeenkomst met het communisme: voor de Kerk hoop of zelfvernietiging?*, gepubliceerd in 1963, stelt de onmogelijkheid van het samenleven tussen de Kerk en een regering die weliswaar de vrijheid van geloof waarborgt, maar verbiedt te onderwijzen dat het fout is het privé-eigendom te willen afschaffen. In een brief van de Heilige Congregatie voor Seminaries en Universiteiten, ondertekend door haar prefect, kardinaal Giuseppe Pizzardo, werd het werk in het bijzonder geprezen. De hooggeplaatste Vaticaanse autoriteit prijst de leer van de schrijver van het boek als een "eco fidelissimo" (geheel getrouwe echo) van de pauselijke leer. Het boek werd zesendertig maal herdrukt en vertaald in het Duits, Italiaans, Spaans, Frans, Hongaars, Engels, Pools en Chinees. In dertien verschillende landen werd het integraal herdrukt in achtendertig tijdschriften.

Indiaanse levenswijze, het communistisch missie-ideaal in 21e-eeuws Brazilië. In dit werk wordt de nieuwe strekking van de progressieven in Brazilië getoond: de nieuwe zendingsdoctrine met als doel de ontwikkeling van een communistisch-structuralistische maatschappij.

Zelfbesturend socialisme: ten opzichte van communisme, een barrière? Of een bruggenhoofd? Het werk, gepubliceerd in 1981, bevat een interpretatie en een kritische analyse van het programma voor zelfbeheer van Mitterrand, de toen pas verkozen president

Prof. Plinio Corrêa de Oliveira, met in zijn hand een kopie van het manifest tegen het arbeiderszelfbestuur-socialisme van de François Mitterrand.

Een manoeuvre die niet werkte: het arbeiderszelfbestuur-socialisme

In mei 1981 stelde de Franse Socialistische Partij zich kandidaat voor de verkiezingen met een nieuwe formule, die vertegenwoordigde wat de partijdoctrine het meest in overeenstemming achtte met haar beginselen en haar diepste doelstellingen: arbeiderszelfbestuur. Toevallig was dat hetgeen ook de grondwet van Sovjet Rusland beschouwde als het ultieme doel van het marxistische communisme... De verkiezing van François Mitterrand veroorzaakte dus een verklaarbare vreugde bij alle linksen, niet alleen in Frankrijk, maar in de hele wereld. Prof. Plinio Corrêa de Oliveira volgde de gebeurtenissen op de voet en schreef een manifest getiteld 'Arbeiderszelfbestuur-socialisme: ten opzichte van het communisme een barrière of een bruggenhoofd?' Het document werd onderschreven en verspreid als bericht van de toen dertien bestaande TFP's. Vanaf december 1981 werd het gepubliceerd in 50 belangrijke kranten en tijdschriften in 69 landen op vijf continenten, met een oplage van in totaal 33 miljoen exemplaren. Deze publicatie was een beslissende factor voor de mislukking van het arbeiderszelfbestuur in Frankrijk en de verbreiding ervan in de wereld. Deze mislukking ligt aan de basis van de daaropvolgende crisis van de Franse Socialistische Partij, die in 1994 besloot haar prestigieuze hoofdkwartier in de Solferinostraat te verkopen...

Hierboven, het beroemde partijhoofdkwartier in de Rue Solferino.

Mitterrand, met in zijn hand de roos – het symbool van de Franse Socialistische Partij.

Friedrich von Hayek, winnaar van de Nobelprijs voor economie in 1974, verklaarde dat het document van de TFP's precies de beginselen weergaf waaraan hij zijn hele leven had gewijd.

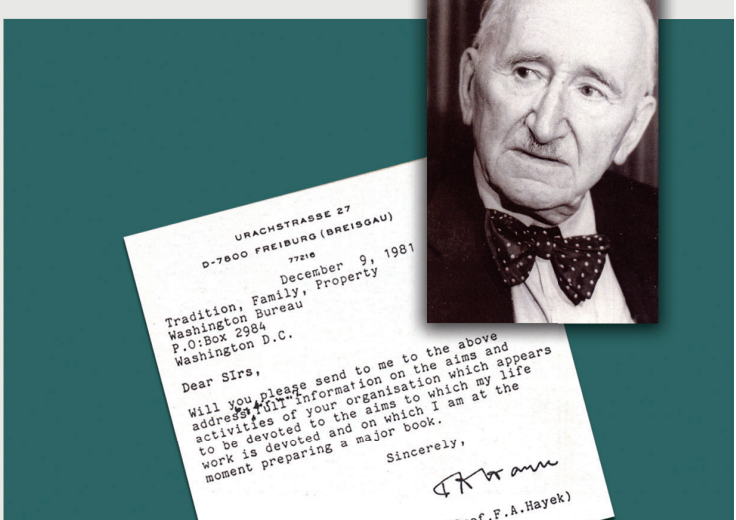

URACHSTRASSE 27
D-7800 FREIBURG (BREISGAU)
77216

December 9, 1981

Tradition, Family, Property
Washington Bureau
P.O.Box 2984
Washington D.C.

Dear SIrs,

Will you please send to me to the above address "full" information on the aims and activities of your organisation which appears to be devoted to the aims to which my life work is devoted and on which I am at the moment preparing a major book.

Sincerely,

(Prof.F.A.Hayek)

van Frankrijk. Via dagbladen en tijdschriften bereikte het een publiek van tientallen miljoenen mensen.

Onder de andere werken van prof. Plinio Corrêa de Oliveira moet het manifest *Communisme en anticommunisme op de drempel van het laatste decennium van dit millennium* (1990) als zeer belangrijk worden genoemd. Het werd gelezen in 58 kranten uit 19 verschillende landen. Het document is een energieke, historische interpellatie van al diegenen in het Oosten en het Westen die schuldig zijn aan het in diepe schande brengen of nog steeds brengen van een groot aantal volkeren, en van al diegenen die hun eigen vaderland graag overleveren aan de vreselijke slavernij die aan Rusland, China en hun satellietstaten opgedrongen werd.

In *Adel en verwante traditionele elites in de toespraken van Pius XII tot het patriciaat en de adel van Rome* (1993) wijst de auteur op de unieke rol die de elites spelen en benadrukt hij de religieuze en culturele waarde van de tradities waarvan zij de dragers zijn, alsook de zware taak die zij te vervullen hebben in dienst van het geestelijke en wereldlijke algemeen welzijn in de huidige onrustige wereld. Het werk werd eerst in Portugal gepubliceerd en vervolgens ook in Italië, Spanje, Frankrijk, Oostenrijk, de VS, Chili en Argentinië. Onder de talrijke blijken van goedkeuring en gelukwensen die de auteur ontving, verdienen vooral de brieven van de kardinalen Alfonso Stickler, Bernardino Echeverria Ruiz, Mario Luigi Ciappi en Silvio Oddi, van pater Anastasio Gutierrez c.m.f., en van de bekende theologen pater Raiınondo Spiazzi o.p. en Victorino Rodriguez o.p. vermelding.

Als intellectueel en leraar van de contrarevolutionaire leer van alle TFP's en aanverwante verenigingen, nam professor Plinio Corrêa de Oliveira een onbetwistbare plaats in en was hij een wegwijzer in onze door crises en catastrofen geteisterde tijden. Hij

was een man die waarlijk de belichaming was van zijn denken. Van alle verwezenlijkingen van zijn leven was de belangrijkste de oprichting van de Braziliaanse Vereniging voor de Verdediging van Traditie, Familie en Privé-eigendom (TFP) in 1960 in São Paulo.

Professor Plinio Correa de Oliveira overleed op 3 oktober 1995. Zijn werk leeft voort op vijf continenten in de 26 TFP's, die onafhankelijke zusterorganisaties van de Braziliaanse TFP vormen en die zich laten inspireren door het voorbeeld dat hun stichter met zijn leven gegeven heeft en door zijn indringende verhandeling *Revolutie en Contrarevolutie*. Wat indruk maakte op iedereen die prof. Corrêa de Oliveira leerde kennen was zijn diepe vertrouwen op de Heilige Maagd dat de bron van zijn moed was en hem in staat stelde de strijd voor de christelijke beschaving voort te zetten in het absolute vertrouwen in de uiteindelijke overwinning van het goede op het kwaad. De bekende Italiaanse historicus Roberto de Mattei schreef in 1998 zijn biografie onder de titel *The Crusader of the 20th Century.* Inderdaad was professor Plinio Corrêa de Oliveira een waar Kruisvaarder van de twintigste eeuw, die vast geloofde in de woorden van Onze Lieve Vrouw in Fatima:

"Uiteindelijk zal mijn Onbevlekt Hart triomferen."

Deel I

DE REVOLUTIE

Hoofdstuk I

Crisis van de hedendaagse mens

De vele crises die de wereld vandaag de dag door elkaar schudden – van de staat, het gezin, de economie, de cultuur, enz. – zijn slechts meerdere aspecten van één fundamentele crisis, waarvan het werkterrein de mens zelf is. Met andere woorden, deze crises hebben hun wortels in de diepste problemen van de ziel, van waaruit zij zich uitbreiden naar elk aspect van de persoonlijkheid van de hedendaagse mens en al zijn activiteiten.

Hoofdstuk II

Crisis van de westerse en christelijke mens

Bovenal is dit een crisis van de westerse christelijke mens, dat wil zeggen van de Europeaan en zijn afstammelingen, de Amerikaan en de Australiër. En als zodanig zullen wij het meer in het bijzonder bestuderen. Het treft ook andere volkeren, voor zover de westerse wereld zich tot hen uitstrekt en bij hen wortel heeft geschoten. Bij deze volkeren wordt de crisis gecompliceerd door de problemen die eigen zijn aan hun respectieve culturen en beschavingen, en door hun botsing met de positieve of negatieve elementen van de westerse cultuur en beschaving.

Hoofdstuk III

Kenmerken van deze crisis

Hoe ingrijpend de factoren van diversificatie van deze crisis in de verschillende landen van vandaag ook zijn, zij behoudt altijd vijf hoofdkenmerken:

1. ZIJ IS UNIVERSEEL

Deze crisis is universeel. Er is vandaag geen natie die er niet in meer of mindere mate mee te maken heeft.

2. ZIJ IS ÉÉN

Deze crisis is één. Het gaat dus niet om een reeks crisissen die zich parallel en autonoom in elk land ontwikkelen en met elkaar verbonden zijn door enkele analogieën van uiteenlopende betekenis.

Wanneer in een bos een brand uitbreekt, is het niet mogelijk het verschijnsel te beschouwen als ging het om duizend autonome en parallelle branden van duizend bomen die naast elkaar staan. De eenheid van het fenomeen 'verbranding', uitgeoefend op de levende eenheid die het bos is, en de omstandigheid dat de grote uitdijende kracht van de vlammen het resultaat is van een hitte waarin de ontelbare vlammen van de verschillende bomen samensmelten en zich vermenigvuldigen, dragen er allemaal toe bij dat de bosbrand één enkel feit is, dat de duizend deelbranden in een totale werkelijkheid omvat, hoe verschillend in zijn bijzonderheden elk van hen ook mag zijn.

De westerse christenheid vormde één geheel dat de verschillende christelijke landen oversteeg zonder ze op te slokken. In deze

levende eenheid deed zich een crisis voor die uiteindelijk het geheel trof, door de toegevoegde hitte, en meer dan dat, door de versmelting van de steeds talrijker plaatselijke crises die eeuwenlang zonder onderbreking in elkaar overliepen en zich in elkaar verstrengelden. Bijgevolg bestaat de christenheid, als een familie van officieel katholieke staten, al lang niet meer. Wat er als restanten van overblijft, zijn de westerse en christelijke volkeren. En allen lijden momenteel onder de werking van ditzelfde kwaad.

3. ZIJ IS TOTAAL

Wanneer deze crisis in een bepaald land wordt beschouwd, ontwikkelt zij zich in een zo diepe laag van problemen dat zij zich, door de eigenlijke orde der dingen, in alle krachten van de ziel, op alle gebieden van de cultuur, in alle domeinen tenslotte van het handelen van de mens voortzet of ontvouwt.

4. ZIJ IS DOMINANT

Oppervlakkig beschouwd lijken de gebeurtenissen van onze dagen een chaotisch en onontwarbaar kluwen, en dat zijn zij in veel opzichten ook.

Niettemin kunnen uit het samengaan van zovele ontspoorde krachten zeer samenhangende en krachtige uitkomsten worden afgeleid, mits zij worden beschouwd vanuit het gezichtspunt van de grote crisis waarmee wij te maken hebben.

Onder impuls van deze waanzinnige krachten worden de westerse naties inderdaad geleidelijk een toestand ingedreven die in al die landen dezelfde wordt en die lijnrecht tegenover de christelijke beschaving staat.

Daaruit blijkt dat deze crisis als een koningin is, voor wie alle krachten van de chaos ter beschikking staan als efficiënte en volgzame instrumenten.

5. ZIJ IS PROCESMATIG

Deze crisis is geen spectaculaire en geïsoleerde gebeurtenis. Integendeel, het is een kritisch proces dat reeds vijf eeuwen oud is, een lang systeem van oorzaken en gevolgen dat, na op een gegeven moment met grote intensiteit te zijn ontstaan in de diepste gebieden van de ziel en de cultuur van de westerse mens, sinds de vijftiende eeuw tot in onze dagen, opeenvolgende stuiptrekkingen heeft veroorzaakt. De woorden van Pius XII over een subtiele en mysterieuze "vijand" van de Kerk kunnen goed op dit proces worden toegepast:

> "*Hij is overal en in het midden van iedereen: hij weet hoe hij gewelddadig en sluw moet zijn. In deze laatste eeuwen heeft hij getracht de intellectuele, morele en sociale desintegratie van de eenheid in het mysterieuze organisme van Christus tot stand te brengen. Hij wilde natuur zonder genade, rede zonder geloof; vrijheid zonder gezag; soms gezag zonder vrijheid. Het is een 'vijand' die steeds concreter is geworden, met een afwezigheid van scrupules die nog steeds verbaast: Christus ja, de Kerk nee! Dan: God ja, Christus nee! Tenslotte roepen de goddelozen: God is dood, en zelfs God heeft nooit bestaan. En zie, nu is hier de poging om de structuur van de wereld te bouwen op grondslagen die wij zonder aarzelen als hoofdverantwoordelijken aanwijzen voor de bedreiging van de mensheid: een economie zonder God, een wet zonder God, een politiek zonder God*"[1].

Dit proces moet niet worden gezien als een volkomen toevallige opeenvolging van oorzaken en gevolgen die elkaar op onverwachte wijze hebben opgevolgd. Reeds bij het begin bezat deze crisis de

1 Toespraak tot de Unie van Mannen van de Italiaanse Kamer van Koophandel, 12 oktober 1952 – "Discorsi e Radiomessaggi", vol. XIV, p. 359.

nodige energie om al haar mogelijkheden in daden om te zetten, mogelijkheden die zij thans nog levend genoeg bewaart om door middel van opperste stuiptrekkingen de uiteindelijke vernietiging teweeg te brengen, die haar logische conclusie is.

Op verschillende manieren beïnvloed en geconditioneerd door allerlei extrinsieke factoren – culturele, sociale, economische, etnische, geografische en andere – en soms langs zeer kronkelige wegen, schrijdt zij niettemin onophoudelijk verder naar haar tragische einde.

A. Verval van de Middeleeuwen

De belangrijkste kenmerken van dit proces hebben wij reeds in de inleiding geschetst. Het is passend hier enkele details toe te voegen.

In de veertiende eeuw begint zich in christelijk Europa een mentaliteitsverandering af te tekenen, die in de loop van de vijftiende eeuw steeds scherper wordt. De lust voor aardse genoegens wordt omgezet in begeerte. Vermaken werden frequenter en luxueuzer. Mensen houdt zich er meer en meer mee bezig. In kleding, manieren, taal, literatuur en kunst brengt het groeiende verlangen naar een leven vol verrukkingen van de fantasie en de zintuigen steeds meer uitingen van zinnelijkheid en weekheid voort. De ernst en soberheid van vroeger gaan geleidelijk verloren. Alles neigt naar het speelse, het gracieuze, het feestelijke. De harten raken geleidelijk los van de liefde voor het offer, van de ware toewijding aan het Kruis, en van het streven naar heiligheid en eeuwig leven. Ridderschap, eens een van de hoogste uitingen van christelijke soberheid, wordt amoureus en sentimenteel, de literatuur van de liefde dringt alle landen binnen, de excessen van luxe en de daaruit voortvloeiende zucht naar winst breiden zich uit naar alle sociale klassen.

Een dergelijk moreel klimaat, dat doordrong tot in intellectuele kringen, bracht duidelijke uitingen van hoogmoed voort, zoals de smaak voor opzichtige en lege disputen, voor onsamenhangende argumenten, voor dwaas vertoon van eruditie, en vleide oude filosofische tendensen, waarover de Scholastiek had gezegevierd, en die, nu de oude ijver voor de integriteit van het geloof was verslapt, in nieuwe gedaanten herleefden. Het absolutisme van de wetgeleerden, die zich tooiden met een zelfingenomen kennis van het Romeinse recht, vond in ambitieuze vorsten een gunstige weerklank. En *pari-passu,* op gelijke voet, doofde in zowel groten als kleinen de oude geestkracht uit om de koninklijke macht binnen legitieme grenzen te beteugelen, zoals die bestond in de dagen van Lodewijk van Frankrijk en Ferdinand van Castilië.

B. Pseudo-Reformatie en Renaissance

Deze nieuwe geestesgesteldheid bevatte een krachtig, zij het min of meer niet erkend verlangen naar een orde der dingen die fundamenteel verschilde van die welke in de twaalfde en dertiende eeuw haar hoogtepunt had bereikt.

De overdreven en vaak uitzinnige bewondering voor de antieke wereld diende als uitdrukkingsmiddel voor dit verlangen. In hun pogingen om niet frontaal te botsen met de oude middeleeuwse traditie, hadden het Humanisme en de Renaissance de neiging om de Kerk, het bovennatuurlijke, de morele waarden van de Religie, naar een tweede plan te verschuiven. Het menselijke type, geïnspireerd door heidense moralisten, dat deze bewegingen in Europa als ideaal introduceerden, alsmede de cultuur en beschaving die met dit menselijke type overeenstemden, waren reeds de legitieme voorlopers van de hebzuchtige, zinnelijke, wereldse en pragmatische mens van onze dagen, van de materialistische cultuur en beschaving waarin wij steeds dieper ondergedompeld

raken. De inspanningen voor een christelijke renaissance zijn er niet in geslaagd de factoren in de kiem te smoren die leidden tot de geleidelijke triomf van het neo-heidendom.

In sommige delen van Europa ontwikkelde zich dit zonder tot formele geloofsafval te leiden. Belangrijke tegenstanders stelden zich ertegen teweer. En zelfs toen het wortel schoot in de zielen, durfde het hun – althans in het begin – niet te vragen om een formele breuk met het geloof.

Maar in andere landen heeft het zich openlijk tegen de Kerk gekeerd. Trots en zinnelijkheid, waarvan de bevrediging het genot van het heidense leven is, gaven aanleiding tot het protestantisme.

Hoogmoed heeft de geest van twijfel, van vrij onderzoek en van naturalistische interpretatie van de Schrift doen ontstaan. Het bracht de opstand tegen het kerkelijk gezag voort, die in alle sekten tot uiting kwam in de ontkenning van het monarchale karakter van de Universele Kerk, dat wil zeggen in de opstand tegen het pausdom. Sommigen, radicaler, ontkenden ook wat men de hoge aristocratie van de Kerk zou kunnen noemen, dat wil zeggen, de bisschoppen, haar prinsen. Weer anderen ontkenden het hiërarchische priesterschap zelf en reduceerden het tot een loutere afvaardiging van het volk, de enige ware houder van de priesterlijke macht.

Op moreel gebied werd de triomf van de zinnelijkheid in het protestantisme bevestigd door de afschaffing van het kerkelijk celibaat en de invoering van echtscheiding.

C. Franse Revolutie

De diepgaande werking van het Humanisme en de Renaissance onder katholieken hield niet op zich in een groeiende keten van gevolgen over geheel Frankrijk uit te breiden. Gesteund door de verzwakking van de vroomheid van de gelovigen – veroorzaakt

door het jansenisme en de andere gisten die het protestantisme van de zestiende eeuw helaas in het meest christelijke Koninkrijk had achtergelaten – had deze werking in de achttiende eeuw een bijna algemene opheffing van de gewoonten tot gevolg, een lichtzinnige en briljante manier van denken, een vergoddelijking van het aardse leven, die het terrein bereidde voor de geleidelijke overwinning van het ongeloof. Twijfels aan de Kerk, ontkenning van de goddelijkheid van Christus, deïsme, beginnend atheïsme waren de stadia van deze afval.

Als nauwe verwant van het protestantisme, diens erfgenaam, alsmede van het neo-heidendom van de Renaissance, heeft de Franse Revolutie een werk uitgevoerd dat volkomen symmetrisch is aan dat van de Pseudo-Reformatie. De Constitutionele Kerk die zij trachtte te stichten, alvorens tot deïsme en atheïsme te vervallen, was een aanpassing van de Kerk van Frankrijk aan de geest van het protestantisme. En het politieke werk van de Franse Revolutie was niets anders dan het overbrengen naar de staatssfeer van de 'hervorming' die de meest radicale protestantse sekten op het gebied van de kerkelijke organisatie hadden doorgevoerd:

- Opstand tegen de koning, symmetrisch aan de opstand tegen de paus;
- Opstand van het plebs tegen de edelen, symmetrisch aan de opstand van het kerkelijk 'plebs', dat wil zeggen de gelovigen, tegen de 'aristocratie' van de Kerk, dat wil zeggen de clerus;
- Bevestiging van de volkssoevereiniteit, symmetrisch aan het bestuur van bepaalde sekten door de gelovigen, in min of meerdere mate.

D. Communisme

In het protestantisme ontstonden enkele sekten die, door hun religieuze tendensen rechtstreeks naar het politieke vlak over te brengen, de komst van de republikeinse geest voorbereidden. Franciscus van Sales, in de zeventiende eeuw, waarschuwde de Hertog van Savoye tegen deze republikeinse tendensen[2]. Anderen gingen nog verder en namen beginselen aan die, zo zij vandaag al niet communistisch in de volle betekenis van het woord kunnen worden genoemd, dan toch op zijn minst pre-communistisch zijn.

Uit de Franse Revolutie werd Babeufs communistische beweging geboren. En later, uit de steeds fellere geest van de Revolutie schoten de scholen op van utopisch communisme van de negentiende eeuw en het zogenaamde wetenschappelijk communisme van Marx.

En wat is het meest logisch? Deïsme heeft als zijn normale vrucht atheïsme. Zinnelijkheid, in opstand gekomen tegen de broze hindernissen van echtscheiding, neigt uit zichzelf tot vrije liefde. De trots, vijand van alle superioriteit, zou zich tegen de laatste ongelijkheid verzetten, namelijk die van vermogen. En zo, dronken van dromen over een Universele Republiek, de onderdrukking van alle kerkelijk of burgerlijk gezag, de afschaffing van elke kerk en, na een voorlopige arbeidersdictatuur, zelfs van de Staat zelf, staat hier de neo-barbaar van de twintigste eeuw voor ons, het meest recente en meest extreme product van het revolutionaire proces.

E. Monarchie, republiek, en religie

Om elk misverstand te voorkomen, dient te worden benadrukt dat deze uiteenzetting niet de bewering bevat dat de republiek

2 Cfr. Sainte-Beuve, «Études des lundis – XVIIème siècle – Saint François de Sales», Librairie Garnier, Parijs, 1928, p. 364.

noodzakelijk een revolutionair politiek regime is. Leo XIII heeft, toen hij over de verschillende regeringsvormen sprak, duidelijk gemaakt dat "*elke vorm goed is, mits zij rechtschapen op haar doel af gaat, namelijk het algemeen welzijn, waarvoor het maatschappelijk gezag is ingesteld.*"[3]

Laten we eerder de principiële vijandigheid tegen monarchie en aristocratie revolutionair noemen, als regeringsvormen die in wezen onverenigbaar zijn met de menselijke waardigheid en de normale orde der dingen. Dit is de dwaling die de H. Pius X veroordeelde in de Apostolische Brief *Notre Charge Apostolique* van 25 augustus 1910. Daarin veroordeelt de grote en heilige Paus de stelling van *Le Sillon*, dat "*alleen de democratie het koninkrijk van de volmaakte gerechtigheid zal inluiden*", en roept uit: "*Is dit geen belediging voor de andere regeringsvormen, die daardoor worden gedegradeerd tot impotente regeringen, die aanvaardbaar zijn bij gebrek aan beter*?"[4]

Welnu, zonder deze dwaling, die in het proces waarover wij spreken diepe wortels heeft, is het niet geheel verklaarbaar dat de monarchie, die door paus Pius VI werd omschreven als zijnde in theorie de beste regeringsvorm "*praestantioris monarchici regiminis forma*"[5] in de negentiende en twintigste eeuw het voorwerp is geweest van een wereldwijde vijandige beweging die de meest eerbiedwaardige tronen en dynastieën heeft vernietigd. Vanuit ons perspectief is de massaproduktie van republieken over de hele wereld een typische vrucht van de Revolutie, en een kapitaal aspect ervan.

---

3 Encycliek «Au Milieu des Solicitudes», 16–II–1892, Bonne Presse, Parijs, vol. III, p. 116.

4 A.A.S., vol. II, p. 618.

5 Allocutie aan het Consistorie van 17–VI–1793, «Les Enseignements Pontificaux – La paix intérieure des Nations - par les moines de Solesmes», Desclée & Cie., p. 8.

Eerste Revolutie: de Pseudo-reformatie en de Renaissance

Het Humanisme en de Renaissance, die vaak een frontale botsing met de Middeleeuwse traditie uit de weg gingen, stelden als ideaal een menselijk type voor dat geïnspireerd was door de heidense auteurs uit de Klassieke Oudheid. In sommige streken verspreidde dit ideaal zich zonder tot formele afvalligheid te leiden. Maar de geest van trots en zinnelijkheid, die de kern van dit neo-heidendom vormde, gaf in andere landen aanleiding tot een rechtstreekse breuk met de Kerk. De strijdkreet van Los von Rom!, voor het eerst uitgesproken door Maarten Luther, ontketende een religieuze – leerstellige en oorlogszuchtige – strijd die hele bevolkingsgroepen losscheurde uit de schoot van de Kerk. Luthers verbranding van de excommunicatiebul van paus Leo X in Wittenberg (hierboven afgebeeld) was een symbolische daad van deze opstand, die zijn effecten op het wereldlijke vlak projecteerde met de revoluties die volgden.

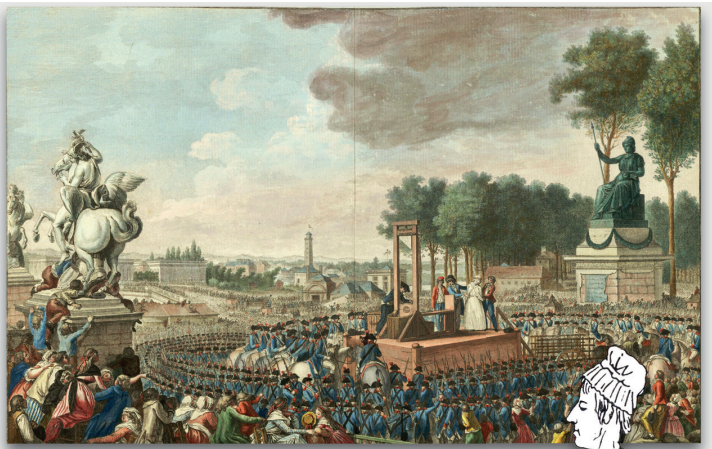

Tweede Revolutie: De Franse Revolutie

De Franse Revolutie, die diep geworteld is in het protestantisme en het neo-paganisme van de Renaissance, heeft een werk tot stand gebracht dat volledig symmetrisch is aan dat van de Pseudo-reformatie: opstand tegen de koning, symmetrisch aan de opstand tegen de Paus: opstand van het plebs tegen de edelen, symmetrisch aan de opstand van de gelovigen tegen de 'aristocratie' van de Kerk, d.w.z. de clerus: bevestiging van de volkssoevereiniteit, symmetrisch aan het bestuur van bepaalde sekten, in meer of mindere mate, door de gelovigen.

Op de dag van het opperste offer, 16 oktober 1793, toont Marie Antoinette al haar waardigheid en standvastigheid, zoals hierboven te zien is op de gravure van Monnet (C. Hennin, Nationale Bibliotheek van Parijs), en ook op de tekening van Jacques-Louis David, die haar afbeeldt in de kar die haar naar de guillotine brengt.

Derde Revolutie: De Communistische Revolutie

Aleksandr Kerenski

De Franse Revolutie bracht Babeufs communistische beweging voort. En later, uit de steeds levendiger geest van de Revolutie, schoten de scholen op van het utopisch communisme van de negentiende eeuw en het zogenaamde wetenschappelijk communisme van Marx. Niets was logischer: het deïsme had het atheïsme als vrucht; de zinnelijkheid zelf neigde naar de vrije liefde; de hoogmoed, vijand van alle superioriteit, zou zich tegen de laatste ongelijkheid, die van het lot, verzetten. Zo is het communisme, dronken van dromen over de onderdrukking van alle kerkelijke of burgerlijke autoriteit, gericht op het onderdrukken van de Staat zelf, na een voorlopige arbeidersdictatuur. In een poging om deze droom te verwezenlijken heeft het communisme de bodem van verschillende naties verschroeid, met miljoenen slachtoffers, zoals op de foto hieronder in Oekraïne. De eerste aanjagers van dit proces, Lenin en Stalin, werden voorafgegaan door Alexander Kerenski, die hun de weg bereidde met de omverwerping van de troon van Tsaar Nicolaas II in 1917.

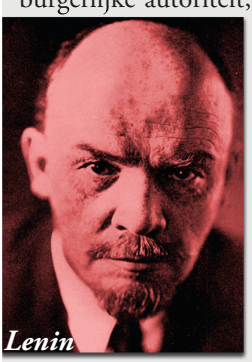
Lenin

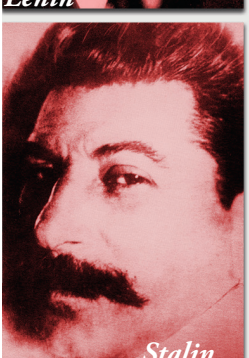
Stalin

Vierde Revolutie: de culturele en tribalistische Revolutie

Vanaf de studentenopstand aan de Sorbonne in mei 1968 (foto's boven), begonnen talrijke socialistische en marxistische auteurs de noodzaak te erkennen van een vorm van Revolutie die aan politieke en sociaal-economische transformaties voorafging, en die zou inwerken op het dagelijks leven, op gewoonten, mentaliteiten, manieren van zijn, voelen en leven. Het is de zogenaamde Culturele Revolutie. Waar gaat deze Revolutie heen? De structuralistische stromingen wijzen de weg. Volgens hen vormt het leven in stamverband een synthese tussen het hoogtepunt van individuele vrijheid en het collectivisme op basis van instemming. Hierbij versmelten en lossen de verschillende 'ikken' of individuele personen met hun intelligentie, wil en gevoel, en bijgevolg hun karakteristieke en tegenstrijdige manieren van zijn, op in de collectieve persoonlijkheid van de stam, die een denken, wil en wijze van zijn voortbrengt die dicht bij elkaar liggen. Naar deze tribalistische Revolutie wilden, nauwelijks verhuld, de opstandige studenten aan de Sorbonne van 1968 de wereld heenleiden.

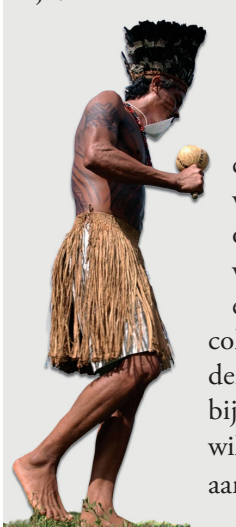

Je kunt iemand niet revolutionair noemen die voor zijn Vaderland, om concrete en plaatselijke redenen, en altijd met respect voor de rechten van het wettig gezag, de voorkeur geeft aan democratie boven aristocratie of monarchie. Maar wel degene die, geleid door de egalitaire geest van de Revolutie, de aristocratie of de monarchie in beginsel haat, en deze in wezen als onrechtvaardig of onmenselijk kwalificeert.

Uit deze antimonarchistische en anti-aristocratische haat ontstaan demagogische democratieën, die de traditie bestrijden, de elites vervolgen, de algemene toon van het leven omlaag halen en een sfeer van vulgariteit scheppen, die als het ware de overheersende noot van cultuur en beschaving vormt – aangenomen dat de concepten van beschaving en cultuur onder zulke omstandigheden kunnen worden gerealiseerd.

Hoe verschillend van deze revolutionaire democratie is de democratie die Pius XII beschrijft:

> "*Volgens de getuigenis van de geschiedenis is, waar een ware democratie heerst, het leven van het volk als het ware doordrenkt van gezonde tradities, die men niet mag afschaffen. De vertegenwoordigers van deze tradities zijn in de eerste plaats de heersende klassen, dat wil zeggen de groepen mannen en vrouwen of verenigingen, die de toon aangeven, zoals men zegt, in het dorp en in de stad, in de streek en in het hele land.*
>
> *Vandaar het bestaan en de invloed, bij alle beschaafde volkeren, van instellingen die eminent aristocratisch zijn, in de hoogste zin van het woord, net als sommige academies met een brede en welverdiende faam. De adel behoort daar ook toe*"[6].

6 Toespraak tot het Romeinse patriciaat en de adel, 16-I-1946, Discorsi e Radiomessaggi, vol. VII, p. 340.

Zoals men ziet, is de geest van de revolutionaire democratie een heel andere dan die volgens de leer van de Kerk een democratie zou moeten bezielen.

F. Revolutie, Contrarevolutie en dictatuur

De huidige beschouwingen over de positie van de Revolutie en van het katholieke denken ten opzichte van regeringsvormen zullen bij verscheidene lezers een vraag oproepen: is dictatuur een factor van Revolutie of van Contrarevolutie?

Om een duidelijk antwoord te geven op een vraag waarop zoveel verwarrende en zelfs tendentieuze oplossingen zijn gegeven, moet onderscheid worden gemaakt tussen bepaalde elementen die verstrengeld raken met het idee van dictatuur zoals dat door de publieke opinie wordt opgevat. Het publiek, dat de dictatuur in theorie verwart met wat zij in onze eeuw *concreet* is geweest, vat dictatuur op als een toestand waarin een leider met onbeperkte macht een land regeert. Ten besten voor het land, zeggen sommigen. Ten slechtsten, zeggen anderen. Maar in beide gevallen is zo'n toestand altijd een dictatuur.

Nu, dit concept omvat twee verschillende elementen:

- almacht van de staat;
- concentratie van staatsmacht in één persoon.

In de publieke opinie lijkt het tweede element meer aandacht te trekken. Het basiselement is echter het eerste, althans als wij dictatuur opvatten als een toestand waarin de overheid, met opheffing van elke rechtsorde, naar eigen goeddunken over alle rechten beschikt. Dat een dictatuur kan worden uitgeoefend door een koning (de koninklijke dictatuur, d.w.z. de opschorting van

alle rechtsorde en de onbeperkte uitoefening van de openbare macht door de koning, moet niet worden verward met het *Ancien Régime,* waar dergelijke garanties in aanzienlijke mate bestonden, en nog veel minder met de organische middeleeuwse monarchie) of door een populaire leider, een erfelijke aristocratie of een clan van bankiers, of zelfs door de massa's, is volstrekt duidelijk.

Op zichzelf is een dictatuur die uitgeoefend wordt door een leider of een groep mensen noch revolutionair noch contrarevolutionair. Zij zal het een of het ander zijn naar gelang de omstandigheden waaruit zij voortkomt en het werk dat zij volbrengt. Of zij nu in handen is van één man of van een groep.

Er zijn omstandigheden die, voor de *salus populi*, een voorlopige opschorting van alle individuele rechten vereisen, en een ruimere uitoefening van de openbare macht. Dictatuur kan dus in bepaalde gevallen legitiem zijn.

Een contrarevolutionaire dictatuur, en dus een dictatuur die volledig wordt geleid door het streven naar orde, moet aan drie essentiële eisen voldoen:

- Zij moet rechten opschorten, niet om de orde te ondermijnen, maar om die te beschermen. En met orde bedoelen wij niet alleen materiële rust, maar de dispositie der dingen overeenkomstig hun doel, en in overeenstemming met de respectieve waardeschaal. Er is dus sprake van een opschorting van rechten, meer schijn dan werkelijkheid, van het opofferen van de juridische waarborgen die de slechte elementen misbruikten ten nadele van de orde zelf en van het gemeenschappelijk goede, een opoffering die geheel gericht is op de bescherming van de ware rechten van de goeden.
- Deze opschorting moet per definitie voorlopig zijn en de

omstandigheden voorbereiden op een zo spoedig mogelijke terugkeer naar orde en normaliteit. De dictatuur, voor zover zij een goede is, maakt geleidelijk een einde aan haar bestaansreden. De tussenkomst van de overheid in de verschillende sectoren van het nationale leven moet op zodanige wijze gebeuren dat elke sector zo spoedig mogelijk met de nodige autonomie kan leven. Elk gezin moet dus alles kunnen doen waartoe het van nature in staat is, waarbij het slechts subsidiair wordt bijgestaan door hogere sociale groepen bij alles wat buiten zijn sfeer valt. Deze groepen zouden op hun beurt alleen steun van de gemeente mogen krijgen in wat hun normale capaciteit te boven gaat, en zo verder in de betrekkingen tussen de gemeente en de regio, of tussen de regio en het land.

- Het voornaamste doel van een legitieme dictatuur moet vandaag de dag de Contrarevolutie zijn. Wat overigens niet inhoudt dat dictatuur normaal gesproken een noodzakelijk middel is om de Revolutie te verslaan. Maar onder bepaalde omstandigheden kan dat wel.

  Integendeel, de revolutionaire dictatuur wil zichzelf vereeuwigen, schendt de authentieke rechten en dringt door in alle sferen van de maatschappij om die te vernietigen, door het gezinsleven uiteen te rafelen, echte elites te beschadigen, de sociale hiërarchie te ondermijnen, de massa te voeden met utopieën en ongeordende aspiraties, het echte leven van sociale groepen uit te doven, en alles aan de Staat te onderwerpen: in één woord, het werk van de Revolutie te bevoordelen. Een typisch voorbeeld van zo'n dictatuur was het Hitlerisme.

  Om die reden is de revolutionaire dictatuur fundamenteel antikatholiek. In een waarlijk katholieke omgeving kan er

werkelijk geen klimaat bestaan voor een dergelijke situatie. Wat niet wil zeggen dat de revolutionaire dictatuur, in deze of gene natie, niet geprobeerd heeft de Kerk te bevoordelen. Maar dit is een kwestie van een zuiver politieke houding, die omslaat in een openlijke of verhulde vervolging, zodra het kerkelijk gezag de voortgang van de Revolutie begint tegen te houden.

Hoofdstuk IV

De metamorfose van het revolutionaire proces

Zoals blijkt uit de analyse in het vorige hoofdstuk, is het revolutionaire proces de ontwikkeling, in fasen, van bepaalde wanordelijke tendensen van de westerse en christelijke mens, en van de dwalingen die daaruit voortkomen.

In elk stadium hebben deze tendensen en fouten hun eigen karakteristiek. De Revolutie verandert haar gestalte door de geschiedenis heen.

De metamorfoses die te zien zijn in de grote algemene lijnen van de Revolutie, keren op kleinere schaal terug in elk van haar episodes.

Zo maakte de geest van de Franse Revolutie, in haar eerste fase, gebruik van een aristocratisch en zelfs kerkelijk masker en taalgebruik. Hij kwam vaak aan het hof en zat aan de tafel van de koninklijke raad.

Daarna werd hij bourgeois en ijverde voor de bloedige uitroeiing van de monarchie en de adel, en voor een verhulde en vreedzame onderdrukking van de Katholieke Kerk.

Zodra het kon, werd hij Jacobijns, en bedronk zich aan het bloed in de Terreur.

Maar de excessen van de Jacobijnse factie riepen reacties op. De revolutionaire geest keerde om en doorliep dezelfde stappen in omgekeerde volgorde. Van Jacobijns werd hij een bourgeois in het Directoire, met Napoleon stak hij de hand uit naar de Kerk en opende de deuren voor de verbannen adel, en tenslotte juichte hij de terugkeer van de Bourbons toe. Hoewel de Franse

Revolutie was afgelopen, was het revolutionaire proces daarmee niet ten einde gekomen. Hier explodeerde die opnieuw met de val van Charles X en de opkomst van Louis Philippe, en zo bereikte hij via opeenvolgende metamorfoses, terwijl hij optimaal gebruik maakte van haar successen en zelfs van haar mislukkingen, het huidige hoogtepunt van onze tijd.

De Revolutie gebruikt haar metamorfoses dus niet alleen om voort te schrijden, maar ook om de tactische terugtocht te bewerkstelligen die voor haar zo vaak nodig is geweest.

Soms heeft deze beweging, die altijd levend is, gedaan alsof ze dood was. En dit is een van haar meest interessante metamorfoses. Aan de oppervlakte lijkt de situatie in een bepaald land volkomen rustig. De contrarevolutionaire reactie is uitgeput en slaapt. Maar in de diepten van het religieuze, culturele, sociale of economische leven blijft het revolutionaire gisten steeds terrein winnen. En aan het einde van deze schijnbare tussenperiode explodeert zij in een onverwachte stuiptrekking, die vaak groter is dan de vorige.

Hoofdstuk V

De drie diepten van de Revolutie: in tendensen, in ideeën, in feiten

1. DE REVOLUTIE IN DE TENDENSEN

Zoals wij gezien hebben, is deze Revolutie een proces dat in fasen verloopt en haar uiteindelijke oorsprong vindt in bepaalde ongeordende tendensen die haar tot ziel dienen en tot innerlijkste drijfkracht[1].

Zo kunnen we ook in de Revolutie drie dieptes onderscheiden, die chronologisch tot op zekere hoogte in elkaar overlopen.

De eerste, dat wil zeggen de meest ingrijpende, bestaat in een crisis van de tendensen. Deze ongeordende tendensen, die er van nature naar streven zichzelf te verwezenlijken, waarbij zij zich niet langer conformeren aan een hele orde van dingen die met hen in strijd is, beginnen met het veranderen van mentaliteiten, manieren van zijn, kunstzinnige uitingen en gewoonten, zonder onmiddellijk – althans meestal – de ideeën direct te raken.

2. DE REVOLUTIE IN DE IDEEËN

Vanuit deze diepe lagen verplaatst de crisis zich naar het ideologische terrein. In feite – zoals Paul Bourget benadrukte in zijn beroemde werk *Le Démon de Midi* dat "*men moet leven zoals men denkt, anders zal men vroeg of laat eindigen met te denken zoals men heeft geleefd*"[2]. Zo ontstaan, geïnspireerd door de ontregeling van diepgewortelde tendensen, nieuwe doctrines. Soms zoeken zij in het begin een *modus vivendi* met de oudere doctrines en

1 Cf. Deel I – Hoofdstuk III, 3.

2 Op. cit., Librairie Plon, Parijs, 1914, vol. II, p. 375.

uiten zij zich zodanig dat zij met laatstgenoemden een schijn van harmonie in stand houden, waarna het gewoonlijk niet lang duurt voor die in een open strijd uitbarst.

3. DE REVOLUTIE IN DE FEITEN

Deze omvorming van ideeën breidt zich op haar beurt uit tot het terrein van de feiten, waar zij met bloedige of onbloedige middelen begint met de omvorming van instellingen, wetten en gewoonten, zowel in de religieuze sfeer als in de wereldlijke samenleving. Het is een derde crisis, die zich nu volledig in de orde van de feiten afspeelt.

4. DIVERSE OPMERKINGEN

A. De diepten van de Revolutie laten zich niet identificeren als chronologische stadia

Deze diepten zijn, in zekere zin, gefaseerd. Maar een zorgvuldige analyse toont aan dat de operaties die de Revolutie daarin uitvoert, zo door elkaar heen lopen in de tijd dat deze verschillende dieptes niet als even zovele afzonderlijke chronologische eenheden kunnen worden gezien.

B. Differentiatie van de drie dieptes van de Revolutie

Deze drie diepten zijn niet altijd duidelijk van elkaar te onderscheiden. De mate van onderscheidendheid verschilt sterk van concreet geval tot geval.

C. Het revolutionaire proces is niet onontkoombaar

De reis van een volk door deze verschillende diepten is niet onstuitbaar, zodat die, gegeven de eerste stap, noodzakelijkerwijs de laatste bereikt, en in de volgende diepte glijdt. Integendeel, de vrije wil van de mens, geholpen door de genade, kan elke crisis

overwinnen, net zoals hij de Revolutie zelf kan tegenhouden en overwinnen.

Bij de beschrijving van deze aspecten gaan wij te werk als een arts die de volledige ontwikkeling van een ziekte tot de dood beschrijft, zonder daarmee te stellen dat de ziekte ongeneeslijk is.

De voortschrijdende opmars van de Revolutie in sociale ambiances, gewoonten en beschavingen

De ernst en soberheid van de kastelen op het hoogtepunt van de MIDDELEEUWEN (12e en 13e eeuw) worden geëvenaard door de lichtheid en de fijne, discrete versiering van de gewaden van de vrouwen. De stoel van een vader doet denken aan een statige of zelfs aan een koninklijke troon.

De paleizen van de MODERNE TIJD (beginnend in de 16e eeuw) neigen naar het vrolijke, sierlijke en feestelijke, uiterlijkheden die weerspiegeld worden in de kostuums en de omgevingen, zoals in deze stoel, die weliswaar mooi is, maar waaruit het aspect van een troon is verdwenen.

In het ANCIEN RÉGIME (17e en 18e eeuw) wordt het sierlijke en feestelijke geaccentueerd, neigend naar het briljante maar tegelijkertijd frivole, zoals in de gevel van dit paleis, de kostuums en zelfs deze stoel uit de salons van die tijd.

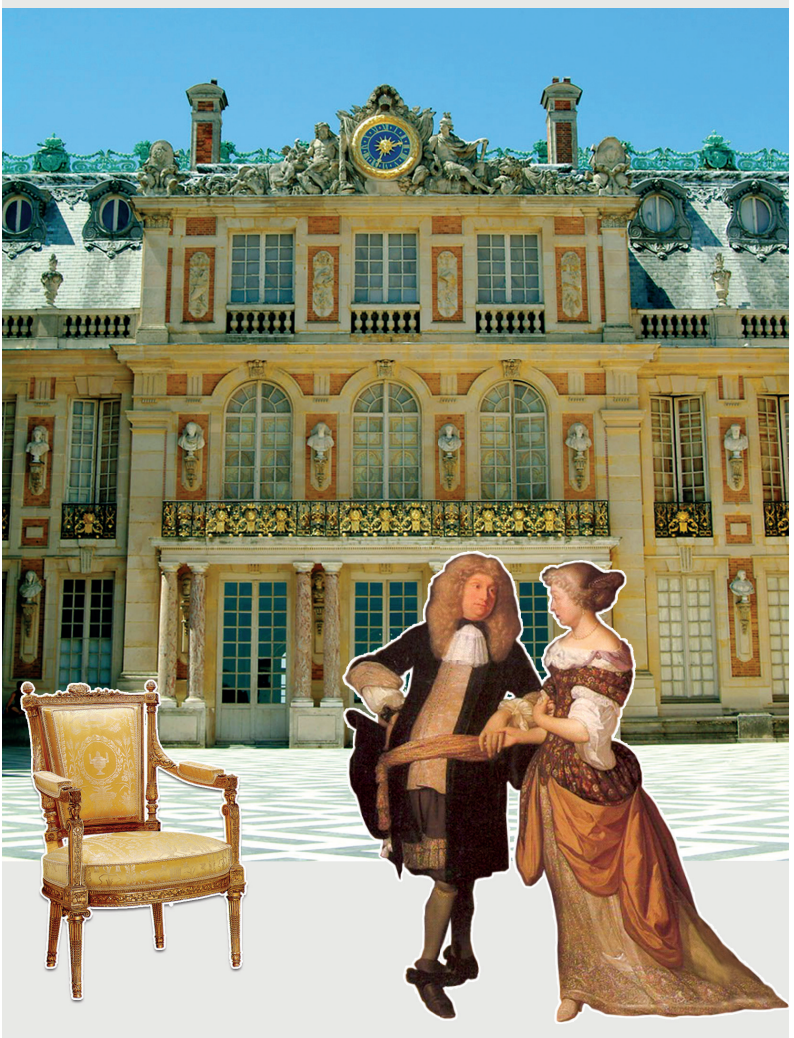

In de BELLE ÉPOQUE (eind 19e eeuw tot de Eerste Wereldoorlog) wordt het proces van vereenvoudiging doorgevoerd in de gevels van gebouwen, kleding en meubilair; zwart dringt zich op in de herenkleding en kleur is minimaal in de dameskleding, maar een zekere distinctie en elegantie blijven toch bestaan.

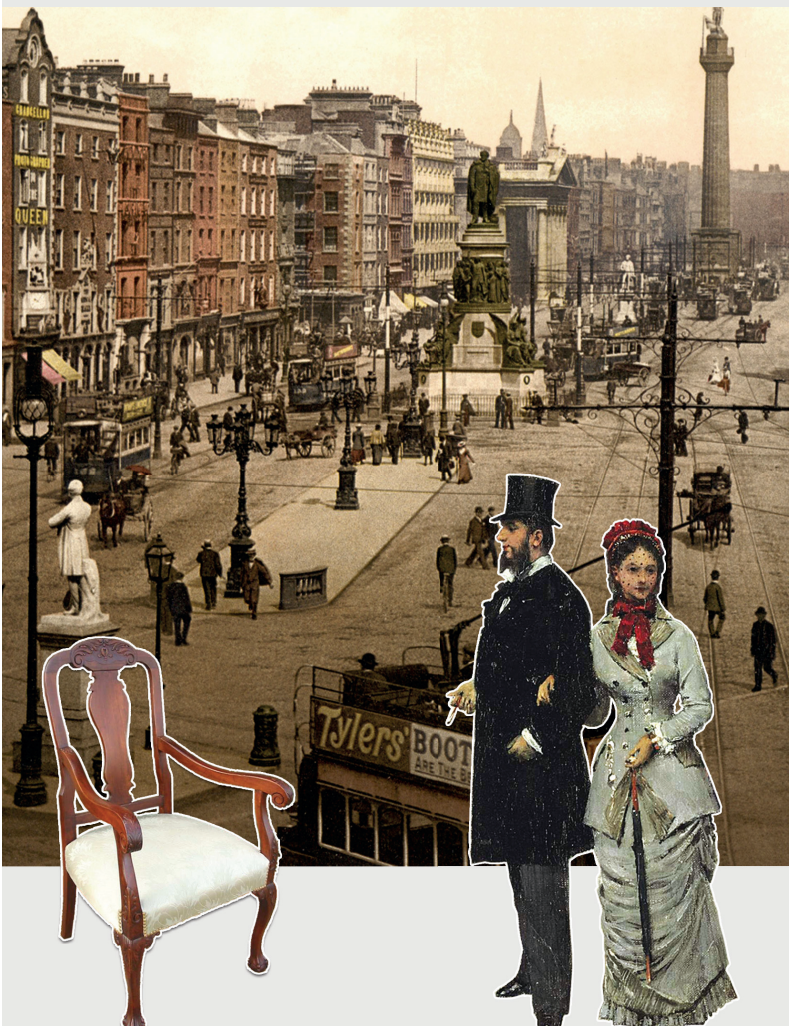

In het HOLLYWOOD-tijdperk (na de Eerste Wereldoorlog) maken voornaamheid en elegantie geleidelijk plaats voor praktisch nut. Grote wolkenkrabbers nemen kantoren in zich op, en woningen worden in platte blokken opgestapeld. Het verre leven verdwijnt en een bruisend leven neemt het over.

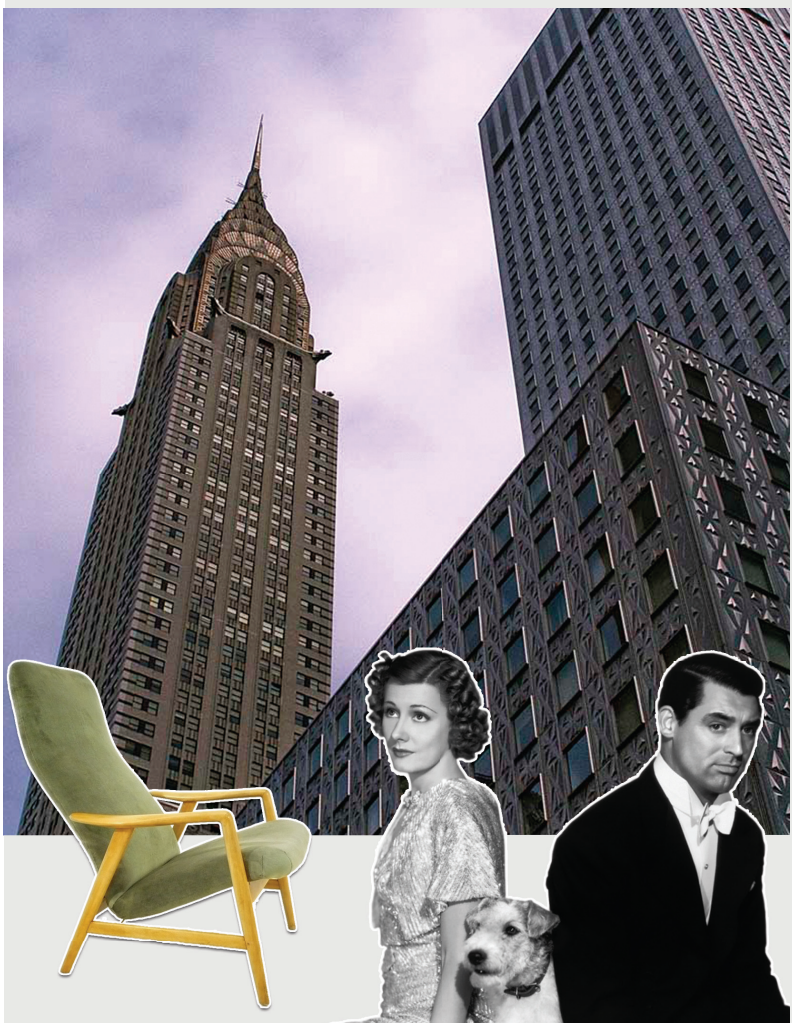

Tegenwoordig worden alle esthetische normen van het verleden vervangen door moderne stijlen, kunst en architectuur, die steeds meer afdwalen. De gewoonten verdwijnen, de mode komt tot uitbarstingen van extravagantie en het sociale gedrag grenst aan het misdadige (abortus en drugs).

Hoofdstuk VI

De mars van de Revolutie

De voorgaande overwegingen hebben ons reeds enkele gegevens verschaft over de opmars van de Revolutie, dat wil zeggen haar procesmatige karakter, de metamorfoses die zij ondergaat, haar binnendringen in het diepst van de menselijke ziel, en haar uitdrukking in daden. Zoals men kan zien, heeft de Revolutie een geheel eigen dynamiek. We kunnen ons daar een beter beeld van vormen door andere aspecten van de opmars van de Revolutie te bestuderen.

1. DE DRIJVENDE KRACHT VAN DE REVOLUTIE

A. De Revolutie en de ongeordende tendensen

De krachtigste stuwende kracht van de Revolutie ligt in de ongeordende tendensen.

En daarom is de Revolutie wel vergeleken met een tyfoon, een aardbeving, een cycloon. Dat komt doordat ontketende natuurkrachten materiële beelden zijn voor de ongebreidelde hartstochten van de mens.

B. De paroxysmen van de Revolutie zijn in haar kiemen al geheel aanwezig

Zoals cataclysmen, hebben kwade hartstochten een immense kracht, maar enkel om te vernietigen.

Deze kracht heeft reeds op het eerste ogenblik van haar grote uitbarstingen in potentie alle hevigheid die zij later in haar ergste uitwassen zal laten zien. In de eerste ontkenningen van het protestantisme, bijvoorbeeld, waren de anarchistische neigingen

van het communisme al impliciet aanwezig. Al was Luther, vanuit het oogpunt van de expliciete formulering, niets anders dan Luther, alle tendensen, alle stemmingen, alle onberekenbaarheden van de Lutherse explosie droegen reeds, op authentieke en volledige, zij het impliciete wijze, de geest van Voltaire en van Robespierre, van Marx en van Lenin met zich mee[1].

C. De Revolutie verergert haar eigen oorzaken

Deze ongeordende neigingen ontwikkelen zich als jeuk en als ondeugden, dat wil zeggen, naarmate zij meer bevredigd worden, nemen zij in hevigheid toe. De tendensen veroorzaken morele crises, dwaalleringen, en vervolgens Revoluties. Deze verergeren op hun beurt de tendensen. Deze leiden dan, door een analoge beweging, tot nieuwe crises, nieuwe dwalingen, nieuwe Revoluties. Dit verklaart waarom wij ons thans op zo'n hoogtepunt van verdorvenheid en immoraliteit bevinden, en in zo'n afgrond van wanorde en tweedracht.

2. DE SCHIJNBARE TUSSENRUIMTEN VAN DE REVOLUTIE

Gezien het bestaan van perioden van uitgesproken rust, zou men kunnen zeggen dat in die perioden de Revolutie is opgehouden. En zo lijkt het revolutionaire proces discontinu, en dus niet één.

Maar deze pauzes zijn slechts metamorfoses van de Revolutie. De perioden van schijnbare rust, vermeende tussenpozen, zijn over het algemeen perioden van stil en diep revolutionair gisten geweest. Neem de periode van de Restauratie (1815–1830)[2].

---

1 Cf. Leo XIII, Encycliek "Quod Apostolici Muneris", 28-XII-1878, Bonne Presse, Parijs, vol. I, p. 28.

2 Cf. Deel I, Hoofdstuk IV.

3. DE MARS VAN RAFFINEMENT NAAR RAFFINEMENT

Uit wat we gezien hebben[3], is te verklaren waarom elke fase van de Revolutie, vergeleken met de vorige, niets anders is dan een verfijning. Het naturalistisch humanisme en het protestantisme werden verfijnd in de Franse Revolutie, die op haar beurt werd verfijnd in het grote revolutionaire proces van het bolsjewisme in de wereld van vandaag.

Dat komt doordat de ongeordende hartstochten, die in een crescendo toenemen naar analogie van de versnelling in de wet van de zwaartekracht, en die zich voeden met hun eigen werken, gevolgen teweegbrengen die zich op hun beurt met evenredige intensiteit ontwikkelen. En fouten verwekken in dezelfde voortgang fouten, en Revoluties banen de weg voor andere.

4. DE HARMONISCHE SNELHEDEN VAN DE REVOLUTIE

Dit revolutionaire proces voltrekt zich in twee verschillende snelheden. Het ene, snelle, is over het algemeen gedoemd te mislukken op korte termijn. Het andere wordt meestal met succes bekroond, en is veel trager.

A. De snelle mars

De pre-communistische bewegingen van de Wederdopers bijvoorbeeld trokken op verschillende gebieden onmiddellijk alle of bijna alle gevolgtrekkingen uit de geest en tendensen van de Pseudo-Reformatie: zij mislukten.

3 Cf. paragraaf 1, C, hierboven.

B. De langzame mars

Langzaam, in de loop van meer dan vier eeuwen, hebben de gematigder stromingen van het protestantisme, bewegend van verfijning naar verfijning, door opeenvolgende stadia van dynamiek en inertie, ondertussen geleidelijk, op de een of andere manier, de mars van het Westen naar hetzelfde extreme punt bevorderd.[4]

C. Hoe deze snelheden harmoniseren

Het is noodzakelijk de rol van elk van deze snelheden in de opmars van de Revolutie te bestuderen. Men zou zeggen dat de snelste bewegingen nutteloos zijn. Maar dit is niet waar. De explosie van deze extremismen hijst een vlag, creëert een vast doel dat juist door zijn radicalisme de gematigden fascineert, en waar zij langzaam naar opschuiven. Het socialisme verwerpt dus het communisme, maar bewondert het in stilte en neigt ernaar. Verder terug in de geschiedenis zou hetzelfde kunnen worden gezegd van de communist Babeuf en zijn trawanten in de laatste vlagen van de Franse Revolutie. Ze werden verpletterd. Maar stapje voor stapje volgt de samenleving het pad waarlangs zij haar wilden leiden. Het falen van de extremisten is dus slechts schijn. Zij werken indirect maar krachtig mee aan de Revolutie, doordat zij geleidelijk de ontelbare massa's van de 'voorzichtigen', de 'gematigden' en de middelmatigen aantrekken tot de verwezenlijking van hun kwade en verbitterde hersenschimmen.

5. BEZWAREN WEERLEGD

Nu wij deze noties hebben gezien, dient zich de gelegenheid aan om een aantal bezwaren uit de weg te ruimen die tot dan toe niet naar behoren konden worden geanalyseerd.

---

4 Cf. Deel II, Hoofdstuk VIII, 2.

A. Lage snelheidsrevolutionairen en 'semi-contrarevolutionairen'.

Wat onderscheidt de revolutionair die het ritme van de snelle mars volgt van wie geleidelijk revolutionair wordt, volgens het ritme van de langzame mars? Toen het revolutionaire proces in de eerste begon, stuitte het op geen, of bijna geen weerstand. Deugd en waarheid leefden in die ziel een oppervlakkig leven. Ze waren als droog hout, dat elke vonk kan doen ontvlammen. Wanneer dit proces echter langzaam verloopt, komt dat doordat de vonk van de Revolutie, althans ten dele, groen hout heeft gevonden. Met andere woorden, zij is gestuit op veel waarheid of deugd, die ongevoelig blijft voor de werking van de revolutionaire geest. Een ziel in zo'n situatie raakt verdeeld, en leeft volgens twee tegengestelde principes, die van de Revolutie en die van de Orde. Uit het naast elkaar bestaan van deze twee beginselen kunnen zeer uiteenlopende situaties ontstaan:

a. *De lage snelheidsrevolutionair*: deze laat zich meeslepen door de Revolutie, waartegen hij slechts de weerstand van de inertie biedt.

b. *De lage snelheidsrevolutionair, maar met contrarevolutionaire stolsels*. Ook hij laat zich meeslepen door de Revolutie. Maar op een concreet punt weigert hij het. Zo zal hij bijvoorbeeld in alles socialist zijn, maar een voorliefde voor aristocratische manieren behouden. Afhankelijk van het geval kan hij zelfs socialistische vulgariteit aan de kaak stellen. Dit is zonder twijfel een geval van weerstand bieden. Maar het is weerstand in detail, die niet teruggrijpt op beginselen: alles bestaat uit gewoonten en indrukken. Juist daarom is het verzet van weinig belang, dat met het individu zal sterven. De Revolutie zal dit in enkele

generaties, als het in een sociale groep voorkomt, vroeg of laat, met geweld of overreding, in haar onverbiddelijke voortgang ontmantelen.

c. *De 'semi-contrarevolutionair'*[5]: deze verschilt alleen van de vorige in die zin dat het proces van 'stolling' krachtiger was, en teruggrijpt naar het gebied van de grondbeginselen. Van sommige beginselen, natuurlijk, maar niet van allemaal. In hem is de reactie tegen de Revolutie hardnekkiger, levendiger. Het vormt een obstakel, dat niet enkel er een van inertie is. Zijn bekering tot een volledig contrarevolutionair standpunt is gemakkelijker, althans in theorie. Elke overmaat van de Revolutie kan een volledige transformatie teweegbrengen, een kristallisatie van al haar goede tendensen in een houding van onwankelbare standvastigheid. Zolang deze gelukkige transformatie zich niet voltrekt, kan de 'semi-contrarevolutionair' niet worden beschouwd als een soldaat van de Contrarevolutie.

Kenmerkend voor het conformisme van de revolutionair van de langzame mars en van de 'semi-contrarevolutionair', is het gemak waarmee beiden de veroveringen van de Revolutie aanvaarden. Terwijl zij bijvoorbeeld de stelling van eenheid van Kerk en Staat verdedigen, leven zij achteloos in het regime van de hypothese, dat wil zeggen, van de scheiding, zonder enige serieuze poging te doen om het mogelijk te maken de vereniging ooit onder gunstige voorwaarden te herstellen.

5 Cf. Deel I, Hoofdstuk IX.

B. Protestantse monarchieën – Katholieke republieken

Een bezwaar dat men tegen onze stellingen zou kunnen inbrengen is zeggen dat, indien de universele republikeinse beweging de vrucht is van de protestantse geest, het onbegrijpelijk is dat er thans slechts één katholieke koning in de wereld is, en dat zoveel protestantse landen monarchistisch blijven.

De verklaring is simpel. Engeland, Nederland en de Scandinavische naties zijn, om een hele reeks historische, psychologische, enz. redenen, zeer gehecht aan de monarchie. Toen zij tot hen doordrong kon de Revolutie niet verhinderen dat het monarchistisch sentiment 'stolde'. Zo wist het koningschap in deze landen taai te overleven, ondanks het feit dat de Revolutie in deze landen op andere gebieden steeds dieper doordringt. 'Overleven'..., ja, in zoverre beetje bij beetje sterven overleven genoemd kan worden. Want de Engelse monarchie, die in zeer grote mate tot een rol van ornament is gereduceerd, en de andere protestantse koningschappen, die in bijna alle opzichten zijn omgevormd tot republieken met een erfelijk staatshoofd voor het leven, sterven een zachte dood en zullen, als de zaken zo doorgaan, in stilte uitsterven.

Zonder te ontkennen dat andere oorzaken tot dit voortbestaan bijdragen, willen wij echter de nadruk leggen op een factor – een zeer belangrijke zelfs – die binnen het bestek van onze uiteenzetting past.

Integendeel, in de Latijnse landen is de liefde voor een externe en zichtbare discipline, voor een sterke en prestigieuze openbare macht, om vele redenen veel minder groot.

De Revolutie vond bij hen dus niet zo'n diepgeworteld monarchistisch sentiment. Het haalde de tronen gemakkelijk weg. Maar tot nu toe is zij niet sterk genoeg geweest om de Godsdienst mee te slepen.

C. Protestantse soberheid

Een ander bezwaar tegen ons werk zou kunnen voortkomen uit het feit dat bepaalde protestantse sekten van een soberheid zijn die aan overdrijving grenst. Hoe kan dan het hele protestantisme verklaard worden door een explosie van verlangen om van het leven te genieten?

Ook hier is het bezwaar niet moeilijk op te lossen. Toen de Revolutie tot bepaalde milieus doordrong, trof zij daar een zeer levendige liefde voor soberheid. Zo werd een 'stolsel' gevormd. En hoewel de Revolutie al haar triomfen heeft behaald op het gebied van trots, is zij niet even succesvol geweest op het gebied van zinnelijkheid. In een dergelijke omgeving wordt het leven genoten door middel van de discrete genoegens van de trots, en niet door de grove genoegens van het vlees. Het kan zelfs zijn dat soberheid, gevoed door overdreven trots, overdreven heeft gereageerd op zinnelijkheid. Maar deze reactie, hoe hardnekkig ook, is steriel: vroeg of laat, door leegheid of geweld, zal zij door de Revolutie worden vernietigd. Want het is niet uit een stijf, koud, gemummificeerd puritanisme dat de adem van het leven kan komen die de aarde zal regenereren.

D. Het enige front van de Revolutie

Dergelijke 'stollingen' en kristallisaties leiden gewoonlijk tot de botsing van de revolutionaire krachten. Dit in overweging nemende, zou men zeggen dat de machten van het kwaad tegen zichzelf verdeeld zijn, en dat onze eenheidsopvatting van het revolutionaire proces onjuist is.

Dit is een illusie. Door een diep instinct, dat aantoont dat zij harmonisch zijn in hun wezenlijke elementen, en alleen tegenstrijdig in hun bijkomstigheden, hebben deze krachten

een verbazingwekkend vermogen om zich te verenigen tegen de katholieke Kerk, telkens wanneer zij tegenover haar komen te staan.

Steriel in de goede elementen die ze nog bevatten, zijn de revolutionaire krachten alleen echt effectief in het kwaad. En zo valt ieder van zijn kant de Kerk aan, die als een stad wordt die door een immens leger wordt belegerd.

Onder deze krachten van de Revolutie mogen wij de katholieken niet vergeten te vermelden die de leer van de Kerk belijden, maar beheerst worden door de revolutionaire geest. Duizendmaal gevaarlijker dan de verklaarde vijanden, bestrijden zij de Heilige Stad binnen haar eigen muren, en zij verdienen wat Pius IX over hen zei:

> "*Hoewel de kinderen van deze wereld wijzer zijn dan de kinderen van het licht, zouden hun listen en hun geweld ongetwijfeld minder succes hebben, indien een groot aantal van hen, die zich katholiek noemen, hun niet de helpende hand zou reiken. Ja, helaas, er zijn er die schijnen te willen wandelen in overeenstemming met onze vijanden, en die trachten een verbond te sluiten tussen licht en duisternis, een overeenkomst tussen rechtvaardigheid en onrecht door middel van die leerstellingen die katholiek-liberaal worden genoemd, die, steunend op de meest verderfelijke beginselen, de burgerlijke macht pluimstrijken wanneer die geestelijke zaken binnendringt, en die zielen ertoe brengen de meest onrechtvaardige wetten te respecteren, of althans te dulden. Alsof niet absoluut geschreven staat dat niemand twee meesters kan dienen. Zij zijn zeker veel gevaarlijker en rampzaliger dan de verklaarde vijanden, niet alleen omdat zij daar de aanvallen van ondersteunen, misschien zonder het te merken, maar ook omdat zij, door zich op te*

houden aan de uiterste grens van veroordeelde opvattingen, een schijn van integriteit en onberispelijke leerstelligheid ophouden, de onwijze vrienden van verzoeningen in verleiding brengen en eerlijke mensen misleiden, die tegen een verklaarde dwaling in opstand zouden komen. Hierdoor verdelen zij de geesten, verscheuren zij de eenheid en verzwakken zij de krachten die tegen de vijand zouden moeten worden gebundeld."[6]

6. DE AGENTEN VAN DE REVOLUTIE: DE VRIJMETSELARIJ EN DE ANDERE GEHEIME KRACHTEN

Aangezien wij de drijvende krachten van de Revolutie bestuderen, is het passend dat wij iets zeggen over de agenten ervan.

Wij geloven niet dat louter de dynamiek van hartstochten en dwalingen van de mensen zulke uiteenlopende middelen kan combineren voor het bereiken van één enkel doel, namelijk de overwinning van de Revolutie.

Een zo samenhangend, zo ononderbroken proces als dat van de Revolutie, door de duizend wisselvalligheden van hele eeuwen heen, vol onvoorziene gebeurtenissen van allerlei aard, lijkt ons onmogelijk zonder het optreden van opeenvolgende generaties samenzweerders van buitengewone intelligentie en macht. Te denken dat de Revolutie zonder dat de toestand zou hebben bereikt waarin zij zich bevindt, is als toegeven dat honderden door een raam gegooide brieven zich spontaan op de grond zouden kunnen rangschikken op een zodanige wijze dat zij een of ander werk zouden vormen, bijvoorbeeld de 'Ode aan Satan' van Carducci.

---

6 Brief aan de voorzitter en de leden van de Sint-Ambrosiuskring van Milaan, 6-III-1873, in I Papi e la Gioventù, Editrice A.V.E., Rome, 1944, p. 36.

De drijvende krachten van de Revolutie zijn tot nu toe gemanipuleerd door zeer slimme agenten, die ze hebben gebruikt als middelen om het revolutionaire proces uit te voeren.

In het algemeen kunnen alle sekten, van welke aard dan ook, die door de Revolutie vanaf het begin tot op de dag van vandaag in het leven zijn geroepen voor de verspreiding van gedachten of de verwoording van revolutionaire complotten, als agenten van de Revolutie worden beschouwd. Maar de hoofdsekte, waar allen zich als simpele hulptroepen omheen scharen – soms bewust, soms niet – is de vrijmetselarij, zoals duidelijk blijkt uit pontificale documenten, en vooral uit de encycliek *Humanum Genus* van Leo XIII, 20 april 1884[7].

Het succes dat deze samenzweerders, en in het bijzonder de vrijmetselarij, tot nu toe hebben behaald, is niet alleen te danken aan hun onmiskenbare vermogen om te organiseren en samen te zweren, maar ook aan hun helder inzicht wat de diepe essentie is van de Revolutie, en van de wijze waarop zij natuurlijke wetmatigheden kunnen gebruiken – we spreken dan over die van de politiek, de sociologie, de psychologie, de kunst, de economie, enz. – om de verwezenlijking van hun plannen te bevorderen.

In die zin gaan de agenten van chaos en ondermijning te werk als de wetenschapper die in plaats van voor zichzelf te werken, de duizendmaal sterkere krachten van de natuur bestudeert en in werking zet.

Dit is wat niet alleen het succes van de Revolutie grotendeels verklaart, maar ook wat een belangrijke aanwijzing vormt voor de soldaten van de Contrarevolutie.

7 Bonne Presse, Parijs, vol. I, blz. 242 tot 276.

Hoofdstuk VII

De essentie van de Revolutie

Na deze nogal snelle schets van de crisis van het christelijke Westen, is het tijd deze te analyseren.

1. DE REVOLUTIE BIJ UITSTEK

Dit kritieke proces waar we mee te maken hebben gehad is, zoals we al zeiden, een Revolutie.

A. Betekenis van het woord 'Revolutie'

Wij geven aan dit woord de betekenis van een beweging die tot doel heeft een legitieme macht of orde te vernietigen en daarvoor in de plaats een stand van zaken (opzettelijk willen wij niet spreken van een orde der dingen) of een onwettige macht te vestigen.

B. Bloedige en onbloedige Revolutie

In die zin kan, strikt genomen, een Revolutie zonder bloedvergieten zijn. Die waar we mee te maken hebben, heeft zich ontwikkeld en blijft zich ontwikkelen door allerlei middelen, waarvan sommige bloedig zijn, andere niet. De twee wereldoorlogen van deze eeuw bijvoorbeeld zijn daar, in hun diepste consequenties beschouwd, hoofdstukken van, en horen bij de bloedigste. Tegelijkertijd vormt de steeds meer socialistische wetgeving van alle, of bijna alle, moderne volkeren een zeer belangrijke en onbloedige vooruitgang van de Revolutie.

C. De reikwijdte van deze Revolutie

De Revolutie heeft vaak legitieme autoriteiten omvergeworpen en vervangen door andere zonder enige aanspraak op legitimiteit. Maar het zou een vergissing zijn te denken dat zij alleen hieruit bestaat. Het hoofddoel is niet de vernietiging van deze of gene rechten van individuen of gezinnen. Meer nog wil zij een hele legitieme orde van dingen vernietigen en vervangen door een onwettige situatie. En 'orde der dingen' zegt nog steeds niet alles. Het is een visie op het universum en een bestaanswijze van de mens die de Revolutie wil afschaffen, om die te vervangen door radicaal tegengestelde visies.

D. De Revolutie bij uitstek

In die zin laat zich verstaan dat deze Revolutie niet alleen een Revolutie is, maar dat zij dé Revolutie is.

E. De vernietiging van de orde bij uitstek

De orde der dingen die wordt vernietigd is in feite de middeleeuwse christenheid. Nu was deze christenheid niet zomaar een orde, die mogelijk was zoals er zoveel andere ordes mogelijk zouden zijn. Het was de verwezenlijking, in de omstandigheden die eigen waren aan tijd en plaats, van de enige ware orde onder de mensen, namelijk de christelijke beschaving.

In de encycliek *Immortale Dei* beschreef Leo XIII de middeleeuwse christenheid als volgt:

> *"Er is een tijd geweest waarin de filosofie van het Evangelie de staten beheerste. In die tijd drong de invloed van de christelijke wijsheid en haar goddelijke deugd door tot de wetten, de instellingen, de gewoonten van de volkeren, in alle categorieën en in alle betrekkingen van de burgermaatschappij. Toen bloeide*

de door Jezus Christus ingestelde godsdienst, stevig gevestigd in de mate van waardigheid die haar toekwam, overal op, dankzij de gunst van prinsen en de wettige bescherming van magistraten. Toen waren het priesterschap en het keizerrijk met elkaar verbonden door een gelukkige overeenstemming en de vriendschappelijke uitwisseling van goede diensten. Aldus georganiseerd heeft de burgermaatschappij vruchten afgeworpen, die boven alle verwachtingen waren en waaraan de herinnering voortleeft en zal voortleven, vastgelegd in ontelbare documenten die door geen kunstgrepen van de tegenstanders kunnen worden aangetast of verdonkeremaand."[1]

Wat dus vanaf de vijftiende eeuw is vernietigd, en waarvan de vernietiging in onze dagen reeds bijna geheel is voltooid, is de dispositie van mensen en dingen volgens de leer der Kerk, Leermeesteres van de Openbaring en de natuurwet. Deze dispositie is de orde bij uitstek. Wat wordt doorgevoerd is, *per diametrum*, het tegendeel daarvan. Daarom is dat de Revolutie bij uitstek.

Ongetwijfeld had de huidige Revolutie voorlopers, en ook voorafschaduwingen. Arius en Mohammed waren voorgangers van Luther, bijvoorbeeld. Er zijn ook utopisten geweest in verschillende tijdperken die over tijden hebben gedagdroomd die sterk leken op die van de Revolutie. Tenslotte zijn er bij verschillende gelegenheden volkeren of menselijke groepen geweest die hebben getracht een toestand te bereiken die vergelijkbaar was met de hersenschimmen van de Revolutie.

Maar al deze dromen, al deze voorafschaduwingen zijn weinig of niets vergeleken met de Revolutie in wier voortgang wij nu

1 Encycliek "Immortale Dei", 1-XI-1885, Bonne Presse, Parijs, vol. II, blz. 39.

leven. De Revolutie is door haar radicaliteit, haar universaliteit en haar kracht zo diep gegaan en reikt zo ver, dat zij iets unieks in de geschiedenis is, en vele weldenkende geesten doet afvragen of wij niet werkelijk de tijden van de Antichrist hebben bereikt. Het lijkt er inderdaad op dat wij daar niet ver meer vandaan zijn, te oordelen naar de woorden van de Heilige Vader Johannes XXIII:

> "*Wij zeggen u bovendien dat in dit verschrikkelijke uur, waarin de geest van het kwaad alle middelen zoekt om het Rijk Gods te vernietigen, wij al onze krachten moeten inzetten om het te verdedigen, indien u voor uw stad puinhopen wilt vermijden die onmetelijk groter zijn dan de puinhopen die door de aardbeving van vijftig jaar geleden zijn ontstaan. Hoeveel moeilijker zou het dan niet zijn om de zielen weer op te wekken als zij eenmaal van de Kerk zijn afgescheiden of als slaven zijn onderworpen aan de valse ideologieën van onze tijd!*"[2]

2. REVOLUTIE EN LEGITIMITEIT

A. Legitimiteit bij uitstek

In het algemeen spitst het begrip legitimiteit zich alleen toe op dynastieën en regeringen. Indachtig de leer van Leo XIII in de encycliek *Au Milieu des Solicitudes*, 16 februari 1892[3], kan de kwestie van de dynastieke of gouvernementele legitimiteit echter niet worden genegeerd, want het is een zeer ernstige morele kwestie die oprechte gewetens met al hun aandacht moeten overwegen.

Maar niet alleen op dit soort problemen is het begrip legitimiteit van toepassing.

---

2 Radioboodschap van 28 XII 1958 aan de bevolking van Messina ter gelegenheid van de 50e verjaardag van de aardbeving die de stad verwoestte, in "L'Osservatore Romano", wekelijkse uitgave in het Frans, 23 januari 1959.

3 Bonne Presse, Parijs, vol. III, blz. 112-122.

Er is een hogere legitimiteit, die kenmerkend is voor elke orde der dingen waarin het Koningschap van onze Heer Jezus Christus, model en bron van de legitimiteit van alle aardse koningschappen en machten, tot stand komt. Vechten voor legitiem gezag is een plicht, en zelfs een zware plicht. Maar het is noodzakelijk om in de legitimiteit van de gezagsdragers niet alleen een goed te zien, dat uitmuntend is in zichzelf, maar een middel om een nog groter goed te bereiken, namelijk de legitimiteit van de hele maatschappelijke orde, van alle menselijke instellingen en milieus.

B. Katholieke cultuur en beschaving

Het ideaal van de Contrarevolutie is daarom het herstel en de bevordering van de katholieke cultuur en beschaving. Dit thema zou niet voldoende zijn als het geen definitie zou bevatten van wat wij bedoelen met 'katholieke cultuur' en 'katholieke beschaving'. Wij weten dat de termen 'beschaving' en 'cultuur' in veel verschillende betekenissen worden gebruikt. Het is duidelijk dat wij hier geen standpunt willen innemen over een kwestie van terminologie. En dat wij ons beperken tot het gebruik van deze woorden als betrekkelijk nauwkeurige etiketten om bepaalde werkelijkheden aan te duiden, waarbij wij ons meer bekommeren om het geven van een waarheidsgetrouw beeld van deze werkelijkheden dan over de termen te redetwisten.

Een ziel in staat van genade is in het bezit, in meer of mindere mate, van alle deugden. Verlicht door het geloof, beschikt zij over de elementen om de enige juiste wereldbeschouwing te vormen.

Het fundamentele element van de katholieke cultuur is de visie op het heelal die is uitgewerkt volgens de leer van de Kerk. Deze cultuur omvat niet alleen onderricht, d.w.z. het bezit van de voor deze uitwerking noodzakelijke informatie, maar ook een analyse en coördinatie van deze informatie in overeenstemming

met de katholieke leer. Zij beperkt zich niet tot het theologische, filosofische of wetenschappelijke terrein, maar omvat alle menselijke kennis, komt tot uiting in de kunst en impliceert de bevestiging van waarden die alle aspecten van het bestaan doordringen.

Katholieke beschaving is het structureren van alle menselijke verhoudingen, alle menselijke instellingen en de Staat zelf, in overeenstemming met de leer van de Kerk.

C. De heiligheid van de katholieke beschaving

Het spreekt vanzelf dat een dergelijke orde van dingen fundamenteel sacraal is, en dat zij de erkenning inhoudt van alle machten van de Heilige Kerk, en in het bijzonder van de Paus: directe macht over geestelijke dingen, indirecte macht over wereldlijke dingen voor zover zij het heil van de zielen betreffen.

Het doel van de maatschappij en van de staat is inderdaad het deugdzame leven in gemeenschap. De deugden waartoe de mens geroepen is, zijn de christelijke deugden, en de eerste daarvan is de liefde tot God. De maatschappij en de staat hebben dus een sacraal doel[4].

De middelen om het heil van de zielen te bevorderen behoren zeker toe aan de Kerk. Maar de maatschappij en de Staat beschikken over instrumentele middelen om hetzelfde doel te bereiken, dat wil zeggen middelen die, bewogen door een hogere macht, een effect teweegbrengen dat groter is dan zijzelf.

D. Cultuur en beschaving bij uitstek

Uit al deze gegevens kan gemakkelijk worden afgeleid dat de katholieke cultuur en beschaving de cultuur bij uitstek en de beschaving bij uitstek zijn. Hieraan moet worden toegevoegd

4 Cf. St. Thomas, De Regimine Principum, I, 14 en 15.

dat zij alleen kunnen bestaan bij katholieke volkeren. Hoewel de mens de beginselen van de natuurwet door zijn eigen verstand kan kennen, kan een volk zonder het leergezag van de Kerk niet standvastig blijven in de kennis van al deze beginselen[5]. En daarom kan een volk dat de ware godsdienst niet belijdt, niet duurzaam al de geboden in praktijk brengen[6]. Onder deze omstandigheden, en omdat er zonder de kennis en de naleving van de Wet van God geen christelijke orde kan zijn, zijn beschaving en cultuur bij uitstek alleen mogelijk binnen de kring van de Heilige Kerk. Volgens de heilige Pius X is de beschaving

> *"des te waarachtiger, des te duurzamer, des te vruchtbaarder in waardevolle vruchten, naarmate zij zuiver christelijk is; en des te decadenter, tot grote schande van de samenleving, naarmate zij zich meer van de christelijke gedachte verwijdert. Daarom wordt, door de intrinsieke kracht der dingen, de Kerk in feite ook de hoedster en beschermster van de christelijke beschaving[7].*

E. Illegitimiteit bij uitstek

Als orde en legitimiteit hierin bestaan, is het gemakkelijk te zien waar de Revolutie uit bestaat. Want zij is het tegenovergestelde van die orde. Zij is wanorde en illegitimiteit bij uitstek.

---

5 Cf. Vaticaans Concilie I, sess. III, ch. 2 -D. 1786.

6 Cf. Concilie van Trente, sess. VI, ch. 2 -D. 812.

7 Encycliek Il Fermo Proposito, 11 juni 1905, Bonne Presse, Parijs, Vol. II, p. 92.

3. DE REVOLUTIE, TROTS EN ZINNELIJKHEID – DE METAFYSISCHE WAARDEN VAN DE REVOLUTIE

Twee begrippen, opgevat als metafysische waarden, geven goed de geest van de Revolutie weer: absolute gelijkheid, volledige vrijheid. En tweeërlei zijn de passies die haar het meest dienen: trots en zinnelijkheid.

Wanneer wij het over de hartstochten hebben, moeten wij duidelijk maken in welke zin wij dit woord in dit werk opvatten. Om het kort te houden en ons te schikken naar het gebruik van verschillende geestelijke auteurs, verwijzen wij, telkens wanneer wij spreken over de hartstochten als oorzaak van de Revolutie, naar de ongeordende hartstochten. En volgens het gangbare taalgebruik vallen onder de ongeordende hartstochten alle impulsen tot zonde die in de mens bestaan als gevolg van de drievoudige begeerlijkheden: die van het vlees, die van de ogen en de hoogmoed van leven[8].

A. Trots en Egalitarisme

De trotse mens, onderworpen aan het gezag van een ander, haat allereerst het juk dat concreet op hem drukt.

In een tweede graad haat de trotse mens in het algemeen alle autoriteiten en alle jukken, en nog meer het beginsel van gezag zelf, in abstracto beschouwd.

En omdat hij alle gezag haat, haat hij ook alle superioriteit, van welke orde dan ook.

En in dit alles is er een ware haat tegen God[9].

Deze haat tegen elke ongelijkheid is zo ver gegaan dat, daardoor bewogen, mensen die in een hoge positie zijn geplaatst, deze

8 Vgl. 1 Joh. 2:16.
9 Vgl. punt “m” hierna.

ernstig in gevaar hebben gebracht en zelfs verloren hebben, enkel en alleen om de superioriteit van degene die hoger staat niet te aanvaarden.

Meer nog. Trots kan, op het toppunt van zijn heftigheid, iemand ertoe brengen naar anarchie te streven, en de opperste macht die hem wordt aangeboden te weigeren. Het loutere bestaan van een dergelijke macht houdt immers impliciet de bevestiging in van het beginsel van gezag, waaraan ieder mens als zodanig – en ook de trotse mens – onderworpen kan zijn.

Trots kan dus leiden tot het meest radicale en volledige egalitarisme. Er zitten verschillende aspecten aan dit radicale en metafysische egalitarisme:

a. *Gelijkheid tussen mensen en God*: vandaar het pantheïsme, het immanentisme en alle esoterische vormen van godsdienst, die een gelijke behandeling tussen God en mensen nastreven, en erop gericht zijn de laatste te bekleden met goddelijke eigenschappen. De atheïst is een egalitair die, omdat hij de absurditeit wil vermijden te beweren dat de mens God is, in een andere absurditeit vervalt, namelijk te beweren dat God niet bestaat. Secularisme is een vorm van atheïsme, en dus van egalitarisme. Het poneert de onmogelijkheid om zeker te zijn van het bestaan van God. Daarom moet de mens in het ondermaanse doen alsof God niet bestaat. Dat wil zeggen, als een persoon die God onttroond heeft.

b. *Gelijkheid op kerkelijk gebied*: afschaffing van het priesterschap met de bevoegdheden van orde, leergezag en bestuur, of althans van een priesterschap met hiërarchische graden.

c. *Gelijkheid tussen de verschillende godsdiensten*: elke religieuze onderscheiding is antipathiek, omdat zij de fundamentele

gelijkheid tussen de mensen aantast. Daarom moeten de verschillende godsdiensten een strikt gelijke behandeling krijgen. Het claimen van één ware godsdienst met uitsluiting van de andere, is het doen gelden van een superioriteit, is in strijd met evangelische zachtmoedigheid, en is ondoordacht omdat het de toegang tot de harten afsluit.

d. *Gelijkheid op politiek gebied*: opheffing, of althans verzachting, van de ongelijkheid tussen regeerders en geregeerden. De macht komt niet van God, maar van de massa's, die regeren en die de regering moet gehoorzamen. Monarchie en aristocratie worden verboden als regimes die intrinsiek slecht zijn, omdat ze anti-egalitair zijn. Alleen democratie is legitiem, rechtvaardig en evangelisch[10].

e. *Gelijkheid in de structuur van de maatschappij*: onderdrukking van klassen, vooral van de klassen die door erfelijkheid in stand worden gehouden. Afschaffing van alle aristocratische invloed op de richting van de maatschappij en op de algemene toon van cultuur en gewoonten. De natuurlijke hiërarchie die gevormd wordt door de superioriteit van intellectuele arbeid boven handenarbeid zal verdwijnen door het opheffen van het onderscheid tussen het ene en het andere.

f. *Afschaffing van de bemiddelende instanties* tussen het individu en de staat, en van de privileges die inherent zijn aan elk sociaal lichaam. Zozeer als de Revolutie het vorstelijk absolutisme haat, haat zij de tussenliggende organen en de middeleeuwse organische monarchie nog meer. Het monarchistisch absolutisme heeft de neiging de onderdanen, zelfs de hoogst in aanzien staanden, op

10 Cf. St. Pius X, Apostolische Brief Notre Charge Apostolique, van 25-VIII-1910 -A. A. S., vol. II, blz. 615 tot 619.

een niveau van wederkerige gelijkheid te plaatsen, in een verminderde situatie die reeds een voorbode is van de vernietiging van het individu en de anonimiteit die hun hoogtepunt bereiken in de grote stedelijke concentraties van de socialistische maatschappij. Onder de tussengroepen die moeten worden afgeschaft, staat het gezin op de eerste plaats. Terwijl zij dat niet kan uitroeien, tracht de Revolutie het op alle mogelijke manieren te verminderen, te verminken en te verguizen.

g. *Economische gelijkheid*: niets is van iemand, alles is van het collectief. Afschaffing van privé-eigendom, van het recht van een ieder op de volledige vruchten van zijn eigen werk en op de keuze van zijn beroep.

h. *Gelijkheid in uiterlijke aspecten van het bestaan*: verscheidenheid leidt gemakkelijk tot ongelijkheid van niveau. Daarom zoveel mogelijk vermindering van de verscheidenheid in kleding, in woningen, in meubilair, in gewoonten, enz.

i. *Gelijkheid van zielen*: propaganda standaardiseert als het ware alle zielen, neemt hun eigenaardigheden weg, en bijna hun eigen leven. Zelfs de verschillen in psychologie en gedrag tussen de seksen neigen ertoe zoveel mogelijk te verdwijnen. Door dit alles verdwijnt het volk, dat in wezen een grote familie is van uiteenlopende maar harmonieuze zielen, verzameld rond wat gemeenschappelijk voor hen is. En de massa verschijnt, met haar grote lege, collectieve, en slaafse ziel[11].

j. *Gelijkheid in heel de sociale omgang*: tussen volwassenen

11 Cf. Pius XII, Kerstboodschap op de radio, 1944 - Discorsi e Radiomessaggi, vol. VI, p. 239.

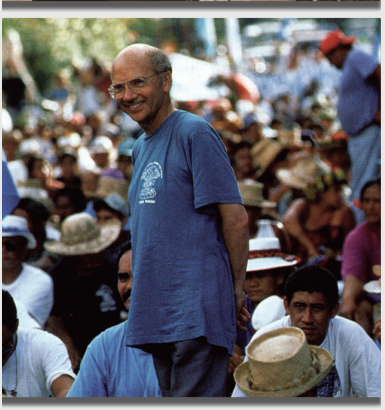

Twee kerkvorsten – twee werelden

Boven, Kardinaal Raphael Merry del Val, Secretaris van Staat van de heilige paus Pius X.

Onder, Mgr. Jacques Gaillot, titulair bisschop van Partenia, uit zijn ambt ontheven bisschop van Evreux.

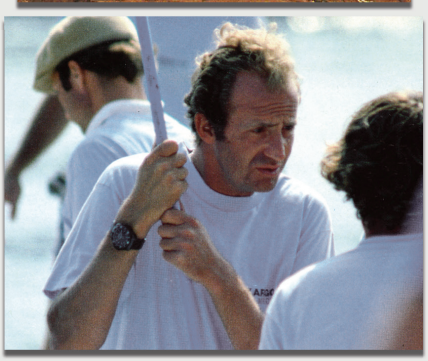

Twee koningen: de voorvader en de afstammeling

Boven: Lodewijk XIV, koning van Frankrijk (Hyacinthe Rigaud, 18e eeuw, Museum het Louvre, Parijs)

Onder: Juan Carlos I, voormalig koning van Spanje

en jongeren, werkgevers en werknemers, onderwijzers en leerlingen, man en vrouw, ouders en kinderen, enz.

k. *Gelijkheid in de internationale orde*: de staat wordt gevormd door een onafhankelijk volk dat de volledige heerschappij over een grondgebied uitoefent. Soevereiniteit is dus, in het publiek recht, het beeld van eigendom. Als eenmaal het idee van een volk is toegegeven, met kenmerken die het onderscheiden van andere, en dat van soevereiniteit, hebben we noodzakelijkerwijs te maken met ongelijkheden: van capaciteit, deugdzaamheid, aantal, enz. Zodra het idee van grondgebied is aanvaard, hebben we te maken met de kwantitatieve en kwalitatieve ongelijkheid van de verschillende territoriale ruimten. Het is dan ook begrijpelijk dat de Revolutie, die in wezen egalitair is, ervan droomt alle rassen, alle volkeren en alle staten samen te smelten tot één enkel ras, één enkel volk en één enkele Staat[12].

l. *Gelijkheid tussen de verschillende delen van het land*: om dezelfde redenen, en met een analoog mechanisme, heeft de Revolutie de neiging om binnen de landen elk gezond politiek, cultureel, enz. regionalisme op te heffen.

m. *Egalitarisme en haat jegens God*: Sint-Thomas leert[13] dat de verscheidenheid van schepselen en hun hiërarchische rangorde op zichzelf een goede zaak is, omdat op deze wijze de volmaaktheden van de Schepper in de schepping helderder stralen. En hij zegt dat zowel onder de engelen[14] als onder de mensen, in het Paradijs op aarde en in dit land

12 Cf. Deel I – Hoofdstuk XI, 3.

13 Tegen de heidenen, II, 45; Summa Theologica, I, q. 47, a. 2.

14 Summa Theologica, I, q. 50, a. 4.

van ballingschap[15], de Voorzienigheid ongelijkheid heeft ingesteld. Daarom zou een universum van gelijke schepselen een wereld zijn waarin de gelijkenis tussen schepselen en Schepper zoveel mogelijk zou zijn opgeheven. In beginsel alle en elke ongelijkheid haten is dus zich metafysisch afzetten tegen de beste elementen van gelijkenis tussen Schepper en schepping, het is God haten.

n. *De grenzen van ongelijkheid*: het is duidelijk dat uit al deze leerstellige uiteenzettingen niet kan worden geconcludeerd dat ongelijkheid altijd en noodzakelijk een goed is.

De mens is van nature gelijk, en verschilt alleen in zijn bijkomstigheden. De rechten die voor hen voortvloeien uit het feit dat zij mensen zijn, zijn voor allen gelijk: het recht op leven, op eer, op voldoende bestaansvoorwaarden, op arbeid, dus op eigendom, op de vorming van een gezin, en vooral op de kennis en uitoefening van de ware godsdienst. En ongelijkheden die deze rechten schenden zijn in strijd met de orde van de Voorzienigheid. Maar binnen deze grenzen zijn ongelijkheden die voortvloeien uit toevalligheden zoals deugd, talent, schoonheid, kracht, familie, traditie, enz. rechtvaardig en in overeenstemming met de orde van het universum[16].

B. Zinnelijkheid en liberalisme

Naast de trots, die alle egalitarisme voortbrengt, is de zinnelijkheid, in de ruimste zin van het woord, de oorzaak van het liberalisme. Het is in deze droevige diepten dat wij de samenvoeging vinden van deze twee metafysische beginselen

15 Cf. op. cit., I, q. 96, a. 3 en 4.

16 Cf. Pius XII, Kerstboodschap op de radio, 1944 - Discorsi e Radiomessaggi, vol. VI, p. 239.

van de Revolutie, gelijkheid en vrijheid, die in zoveel opzichten tegenstrijdig zijn.

a. *Hiërarchie in de ziel*: God, die een hiërarchisch stempel heeft gedrukt op de hele schepping, zichtbaar en onzichtbaar, heeft dat ook gedaan in de menselijke ziel. De intelligentie moet de wil leiden, en de wil moet het gevoel leiden. Als gevolg van de erfzonde is er in de mens een voortdurende wrijving tussen de gevoelige lusten en de door het verstand geleide wil: "*Maar in mijn ledematen bespeur ik een andere wet, die strijd voert met de wet van mijn rede.*"[17]
Maar de wil, een koning die moet heersen over onderdanen die voortdurend proberen in opstand te komen, heeft altijd de middelen om te winnen, mits hij zich niet verzet tegen de genade van God[18].

b. *Egalitarisme in de ziel*: het revolutionaire proces, dat een algemene nivellering beoogt, maar zo vaak niets anders is geweest dan het roer naar zich toetrekken door wie zouden moeten gehoorzamen, zou, eenmaal overgebracht op de verhoudingen tussen de machten van de ziel, de betreurenswaardige tirannie van alle ongebreidelde hartstochten over een zwakke en failliete wil en een vertroebelde intelligentie voortbrengen. In het bijzonder de overheersing van een zinnelijkheid die in vuur en vlam staat, over alle gevoelens van bescheidenheid en ingetogenheid.
Wanneer de Revolutie absolute vrijheid als een metafysisch beginsel verkondigt, doet zij dit alleen om de vrije loop van de ergste hartstochten en de meest afschuwelijke dwalingen te rechtvaardigen.

c. *Egalitarisme en liberalisme*: de omwenteling waarover wij

17 Rom. 7:23.
18 Vgl. Rom. 7:25.

spreken, dat wil zeggen het recht om alles te denken, te voelen en te doen wat de ongebreidelde hartstochten eisen, is de essentie van het liberalisme, dit blijkt goed uit de meest overdreven vormen van de liberale doctrine. Als men ze analyseert, realiseert men zich dat het liberalisme weinig geeft om vrijheid voor het goede. Het is alleen geïnteresseerd in vrijheid voor het kwaad. Wanneer het aan de macht is, beperkt het gemakkelijk, en zelfs vrolijk, de vrijheid ten goede, voor zover dat mogelijk is. Maar het beschermt, begunstigt, bevordert, op vele manieren, de vrijheid voor het kwaad. Dit is het tegendeel van de katholieke beschaving, die alle steun en vrijheid geeft aan het goede en die het kwade zo veel mogelijk aan banden legt.

Nu, deze vrijheid voor het kwaad is juist vrijheid voor de mens in zoverre hij "revolutionair" is in zichzelf, dat wil zeggen, in zoverre hij instemt met de tirannie van de passies over zijn intelligentie en zijn wil.

En dus is het liberalisme een vrucht van dezelfde boom als het egalitarisme.

Overigens leidt trots, terwijl die haat tegen elke autoriteit opwekt[19], tot een duidelijk liberale houding. En daarom moet hij worden beschouwd als een actieve factor van het liberalisme. Maar toen men zich realiseerde dat vrijheid, als je de mensen vrij laat die ongelijk zijn door hun aanleg en hun gebruik daarvan, ongelijkheid voortbrengt, besloot de Revolutie, uit haat voor de laatste, de eerste op te offeren. Vandaar dat de socialistische fase werd geboren. Deze fase is maar een stadium. De Revolutie hoopt uiteindelijk een toestand te bereiken waarin

19 Zie punt "a", hierboven.

volledige vrijheid en volledige gelijkheid naast elkaar zullen bestaan.

Historisch gezien is de socialistische beweging dus niet meer dan een verfijning van de liberale beweging. Wat een authentiek liberaal ertoe brengt het socialisme te aanvaarden, is juist dat daarin duizend goede, of althans onschuldige dingen tiranniek worden verboden, maar dat de methodische bevrediging wordt begunstigd (soms met vertoon van soberheid) van de ergste en hevigste hartstochten, zoals nijd, luiheid en wellust. Anderzijds beseft de liberaal dat de uitbreiding van de macht in het socialistische regime niets anders is dan een middel, binnen de logica van het systeem, om de zo verlangde uiteindelijke anarchie te bereiken.

De botsingen van bepaalde naïeve of achterlijke liberalen met socialisten zijn dus slechts oppervlakkige episodes in het revolutionaire proces, schadeloze misverstanden die de diepe logica van de Revolutie niet verstoren, noch haar onverbiddelijke opmars in een richting die, alles welbeschouwd, zowel socialistisch als liberaal is.

d. De *rock and roll-generatie*: het aldus beschreven revolutionaire proces in de ziel heeft in recentere generaties, en vooral in de huidige, door 'rock and roll' gehypnotiseerde adolescenten, een temperament teweeggebracht dat gekenmerkt wordt door de spontaniteit van de primaire reacties, zonder beheersing van de intelligentie of daadwerkelijke deelneming van de wil; door het overwicht van fantasie en 'ervaringen' over de methodische analyse van de werkelijkheid: het resultaat, alles bij elkaar, van een pedagogie die de rol van de logica en de juiste vorming van de wil terugbrengt tot bijna niets.

e. *Egalitarisme, liberalisme en anarchisme*: volgens de voorgaande punten (a tot d) wekt het bruisen van onstuimige hartstochten enerzijds haat tegen elke beperking en elke wet, maar anderzijds ook haat tegen elke ongelijkheid. Een dergelijk bruisen leidt dus tot de utopische opvatting van het marxistische 'anarchisme', volgens welke een geëvolueerde mensheid, levend in een maatschappij zonder klassen of regering, perfecte orde en volledige vrijheid zou kunnen genieten, zonder dat daar enige ongelijkheid uit voortkomt. Zoals men kan zien, het meest liberale en egalitaire ideaal dat men zich kan indenken.
In feite is de anarchistische utopie van het marxisme een toestand waarin de menselijke persoonlijkheid een hoge graad van vooruitgang zou hebben bereikt, zodanig dat zij zich vrij zou kunnen ontwikkelen in een maatschappij zonder staat of regering.
In deze maatschappij – die, ondanks het ontbreken van een regering in volledige orde zou leven – zou de economische productie georganiseerd en zeer ontwikkeld zijn, en zou het onderscheid tussen intellectuele en handenarbeid worden opgeheven. Een selectief proces, dat nog niet is bepaald, zou leiden tot de leiding van de economie door de meest bekwamen, zonder vorming van klassen.
Dit zouden de enige en onbeduidende overblijfselen van ongelijkheid zijn. Maar aangezien deze anarchistische communistische maatschappij niet het definitieve einde van de geschiedenis is, lijkt het gewettigd te veronderstellen dat dergelijke restanten in een volgende Revolutie zouden worden afgeschaft.

Hoofdstuk VIII

Intelligentie, wil en gevoel bij het bepalen van menselijke handelingen

De voorgaande overwegingen vragen om een ontwikkeling van de rol van het verstand, de wil en het gevoel, in de betrekkingen tussen dwaling en hartstocht.

Het zou kunnen lijken dat wij beweren dat elke dwaling door de intelligentie wordt bedacht om een onstuimige hartstocht te rechtvaardigen. De moralist die een liberale stelregel onderschrijft, zou dus altijd bewogen worden door een liberale tendens.

Dat is niet wat we denken. Het kan voorkomen dat de moralist alleen door de zwakte van de intelligentie, aangetast door de erfzonde, tot een liberale conclusie komt.

Was er in zo'n geval noodzakelijkerwijs sprake van een morele fout van andere aard, van onvoorzichtigheid, bijvoorbeeld? Deze vraag ligt buiten het bestek van onze studie.

Wij bevestigen dat, historisch gezien, deze Revolutie haar oorsprong vond in een zeer hevige gisting van hartstochten. En wij ontkennen geenszins de grote rol van leerstellige dwalingen in dit proces.

Er zijn veel studies gedaan door auteurs van grote waarde, zoals Maistre, Bonald, Donoso Cortés en vele anderen, over dergelijke fouten en de manier waarop ze van elkaar zijn afgeleid, van de vijftiende tot de zestiende eeuw enzovoort, tot de twintigste eeuw. Het is dan ook niet onze bedoeling om hier op deze kwestie aan te dringen.

Het lijkt ons echter bijzonder opportuun de nadruk te leggen op het belang van de 'hartstochtsfactoren' en hun invloed op de

strikt ideologische aspecten van het revolutionaire proces waarin wij ons bevinden. Want naar onze mening wordt aan dit punt weinig aandacht besteed, hetgeen een onvolledig beeld geeft van de Revolutie, en dientengevolge leidt tot het inzetten van inadequate contrarevolutionaire methoden.

Over de manier waarop passies ideeën kunnen beïnvloeden valt hier iets toe te voegen.

1. GEVALLEN NATUUR, GENADE, EN VRIJE WIL

De mens kan, door de loutere krachten van zijn natuur, vele waarheden kennen en verschillende deugden beoefenen. Het is hem echter niet mogelijk, zonder de hulp van de genade te volharden in de kennis en de beoefening van al de Geboden[1].

Dit betekent dat in ieder gevallen mens altijd de zwakheid van het verstand aanwezig is en een oerneiging, die aan alle redeneringen voorafgaat, die hem aanzet om tegen de Wet in opstand te komen[2].

2. DE KIEM VAN DE REVOLUTIE

Een dergelijke fundamentele neiging tot opstand kan op een gegeven moment de instemming van de vrije wil hebben. De gevallen mens zondigt dus door het een of andere gebod te overtreden. Maar zijn opstandigheid kan verder gaan, zelfs tot aan het punt van haat, die voor hemzelf min of meer verborgen blijft, tegen de morele orde als geheel. Deze haat, revolutionair in wezen, kan leerstellige dwalingen voortbrengen en zelfs leiden tot het bewust en uitdrukkelijk belijden van beginselen die in strijd

1 Cf. Deel I – Hoofdstuk VII, 2, D.

2 Donoso Cortés, in Ensayo sobre el Catolicismo, el Liberalismo y el Socialismo - Obras completas, B. A. C., Madrid, 1946, tome II, p. 377

zijn met de morele wet en met de geopenbaarde leer als zodanig, hetgeen een zonde tegen de Heilige Geest is.

Toen deze haat de diepste tendensen in de geschiedenis van het Westen begon te sturen, begon de Revolutie waarvan het proces nu voortgaat, en op wier leerstellige dwalingen deze haat krachtig zijn stempel heeft gedrukt. Hij is de actiefste oorzaak van de grote afvalligheid van vandaag. Hij is iets dat door zijn aard niet eenvoudig tot een leerstellig systeem kan worden herleid: het is onbeteugelde hartstocht, in zeer hoge graad van aanscherping.

Het is gemakkelijk in te zien dat een dergelijke uitspraak, met betrekking tot deze concrete Revolutie, niet betekent dat er altijd een ongeordende hartstocht aan de wortel van elke dwaling ligt.

Het betekent ook niet dat men ontkent dat het vaak een dwaling was die in deze of gene ziel, of zelfs in deze of gene sociale groep, de ontsporing van de hartstochten ontketende.

Wij bevestigen slechts dat het revolutionaire proces, in zijn geheel beschouwd, en ook in zijn voornaamste episoden, als zijn actiefste en diepste kiem de ontsporing van de hartstochten had.

3. REVOLUTIE EN KWADE TROUW

Men zou het volgende bezwaar kunnen tegenwerpen: als de hartstochten zo belangrijk zijn voor het revolutionaire proces, zou het erop lijken dat haar slachtoffers altijd, minstens in zekere mate, te kwader trouw zijn. Als het protestantisme bijvoorbeeld het kind van de Revolutie is, is dan iedere protestant te kwader trouw? Is dit niet in strijd met de leer van de Kerk die erkent dat er in andere godsdiensten zielen van goede wil zijn?

Het is duidelijk dat een persoon die volledig te goeder trouw is, en begiftigd met een fundamenteel contrarevolutionaire geest, door onoverwinnelijke onwetendheid verstrikt kan raken in

de mazen van revolutionaire drogredenen (of die nu religieus, filosofisch, politiek of iets anders zijn). Bij zulke mensen is er helemaal geen schuld.

Mutatis mutandis kan hetzelfde worden gezegd van hen die de leer van de Revolutie op een of ander beperkt punt aanhangen, door een onvrijwillig falen van het verstand.

Maar als iemand deelneemt aan de geest van de Revolutie, bewogen door de ontspoorde hartstochten die daaraan inherent zijn, moet het antwoord anders luiden.

Een revolutionair in deze omstandigheden kan overtuigd geraakt zijn van de voortreffelijkheid van zijn subversieve uitgangspunten. Hij zal dus niet onoprecht zijn. Maar hij zal schuldig zijn aan de dwaling waarin hij is gevallen.

En het kan ook gebeuren dat de revolutionair een leer verkondigt waarvan hij niet overtuigd is, of waarvan hij een onvolledige overtuiging heeft.

Dan is hij, in dat geval, gedeeltelijk of geheel onoprecht...

Het lijkt ons in dit verband nauwelijks nodig te benadrukken dat wanneer wij zeggen dat de leerstellingen van Marx impliciet waren in de ontkenningen van de Pseudo-Reformatie en de Franse Revolutie, wij niet bedoelen dat de aanhangers van deze twee bewegingen bewust marxisten *avant la lettre* waren, en dat zij hun opvattingen op hypocriete wijze verborgen hielden.

Eigen aan de christelijke deugd is de juiste instelling van de krachten van de ziel en dus de groei van de luciditeit van de intelligentie, die verlicht wordt door de genade en geleid door het leergezag van de Kerk. Het is om geen andere reden dat iedere heilige een model van evenwicht en onpartijdigheid is. De objectiviteit van zijn oordelen en de vaste oriëntatie van zijn wil op het goede worden zelfs niet in het minst verzwakt door de giftige adem van ontspoorde hartstochten.

Integendeel, naarmate de mens aftakelt in deugdzaamheid en zich overgeeft aan het juk van deze hartstochten, vermindert zijn objectiviteit in alles wat daarmee verband houdt. Op een bijzondere manier wordt deze objectiviteit verstoord met betrekking tot de oordelen die de mens over zichzelf vormt.

In hoeverre een 'lage snelheidsrevolutionair' van de zestiende of achttiende eeuw, vertroebeld door de geest van de Revolutie, de diepe betekenis en uiteindelijke consequenties van zijn leer besefte, is in elk concreet geval Gods geheim.

In ieder geval moet de hypothese dat zij allen bewuste marxisten waren, volledig worden uitgesloten.

Hoofdstuk IX

De "semi-contrarevolutionair" is ook een kind van de Revolutie

Alles wat hier gezegd is, vormt de grondslag voor een observatie van praktisch belang.

Geesten die getekend zijn door deze innerlijke Revolutie kunnen misschien, door een spel van omstandigheden en toevalligheden, zoals een opvoeding in een sterk traditionalistisch en gemoraliseerd milieu, op één of vele punten een contrarevolutionaire houding bewaren[1].

Maar in de mentaliteit van deze 'semi-contrarevolutionairen' zal de geest van de Revolutie ten troon zitten. En in een volk waar de meerderheid in zo'n zielstoestand verkeert, zal de Revolutie onstuitbaar zijn totdat het verandert.

Zo brengt de eenheid van de Revolutie als tegenhanger met zich mee dat de authentieke contrarevolutionair dat alleen in zijn totaliteit kan zijn.

Wat de 'semi-contrarevolutionairen' betreft, in wier ziel het idool van de Revolutie begint te wankelen, ligt de situatie enigszins anders. Wij behandelen dit onderwerp in deel II – hoofdstuk XII, 10.

1 Cf. Deel I – Hoofdstuk VI, 5, A.

Hoofdstuk X

Cultuur, kunst en ambiance in de Revolutie

Na aldus de complexiteit en de breedte te hebben beschreven die het revolutionaire proces heeft in de diepste lagen van de zielen, en dus in de mentaliteit van de volkeren, is het gemakkelijker te wijzen op heel het belang van cultuur, kunst en ambiance in de opmars van de Revolutie.

1. CULTUUR

revolutionaire ideeën verschaffen de tendensen waaruit zij zijn voortgekomen, de middelen om zich in de ogen van het individu en van anderen als aanvaardbaar voor te stellen. Zij helpen de revolutionair om hun ware overtuigingen aan het wankelen te brengen en zo de opstand van de hartstochten in hen te ontketenen of te verergeren. Zij zijn de inspiratie en het model voor de instellingen die de Revolutie heeft voortgebracht. Deze ideeën zijn terug te vinden in de meest uiteenlopende takken van kennis of cultuur, want het is moeilijk voor hen om niet, althans indirect, betrokken te zijn bij de strijd tussen de Revolutie en de Contrarevolutie.

2. DE KUNSTEN

Wat de kunsten betreft, aangezien God mysterieuze en bewonderenswaardige relaties heeft gelegd tussen bepaalde vormen, kleuren, geluiden, geuren en smaken en bepaalde gemoedstoestanden, is het duidelijk dat men met deze middelen de mentaliteit diepgaand kan beïnvloeden en individuen, families en volkeren ertoe kan brengen een diep revolutionaire gemoedstoestand te vormen. Het volstaat te herinneren aan de

analogie tussen de geest van de Franse Revolutie en de modes die tijdens deze Revolutie ontstonden. Of tussen de revolutionaire uitbarstingen van vandaag en de huidige extravaganties van de modes en de kunstscholen die vooruitstrevend worden genoemd.

3. DE AMBIANCES

Wat de ambiances betreft, voor zover zij goede of slechte gewoonten begunstigen, kunnen zij tegen de Revolutie bewonderenswaardige obstakels van reactie, of althans van inertie, van al wat gezond gebruikelijk is, in het geweer brengen; of zij kunnen de zielen de geweldige gifstoffen en energieën van de revolutionaire geest ingeven.

4. HISTORISCHE ROL VAN KUNST EN AMBIANCE IN HET REVOLUTIONAIRE PROCES

In concreto moet men dus erkennen dat de algemene democratisering van gebruiken en leefgewoonten, tot in het extreme doorgevoerd in een systematische en groeiende vulgariteit, en de proletariserende werking van bepaalde moderne kunst, evenveel of zelfs meer hebben bijgedragen aan de triomf van het egalitarisme dan de instelling van bepaalde wetten, of van bepaalde in wezen politieke instellingen.

Zoals men ook moet erkennen dat wie er bijvoorbeeld in zou slagen een einde te maken aan immorele of agnostische films of televisie, veel meer voor de Contrarevolutie zou hebben gedaan dan wanneer hij in de dagelijkse routine van een parlementair regime de val van een links kabinet zou hebben uitgelokt.

Hoofdstuk XI

Revolutie, zonde en Verlossing – de revolutionaire utopie

Onder de vele aspecten van de Revolutie is het belangrijk op te merken dat zij haar kinderen ertoe brengt de begrippen goed en kwaad, erfzonde en verlossing te onderschatten of te ontkennen.

1. DE REVOLUTIE ONTKENT ZONDE EN VERLOSSING

De Revolutie is, zoals we hebben gezien, het kind van de zonde. Maar als zij dat zou erkennen, zou zij zichzelf ontmaskeren en zich tegen haar eigen zaak keren.

Dit verklaart waarom de Revolutie de neiging heeft niet alleen in stilte voorbij te gaan aan de wortel van de zonde waaruit zij is voortgekomen, maar het begrip zonde zelf te ontkennen. Een radicale ontkenning, die zowel de erfzonde als de persoonlijke schuld omvat, en die in hoofdzaak geschiedt:

- Door filosofische of juridische stelsels die de geldigheid en het bestaan van elke morele wet ontkennen of er de ijdele en belachelijke grondslagen van het secularisme aan geven.
- Door talloze processen van propaganda, die bij de massa's een geestesgesteldheid doen ontstaan, die zonder direct te beweren dat de moraal niet bestaat, hen daarvan losmaakt. Al de aan de deugd verschuldigde verering wordt gegeven aan afgoden als goud, werk, doelmatigheid, succes, veiligheid, gezondheid, lichamelijke schoonheid, spierkracht, genot van de zinnen, enz.

Het is het begrip zelf van de zonde, het onderscheid tussen goed en kwaad, dat de Revolutie in de hedendaagse mens vernietigt. En *ipso facto* is zij een ontkenning van de Verlossing van Onze Heer Jezus Christus, die zonder zonde onbegrijpelijk wordt en elke logische relatie verliest met de geschiedenis en het leven.

2. HISTORISCHE ILLUSTRATIE: DE ONTKENNING VAN DE ZONDE IN HET LIBERALISME EN HET SOCIALISME

In elk van haar fasen heeft de Revolutie getracht de zonde te relativeren of radicaal te ontkennen.

A. De onbevlekte ontvangenis van het individu

In haar liberale en individualistische fase leerde zij dat de mens begiftigd is met een onfeilbaar verstand, een sterke wil en geordende hartstochten. Vandaar een opvatting van de menselijke orde waarin het individu, dat een volmaakte entiteit zou zijn, alles was, en de staat niets, of bijna niets, een noodzakelijk kwaad... voorlopig noodzakelijk, wellicht. Het was de periode waarin men dacht dat onwetendheid de enige oorzaak van alle misstanden en misdaden was. Het openen van scholen was het sluiten van gevangenissen. Het fundamentele dogma van deze illusies was de onbevlekte ontvangenis van het individu.

Het grote wapen van de liberaal, om zich te verdedigen tegen de mogelijke overheersing door de Staat, en de vorming van klieken te voorkomen die de leiding van de openbare zaken zouden overnemen, waren politieke vrijheden en algemeen kiesrecht.

B. De onbevlekte ontvangenis van de massa's en de Staat

Al in de vorige eeuw, had men althans ten dele ingezien dat deze opvatting onjuist was. Maar de Revolutie trok zich niet terug. In

plaats van haar fout te erkennen, verving zij die door een andere. Het was de onbevlekte ontvangenis van de massa's en de Staat. Individuen zijn geneigd tot egoïsme en kunnen fouten maken. Maar de massa heeft het altijd bij het rechte eind en laat zich nooit meeslepen door hartstochten. Hun onberispelijk middel van handelen is de Staat. Hun onfeilbare uitdrukkingsmiddel is het algemeen kiesrecht, waaruit in socialistisch denken gedrenkte parlementen voortkomen, of de sterke wil van een charismatisch dictator, die de massa's altijd naar de verwezenlijking van hun wil leidt.

3. VERLOSSING DOOR WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE: DE REVOLUTIONAIRE UTOPIE

Linksom of rechtsom, de Revolutie vertrouwt op de mens, of zij nu haar vertrouwen stelt in het individu op zich, in de massa of in de Staat. Zelfvoorzienend door wetenschap en technologie, kan zij al haar problemen oplossen, pijn, armoede, onwetendheid, onzekerheid elimineren – kortom, alles wat wij het effect van de erfzonde of de actuele zonde noemen.

Een wereld waarin de vaderlanden verenigd in een Universele Republiek slechts nog geografische aanduidingen zijn, een wereld zonder sociale of economische ongelijkheden, die door wetenschap en techniek, door propaganda en psychologie wordt geleid om, zonder het bovennatuurlijke, het definitieve geluk van de mens te verwezenlijken: dat is de utopie waarheen de Revolutie ons voert.

In die wereld heeft de Verlossing van onze Heer Jezus Christus geen plaats meer. Want de mens zal door de wetenschap het kwaad hebben overwonnen en de aarde hebben omgevormd tot een technologisch verrukkelijke 'hemel'. En door de onbepaalde verlenging van het leven hoopt hij op een dag de dood te overwinnen.

Hoofdstuk XII

Pacifistisch en antimilitaristisch karakter van de Revolutie

Het uiteengezette in het vorige hoofdstuk maakt het ons gemakkelijk het pacifistische, en dus antimilitaristische karakter van de Revolutie te begrijpen.

1. DE WETENSCHAP ZAL OORLOGEN, STRIJDKRACHTEN EN POLITIE AFSCHAFFEN

In het technologisch paradijs van de Revolutie, moet de vrede eeuwig zijn. Want de wetenschap toont aan dat oorlog een kwaad is. En de techniek kan alle oorzaken van oorlogen vermijden.

Er is dus een fundamentele onverenigbaarheid tussen de Revolutie en de strijdkrachten, die volledig moeten worden afgeschaft. In de Universele Republiek zal er maar één politiemacht zijn, tot de vooruitgang van wetenschap en technologie de misdaad heeft uitgebannen.

2. DE LEERSTELLIGE ONVERENIGBAARHEID TUSSEN DE REVOLUTIE EN HET UNIFORM

Het uniform bevestigt, alleen al door zijn aanwezigheid impliciet enkele waarheden, die ongetwijfeld enigszins generiek, maar zeker contrarevolutionair van aard zijn:

- Het bestaan van waarden die meer zijn dan het leven en waarvoor men moet sterven – dat is in strijd met de socialistische mentaliteit, die geheel bestaat uit afschuw van risico en pijn, uit aanbidding van veiligheid en uit opperste gehechtheid aan het aardse leven.

- Het bestaan van een moraal, want de militaire hoedanigheid is gebaseerd op ideeën van eer, op geweld ten dienste van het goede en gericht tegen het kwaad, enz.

3. HET 'TEMPERAMENT' VAN DE REVOLUTIE IS AFKERIG VAN HET MILITAIRE LEVEN

Tenslotte bestaat er tussen de Revolutie en de militaire geest een 'karakterologische' antipathie. Zolang zij niet alle touwtjes in handen heeft, is de Revolutie breedsprakig, moddert zij aan, declameert zij. De zaken direct, drastisch, sec *more militari,* op militaire wijze regelen, is niet in overeenstemming met wat we het huidige temperament van de Revolutie zouden kunnen noemen. "Huidig" benadrukken wij, zinspelend op het stadium waarin zij zich onder ons bevindt. Want niets is despotischer en wreder dan de Revolutie wanneer zij almachtig is: Rusland is daarvan een welsprekend voorbeeld. Maar ook hier blijft het verschil nog bestaan, want militaire geest is iets heel anders dan de geest van de beul.

***

Na de revolutionaire utopie in haar verschillende aspecten te hebben geanalyseerd, besluiten wij zo onze studie van de Revolutie.

***

Deel II

DE CONTRAREVOLUTIE

Hoofdstuk I

Contrarevolutie is reactie

I. DE CONTRAREVOLUTIE: EEN SPECIFIEKE EN DIRECTE STRIJD TEGEN DE REVOLUTIE

Als dat de Revolutie is, is de Contrarevolutie, in de letterlijke zin van het woord en ontdaan van de illegitieme en min of meer demagogische verbanden die er in het huidige taalgebruik aan verbonden zijn, een 're–actie'. Dat wil zeggen, een actie die gericht is tegen een andere actie. Zij staat tegenover de Revolutie zoals bijvoorbeeld de Contrareformatie tegenover de Pseudo-Reformatie staat.

2. NOBELHEID VAN DEZE REACTIE

En aan dit karakter van reactie ontleent de Contrarevolutie haar adel en haar belang. Werkelijk, als de Revolutie ons doodt, is er niets onontbeerlijker dan een reactie die erop gericht is haar te verpletteren. Je onbuigzaam opstellen tegenover een contrarevolutionaire reactie is hetzelfde als de wereld willen overleveren aan de heerschappij van de Revolutie.

3. REACTIE OOK GERICHT TEGEN DE TEGENSTANDERS VAN VANDAAG

Het is belangrijk hieraan toe te voegen dat de Contrarevolutie, zo gezien, geen beweging in de wolken is en kan zijn, die tegen hersenschimmen vecht. Het moet de Contrarevolutie van de twintigste eeuw zijn, gericht tegen de Revolutie zoals die nu bestaat en dus tegen revolutionaire hartstochten zoals die nu woeden, tegen revolutionaire ideeën zoals die nu geformuleerd worden, revolutionaire ambiances zoals die zich nu presenteren,

revolutionaire kunst en cultuur zoals die nu zijn, tegen de stromingen en mensen die, op welk niveau dan ook, op dit moment de actiefste voorvechters van de Revolutie zijn. De Contrarevolutie is dus niet louter een terugblik op het kwaad van de Revolutie in het verleden, maar een poging om haar in het heden de pas af te snijden.

4. MODERNITEIT EN INTEGRITEIT VAN DE CONTRAREVOLUTIE

De moderniteit van de Contrarevolutie bestaat niet in het sluiten van de ogen, noch in het aangaan, zelfs niet in de minste mate, van een pact met de Revolutie. Integendeel, zij bestaat erin haar in haar onveranderlijke essentie en in haar zo relevante hedendaagse verschijningsvormen te kennen, zowel de eerste als de laatste te bestrijden, en wel op intelligente, schrandere, planmatige wijze, met alle wettige middelen, en gebruik makend van de medewerking van alle kinderen van het licht.

Hoofdstuk II

Reactie en historische immobiliteit

1. WAT TE HERSTELLEN

Als Revolutie wanorde is, is Contrarevolutie het herstel van de orde. En met orde bedoelen we de vrede van Christus in het koninkrijk van Christus. Dat wil zeggen, de christelijke beschaving, sober en hiërarchisch, fundamenteel sacraal, anti-egalitair en anti-liberaal.

2. WAT TE INNOVEREN

Maar op grond van de historische wet, die zegt dat er in de aardse dingen geen onbeweeglijkheid bestaat, moet de orde die uit de Contrarevolutie ontstaat, haar eigen kenmerken hebben die haar onderscheiden van de orde van vóór de Revolutie. Het is duidelijk dat deze verklaring geen betrekking heeft op beginselen, maar op bijkomendheden. Maar deze bijkomendheden zijn zo belangrijk dat ze het verdienen vermeld te worden.

Aangezien het onmogelijk is dit onderwerp uit te diepen, volstaat het te zeggen dat, in het algemeen, wanneer een breuk of een scheur in een organisme optreedt, de zone van verbinding of herstel een bijzondere bescherming biedt. Het is de liefdevolle zorg door middel van secundaire oorzaken van de Voorzienigheid tegen de mogelijkheid van een nieuw ongeluk. Wij nemen dit waar bij gebroken beenderen, waarvan de breuk de vorm aanneemt van een versterking in de breukzone zelf, of bij littekenweefsels. Dit is een materieel beeld van een analoog feit dat zich in de geestelijke orde afspeelt. De zondaar die zich waarlijk betert, heeft in de regel een grotere afschuw van de zonde dan hij had in de beste jaren vóór zijn val. Dit is de geschiedenis van boetvaardige heiligen. Zo komt

de Kerk ook na elke beproeving bijzonder gewapend tevoorschijn tegen het kwaad dat haar wilde verstikken. Een typisch voorbeeld hiervan is de Contrareformatie.

Krachtens deze wet moet de orde die uit de Contrarevolutie is voortgekomen, nog meer dan die van de Middeleeuwen, schitteren in de drie hoofdpunten waarin deze laatste kwetsbaar was voor de Revolutie:

- Een diep respect voor de rechten van de Kerk en het pausdom en een zo volledig mogelijke sacralisering van de waarden van het wereldlijke leven, dit alles in tegenstelling tot secularisme, interconfessionalisme, atheïsme en pantheïsme en hun respectieve voortzettingen.
- Een geest van hiërarchie, die alle aspecten van maatschappij en staat, cultuur en leven kenmerkt, in tegenstelling tot de egalitaire metafysica van de Revolutie.
- Een ijver om het kwaad in zijn embryonale of versluierde vormen op te sporen en te bestrijden, er met verontwaardiging tegen te fulmineren, het met schande te overladen en te bestraffen met onwrikbare vastberadenheid in al zijn verschijningsvormen, en in het bijzonder in die welke de orthodoxie en de zuiverheid van de moraal trachten te bestrijden, dit alles in tegenstelling tot de liberale metafysica van de Revolutie en haar neiging om het kwaad de vrije loop en bescherming te geven.

Hoofdstuk III

De Contrarevolutie en de drang naar nieuwigheden

De neiging van zoveel van onze tijdgenoten, als kinderen van de Revolutie, om het heden onvoorwaardelijk lief te hebben, de toekomst te aanbidden en het verleden onvoorwaardelijk te verachten en te haten, heeft geleid tot een reeks misverstanden over de Contrarevolutie die uit de weg moeten worden geruimd. Velen menen bovenal dat het traditionalistische en conservatieve karakter van de Contrarevolutie haar tot een geboren tegenstander van de menselijke vooruitgang maakt.

1. DE CONTRAREVOLUTIE IS TRADITIONALISTISCH

A. Reden

De Contrarevolutie is, zoals wij hebben gezien, een krachtsinspanning die zich ontwikkelt in functie van een Revolutie. Deze keert zich voortdurend tegen een hele erfenis van instellingen, van leerstellingen, van gewoonten, van christelijke manieren van zien, voelen en denken, die wij van onze voorouders hebben meegekregen en die nog niet volledig zijn afgeschaft. De Contrarevolutie is dus de verdediger van de christelijke tradities.

B. De vlaspit die nog steeds kwijnt

De Revolutie valt de christelijke beschaving min of meer aan zoals een bepaalde boom in het Braziliaanse oerwoud, de wilde vijgenboom (*Urostigma olearia*), die, groeiend op de stam van een ander, deze volledig omhult en doodt. In haar 'gematigde' en langzame stromingen is de Revolutie de christelijke beschaving

genaderd om haar volledig te omhullen en te doden. Wij bevinden ons in een periode waarin dit vreemde verschijnsel van vernietiging nog niet is voltooid, dat wil zeggen in een hybride situatie waarin wat wij bijna de overblijfselen van de christelijke beschaving zouden noemen, gevoegd bij het aroma en de verre werking van vele tradities, die pas onlangs zijn afgeschaft maar die nog iets levends hebben in het geheugen van de mensen, bestaan naast vele revolutionaire instellingen en gebruiken.

In deze strijd tussen een prachtige christelijke traditie waarin het levensbloed nog stroomt, en een revolutionaire actie, geïnspireerd door de nieuwheidswaanzin waarnaar Leo XIII verwees in de aanhef van de encycliek *Rerum Novarum*, is het vanzelfsprekend dat de ware contrarevolutionair de geboren verdediger van de schat aan goede tradities is, want dat zijn de waarden van het christelijk verleden die nog bestaan en die hij juist moet redden. In die zin handelt de contrarevolutionair als Onze Lieve Heer, die niet is gekomen om de vlaspit te doven die nog kwijnt, noch om het geknakte riet te breken[1]. Hij moet dus liefdevol proberen al deze christelijke tradities te redden. Een contrarevolutionaire actie is in wezen een traditionalistische actie.

C. Vals traditionalisme

De traditionalistische geest van de Contrarevolutie heeft niets gemeen met een vals en bekrompen traditionalisme dat bepaalde riten, stijlen of gebruiken in stand houdt uit louter liefde voor de oude vormen en zonder enige waardering voor de leer die ze heeft voortgebracht. Dit zou archeologisme zijn, geen gezond en levend traditionalisme.

1 Vgl. Mt. 12:20.

2. DE CONTRAREVOLUTIE IS CONSERVATIEF

Is de Contrarevolutie conservatief? In zekere zin, ja, en diep van binnen. En in een andere zin, nee, eveneens diep van binnen.

Als het gaat om het behoud, vanuit het heden, van iets dat goed is en het verdient om te leven, is de Contrarevolutie conservatief.

Maar als het erom gaat de hybride situatie waarin wij ons bevinden te bestendigen, het revolutionaire proces in dit stadium tot stilstand te brengen, ons onbeweeglijk te houden als een zoutpilaar, aan de zijlijn van het pad van de Geschiedenis en de Tijd, omarmend wat goed en slecht is in onze eeuw, en zo te streven naar een eeuwigdurend en harmonieus naast elkaar bestaan van goed en kwaad, dan is de Contrarevolutie niet conservatief en kan zij dat ook niet zijn.

3. IS CONTRAREVOLUTIE DE ESSENTIËLE VOORWAARDE VOOR ECHTE VOORUITGANG?

Is de Contrarevolutie progressief? Ja, als de vooruitgang authentiek is. En nee, als het de opmars is naar de verwezenlijking van de revolutionaire utopie.

In materieel opzicht bestaat ware vooruitgang in het juiste gebruik van de krachten der natuur, volgens de wet van God en ten dienste van de mens. Daarom is de Contrarevolutie het niet eens met het gehypertrofeerde technicisme van vandaag, met de adoratie van nieuwigheden, snelheden en machines, noch met de betreurenswaardige tendens om de menselijke samenleving meer *mechanisch* te organiseren. Dit zijn excessen die Pius XII met diepgang en precisie veroordeelde[2].

Evenmin is de materiële vooruitgang van een volk het voornaamste element van vooruitgang, christelijk opgevat. Dit laatste bestaat vooral in de volle ontplooiing van alle krachten

2 Kerstradioboodschap 1957 - Discorsi e Radiomessaggi, vol. XIX, blz. 670.

van de ziel, en in het opklimmen van de mens naar de zedelijke volmaaktheid. Een contrarevolutionaire opvatting van vooruitgang houdt derhalve in dat de geestelijke aspecten voorrang krijgen boven de materiële aspecten. Bijgevolg is het de taak van de Contrarevolutie om bij individuen en menigten een veel grotere waardering te kweken voor alles wat betrekking heeft op ware godsdienst, ware filosofie, ware kunst en ware literatuur, dan voor datgene wat betrekking heeft op het welzijn van het lichaam en de exploitatie van de materie.

Tenslotte, om het verschil aan te geven tussen de revolutionaire en de contrarevolutionaire opvatting van vooruitgang, is het van belang op te merken dat de laatste er rekening mee houdt dat deze wereld altijd een tranendal zal zijn en een doorgang naar de hemel, terwijl voor de eerste de vooruitgang de aarde tot een paradijs moet maken waarin de mens gelukkig zal leven, zonder enige gedachte aan de eeuwigheid.

Uit het begrip 'ware vooruitgang' zelf blijkt duidelijk dat de vooruitgang van de Revolutie daar haaks op staat.

De Contrarevolutie is dus een essentiële voorwaarde voor het behoud van de normale ontwikkeling van de ware vooruitgang, en voor de nederlaag van de revolutionaire utopie, die van de vooruitgang slechts de bedrieglijke schijn heeft.

Hoofdstuk IV

Wat is een contrarevolutionair?

Deze vraag kan op twee manieren worden beantwoord:

1. DAADWERKELIJK

Daadwerkelijk contrarevolutionair is wie:

- de Revolutie kent, evenals de orde en de Contrarevolutie in hun geest, doctrines en respectievelijke methoden.
- de Contrarevolutie en christelijke orde liefheeft, de Revolutie en 'anti-orde' haat.
- van deze liefde en haat de as maakt waar al zijn idealen, voorkeuren en activiteiten om draaien.

Het is duidelijk dat deze houding van de ziel geen hoger onderricht behoeft. Zoals de heilige Jeanne d'Arc geen theologe was, maar haar rechters verbaasde door de theologische diepgang van haar gedachten, zo zijn de beste soldaten van de Contrarevolutie, bezield door een bewonderenswaardig begrip van de geest en de doelstellingen ervan, vaak eenvoudige boeren geweest, bijvoorbeeld uit Navarra, uit de Vendée of uit Tirol.

2. IN POTENTIE

Potentieel contrarevolutionairen zijn degenen die een of andere mening en de wijze van voelen van revolutionairen aanhangen,

door onoplettendheid of om een andere toevallige reden, en zonder dat de diepte van hun persoonlijkheid door de geest van de Revolutie beïnvloed is. Geattendeerd, verlicht, geleid, nemen deze personen gemakkelijk een contrarevolutionair standpunt in. En daarin onderscheiden zij zich van de 'semi-contrarevolutionairen' waarover wij eerder spraken[1].

1 Deel I – Hoofdstuk IX.

Hoofdstuk V

De tactiek van de Contrarevolutie

De tactiek van de Contrarevolutie kan in personen, groepen of stromingen beschouwd worden al naar gelang drie soorten mentaliteiten: de daadwerkelijke contrarevolutionair, de potentiële contrarevolutionair, en de revolutionair.

1. MET BETREKKING TOT DE DAADWERKELIJKE CONTRAREVOLUTIONAIR

De contrarevolutionair van vandaag is minder zeldzaam dan ons op het eerste gezicht toeschijnt. Hij heeft een duidelijke visie op de dingen, een fundamentele liefde voor samenhang, en een sterke wil. Daarom heeft hij een helder besef van de wanorde van de hedendaagse wereld en van de catastrofes die zich aan de horizon opstapelen. Maar zijn eigen helderheid doet hem de volle omvang beseffen van het isolement waarin hij zich zo vaak bevindt, in een chaos die voor hem geen oplossing lijkt te hebben. Dus de contrarevolutionair valt vaak stil, terneergeslagen. Een trieste situatie. *Vae soli*, 'wee de eenzamen', zegt de Schrift[1].

Een contrarevolutionaire actie moet op de eerste plaats in gedachte houden om deze elementen op te sporen, ze met elkaar in contact te brengen, ze elkaar te doen steunen bij het publiekelijk belijden van hun overtuigingen. Het kan op twee verschillende manieren worden uitgevoerd:

1 Ecle. 4,10.

A. Individuele actie

Deze actie moet op de eerste plaats op individuele schaal worden ondernomen. Niets is doeltreffender dan de openhartige en uitgesproken contrarevolutionaire houding van een jonge universiteitsstudent, een officier, een leraar, een priester vooral, een aristocraat of een invloedrijke arbeider in zijn milieu. De eerste reactie zal er soms een van verontwaardiging zijn. Maar als hij volhardt gedurende een tijd die langer of korter zal zijn, al naar gelang de omstandigheden, zal hij zien dat zich een voor een anderen bij hem voegen.

B. Gezamenlijk optreden

Deze individuele contacten hebben de natuurlijke neiging om in de verschillende milieus verschillende contrarevolutionairen op te roepen, die zich verenigen in een familie van zielen, waarvan de kracht juist door het feit van de vereniging wordt verveelvoudigd.

2. IN RELATIE TOT DE POTENTIËLE CONTRAREVOLUTIONAIR

De contrarevolutionairen moeten de Revolutie en de Contrarevolutie in al hun aspecten naar voren brengen: religieus, politiek, sociaal, economisch, cultureel, artistiek, enz. Want potentiële contrarevolutionairen zien die in het algemeen slechts onder één bepaald facet, en daarlangs kunnen en moeten zij worden meegetrokken naar het totaalbeeld van zowel de een als de ander. Een contrarevolutionair die slechts op één vlak argumenteert, het politieke bijvoorbeeld, zou zijn aantrekkingskracht sterk beperken en zijn actie blootstellen aan steriliteit, en dus aan decadentie en dood.

3. IN RELATIE TOT DE REVOLUTIONAIR

A. Het contrarevolutionaire initiatief

In het aangezicht van Revolutie en Contrarevolutie bestaan er geen neutralen. Er kunnen niet-strijders zijn, wier wil of verlangens echter bewust of onbewust in een van de twee kampen liggen. Onder revolutionairen verstaan wij dus niet alleen de integrale en uitgesproken aanhangers van de Revolutie, maar ook de 'semi-contrarevolutionairen'.

De Revolutie is, zoals wij hebben gezien, zo ver voortgeschreden tegen de prijs van het verbergen van haar totale karakter, haar ware geest, haar uiteindelijke doeleinden.

Het meest doeltreffende middel om haar onder revolutionairen te weerleggen bestaat erin haar in haar geheel te tonen, hetzij in haar geest en in de grote lijnen van haar optreden, hetzij in elk van haar uitingen of manoeuvres die schijnbaar onschuldig en onbeduidend zijn. De sluiers afrukken is de hardste klap van allemaal.

Daarom moet de contrarevolutionaire inspanning zich met de grootste inzet aan deze taak wijden.

In de tweede plaats zijn natuurlijk de andere middelen van een goede dialectiek onontbeerlijk voor het welslagen van een contrarevolutionaire actie.

Met de 'semi-contrarevolutionair', zoals ook met de revolutionair die contrarevolutionaire 'stolsels' heeft, zijn er bepaalde mogelijkheden tot samenwerking, en deze samenwerking schept een bijzonder probleem: in hoeverre is zij verstandig? Naar onze mening kan de strijd tegen de Revolutie alleen naar behoren worden gevoerd door personen te verenigen die radicaal en geheel vrij zijn van het virus van de Revolutie.

Het is gemakkelijk voorstelbaar dat contrarevolutionaire groepen bij bepaalde concrete doelstellingen samenwerken met elementen zoals de bovengenoemde. Maar een alomtegenwoordige

en stabiele samenwerking toelaten met personen die besmet zijn met enige invloed van de Revolutie is de meest flagrante onvoorzichtigheid en wellicht de oorzaak van de meeste contrarevolutionaire mislukkingen.

B. Het revolutionaire tegenoffensief

De revolutionair is in de regel prikkelbaar, breedsprakig en pronkziek wanneer hij geen of zwakke tegenstanders tegenover zich heeft. Als hij echter iemand vindt die hem met hooghartigheid en vermetelheid tegemoet treedt, zwijgt hij en organiseert een campagne van doodzwijgen. Een stilte waarin men het discrete gefluister van laster kan waarnemen, of wat gemompel tegen het 'exces aan logica' van de tegenpartij, ja. Maar het is een verwarde en beschaamde stilte die nooit wordt onderbroken door een weerwoord dat de moeite waard is. Tegenover deze stilte van verwarring en nederlaag zouden wij de zegevierende contrarevolutionair de geestige woorden kunnen zeggen die Veuillot ooit schreef: "*Ondervraag de stilte, en zij zal u niets antwoorden.*"[2]

4. ELITES EN MASSA'S IN CONTRAREVOLUTIONAIRE TACTIEKEN

De Contrarevolutie moet zo veel mogelijk proberen de massa's voor zich te winnen. Zij mag dit echter niet onmiddellijk tot haar hoofddoel maken, en een contrarevolutionair heeft geen reden zich te laten ontmoedigen door het feit dat de grote meerderheid van de mensen thans niet aan zijn kant staat. Een nauwkeurige studie van de geschiedenis leert ons in feite dat het niet de massa's waren die de Revolutie maakten. Zij bewogen zich in een revolutionaire

2 Oeuvres Complètes, P. Lethielleux Librairie-Editeur, Parijs, vol. XXXIII, p. 349.

richting omdat zij revolutionaire elites achter zich hadden. Indien zij elites met een tegengestelde oriëntatie achter zich hadden gehad, zouden zij zich waarschijnlijk in een tegengestelde richting hebben bewogen. De massafactor is, volgens de objectieve kijk op de geschiedenis, van secundair belang; de hoofdzaak is de vorming van elites. Welnu, voor deze formatie kan de contrarevolutionair altijd worden uitgerust met de middelen van zijn individuele actie, en kan hij dus goede resultaten behalen, ondanks het gebrek aan materiële en technische middelen waarmee hij soms moet worstelen.

Hoofdstuk VI

De actiemiddelen van de Contrarevolutie

1. NEIGEN NAAR GROTE ACTIEMIDDELEN

In principe verdient de contrarevolutionaire actie het natuurlijk om de beschikking te hebben over de beste middelen van televisie, radio, invloedrijke persorganen, rationele, efficiënte en briljante propaganda. De ware contrarevolutionair moet er altijd toe neigen dergelijke middelen in te zetten, en daarbij de defaitistische geestesgesteldheid van sommige van zijn kameraden overwinnen, die bij voorbaat de hoop laten varen dat zij daarover kunnen beschikken, omdat zij die altijd in het bezit zien van de kinderen der duisternis.

Wij moeten echter erkennen dat contrarevolutionaire acties in de praktijk vaak zonder deze middelen zullen moeten worden uitgevoerd.

2. OOK BESCHEIDEN MIDDELEN GEBRUIKEN: HUN DOELTREFFENDHEID

Toch kan men met de meest bescheiden middelen zeer opmerkelijke resultaten bereiken, indien die middelen met rechtschapenheid van geest en verstand worden aangewend. Zoals we hebben gezien, is contrarevolutionaire actie denkbaar die teruggebracht is tot louter individuele actie. Maar zonder die laatste is zij ondenkbaar. Die opent, op haar beurt en wanneer zij goed gedaan wordt, de deur naar alle vooruitgang.

Kleine kranten met contrarevolutionaire inspiratie zijn, wanneer zij van goed niveau zijn, verrassend effectief, vooral voor de primaire taak om contrarevolutionairen met elkaar in contact te brengen.

Het boek, het spreekgestoelte en de professorale katheder kunnen even efficiënt zijn, zo niet efficiënter, in dienst van de Contrarevolutie.

Hoofdstuk VII

Obstakels voor de Contrarevolutie

1. TE VERMIJDEN VALKUILEN BIJ CONTRAREVOLUTIONAIREN

De valkuilen die bij contrarevolutionairen moeten worden vermeden, liggen vaak in bepaalde slechte gewoonten van agenten van de Contrarevolutie.

Op bijeenkomsten of in contrarevolutionair drukwerk moet het onderwerp zorgvuldig gekozen worden. De Contrarevolutie moet altijd een ideologisch aspect vertonen, zelfs wanneer het gaat om zeer gedetailleerde en contingente vraagstukken. Het kan bijvoorbeeld nuttig zijn de partijpolitieke problemen van de recente geschiedenis of van de huidige tijd de revue te laten passeren. Maar een buitensporig belang hechten aan persoonlijke kwesties, de strijd met plaatselijke ideologische tegenstanders tot het voornaamste brandpunt van contrarevolutionaire actie maken, de Contrarevolutie voorstellen alsof die louter nostalgie is (wij ontkennen natuurlijk niet de legitimiteit van deze nostalgie) of als louter een plicht tot persoonlijke trouw, hoe heilig en rechtvaardig deze ook moge zijn, is het bijzondere voorstellen als het algemene, het deel als het geheel, het is de zaak verminken die men wenst te dienen.

2. DE 'SLOGANS' VAN DE REVOLUTIE

Op andere momenten vindt men deze hinderpalen in de revolutionaire 'slogans' die, niet zelden, zelfs in de beste milieus als dogma's worden aanvaard.

A. 'De Contrarevolutie is steriel omdat die anachronistisch is'

De hardnekkigste en schadelijkste van deze slogans bestaat uit de bewering dat in ons tijdperk de Contrarevolutie niet kan gedijen omdat zij in strijd is met de geest van de tijd. De geschiedenis, zo zegt men dan, draai je niet terug.

De katholieke religie zou, volgens dit ene principe, niet kunnen bestaan. Want het valt niet te ontkennen dat het Evangelie radicaal tegengesteld was aan het milieu waarin Onze Heer Jezus Christus en de Apostelen het verkondigden. Ook het Germaans-Romaanse katholieke Spanje zou niet bestaan. Want niets lijkt meer op een wederopstanding, en dus in zekere zin op een terugkeer naar het verleden, dan het volledige herstel van de christelijke grootheid van Spanje aan het einde van de acht eeuwen van de slag van Covadonga (waarmee in 722 de Reconquista begon – vert.) tot de val van Granada. De Renaissance, die de revolutionairen zo dierbaar is, was zelf, althans in verschillende opzichten, de terugkeer naar een cultureel en artistiek naturalisme dat meer dan duizend jaar geleden versteend was.

De geschiedenis brengt dus een komen en gaan met zich mee, zowel op de weg van het goede als van het kwade.

Overigens, zodra men ziet dat de Revolutie iets als in overeenstemming met de tijdgeest beschouwt, is voorzichtigheid geboden. Want niet zelden gaat het om een of ander overblijfsel uit heidense tijden, dat men in ere wil herstellen.

Wat is er nieuw aan bijvoorbeeld echtscheiding of nudisme, tirannie of demagogie, die zo wijdverbreid waren in de antieke wereld?

Waarom wordt de bepleiter van echtscheiding als modern beschouwd en scheidende en de verdediger van de onverbrekelijkheid van het huwelijk als anachronistisch?

Het begrip 'modern' voor de Revolutie is als volgt: alles wat vrij baan geeft aan trots en egalitarisme, maar ook aan de zucht naar genot en liberalisme.

B. 'De Contrarevolutie is steriel omdat zij in wezen ontkennend is'

Nog een 'slogan': de Contrarevolutie zou zichzelf door haar eigen naam al als iets negatiefs definiëren, en daarom als iets steriels. Een simpel spelletje met woorden. Want uitgaande van het feit dat de ontkenning van de ontkenning een bevestiging oplevert, drukt de menselijke geest veel van zijn meest positieve begrippen op een negatieve manier uit: on-feilbaarheid, on-afhankelijkheid, on-schuld, enzovoort. Zou het strijden voor een van deze drie doelstellingen negativisme zijn, alleen vanwege de negatieve woordformatie waarmee zij worden voorgesteld? Heeft het Vaticaans Concilie, toen het de pauselijke onfeilbaarheid definieerde, aan negativisme gedaan? Is de Onbevlekte Ontvangenis een negativistisch voorrecht van de Moeder Gods?

Als we onder negativisme, volgens het huidige taalgebruik, iets verstaan dat erop gebrand is te ontkennen, aan te vallen en zijn ogen voortdurend op zijn tegenstander gericht te houden, dan moet gezegd worden dat de Contrarevolutie, zonder louter negatie te zijn, in haar wezen iets wezenlijk en heilzaam ontkennends heeft. Het is, zoals gezegd, een beweging die tegen een andere beweging gericht is, en het is ondenkbaar voor een tegenstander om in een strijd zijn ogen niet op de ander gericht te houden en met hem niet in een houding van polemiek, van aanval en tegenaanval te staan.

C. 'Het contrarevolutionaire argument is polemisch en schadelijk'

De derde 'slogan' bestaat erin de intellectuele werken van contrarevolutionairen te bekritiseren vanwege hun negatieve en polemische karakter, waardoor zij te veel zouden aandringen op de weerlegging van dwalingen in plaats van een duidelijk en onbekommerd getuigenis van de waarheid af te leggen. Zij zouden dus contraproductief zijn, omdat zij de tegenstander zouden irriteren en wegjagen. Afgezien van mogelijke excessen heeft deze schijnbaar negativistische toon een diepe reden van bestaan. Volgens wat in dit artikel is gezegd, lag de leer van de Revolutie besloten in de ontkenningen van Luther en de eerste revolutionairen, maar werd zij slechts zeer langzaam expliciet in de loop der eeuwen. Zodat de contrarevolutionaire auteurs vanaf het begin, en terecht, binnen alle revolutionaire formuleringen, iets voelden dat de formulering zelf te boven ging. In elke fase van het revolutionaire proces is er veel meer in de mentaliteit van de Revolutie te overwegen dan alleen maar de ideologie die in die fase wordt verkondigd. Om diepgaand, doeltreffend en geheel objectief werk te doen, is het dus nodig stap voor stap de zich ontplooiende opmars van de Revolutie te volgen, in een pijnlijke poging om de dingen die impliciet zijn in het revolutionaire proces expliciet te maken. Alleen op die manier is het mogelijk de Revolutie aan te vallen zoals zij in feite moet worden aangevallen. Dit alles heeft de contrarevolutionairen gedwongen hun ogen voortdurend op de Revolutie gericht te houden, na te denken en hun stellingen te verkondigen in het licht van haar dwalingen. In dit zware intellectuele werk zijn de doctrines van waarheid en orde, die bestaan in het heilige depositum van het leergezag van de Kerk, voor de contrarevolutionair de schat waaruit hij nieuwe

en oude dingen tevoorschijn haalt[1] om de Revolutie te weerleggen, naarmate hij dieper in haar duistere afgrond kijkt.

In verschillende van zijn belangrijkste aspecten is het contrarevolutionaire werk dus heilzaam negativistisch en polemisch. Het is overigens om geen heel andere redenen dat het kerkelijk leergezag de waarheden vaker wel dan niet definieert naar gelang de verschillende ketterijen die in de loop van de geschiedenis zijn ontstaan. En hen formuleert als veroordeling van de dwaling die ertegenover staat. Aldus handelend heeft de Kerk nooit gevreesd zielen schade toe te brengen.

3. VERKEERDE HOUDINGEN TEN OPZICHTE VAN DE 'SLOGANS' VAN DE REVOLUTIE

A. Negeer revolutionaire 'slogans'

De contrarevolutionaire inspanning mag geen boekenwijsheid zijn, dat wil zeggen dat zij geen genoegen mag nemen met een dialectiek met de Revolutie op zuiver wetenschappelijk en universitair niveau. De Contrarevolutie moet, met al haar grote en zelfs zeer grote betekenis, worden gezien vanuit het gezichtspunt van de Revolutie zoals zij door de gehele publieke opinie wordt gedacht, gevoeld en beleefd. En in die zin moeten contrarevolutionairen een zeer bijzonder belang hechten aan de weerlegging van revolutionaire 'slogans'.

B. Elimineer de polemische aspecten van contrarevolutionaire actie

Het idee om de Contrarevolutie in een 'sympathieker' en 'positiever' daglicht te stellen, door te doen alsof zij de Revolutie niet aanvalt, is de meest trieste en efficiënte manier om haar

1 Vgl. Mt. 13:52.

inhoud en dynamiek[2] te verschralen.

Wie volgens deze betreurenswaardige tactiek zou handelen, zou hetzelfde gebrek aan verstand aan de dag leggen als een staatshoofd dat, geconfronteerd met vijandelijke troepen die de grens oversteken, alle gewapende weerstand zou staken om de sympathie van de indringer te winnen en hem aldus te verlammen. In werkelijkheid zou het de impuls van de reactie teniet doen, zonder de vijand tegen te houden. Met andere woorden, hij zou het vaderland overgeven.

Dit wil niet zeggen dat de taal van de contrarevolutionair niet genuanceerd is al naar gelang de omstandigheden.

De Goddelijke Meester, predikend in Judea, dat onder de nabije werking actie van de perfide farizeeërs stond, gebruikte openhartige taal. In Galilea daarentegen, waar het eenvoudige volk overheerste en de invloed van de farizeeërs geringer was, had zijn taal een meer onderwijzende en minder polemische toon.

2 Cf. Deel II – Hoofdstuk VIII, 3, B.

Hoofdstuk VIII

Het procesmatige karakter van de Contrarevolutie en de contrarevolutionaire 'schok'

1. ER IS EEN CONTRAREVOLUTIONAIR PROCES

Het is duidelijk dat Contrarevolutie, net als Revolutie, een proces is, en dat daarom haar geleidelijke en methodische opmars naar orde bestudeerd kan worden.

Er zijn echter enkele kenmerken waardoor deze mars grondig verschilt van de mars van de Revolutie naar integrale wanorde. Dit vloeit voort uit het feit dat de dynamiek van goed en kwaad radicaal verschillend is.

2. TYPISCHE ASPECTEN VAN HET REVOLUTIONAIRE PROCES

A. Bij de snelle mars

Bij de behandeling van de twee snelheden van de Revolutie[1] hebben wij gezien dat sommige zielen zich in één keer laten meeslepen door haar stelregels en in één keer alle gevolgen van de dwaling ondergaan.

B. Bij de langzame mars

En dat er anderen zijn die langzaam en stap voor stap de revolutionaire doctrines aanvaarden.

Vaak zelfs ontwikkelt dit proces zich met continuïteit over de generaties heen. Een 'semi-contrarevolutionair' die zeer ongevoelig is voor de paroxismen van de Revolutie heeft een

1 Cf. Deel I – Hoofdstuk VI, 4.

zoon die er minder tegen is, een onverschillige kleinzoon, en een achterkleinzoon die volledig in de revolutionaire stroom is opgenomen. De reden voor dit feit is, zoals gezegd, dat bepaalde families in hun mentaliteit, in hun onderbewustzijn, in hun manier van voelen, een residu hebben van contrarevolutionaire gewoontes en gist die hen, gedeeltelijk, aan de Orde gebonden houden. De revolutionaire corruptie is in hen niet zo dynamisch en juist daarom kan de dwaling in hun geest slechts stap voor stap, en als het ware in vermomming, verder gaan.

Dezelfde traagheid van het ritme verklaart waarom veel mensen in de loop van hun leven enorm van mening veranderen. Als adolescenten hebben zij bijvoorbeeld een strenge mening over onfatsoenlijke mode, afhankelijk van het milieu waarin zij leven. Later, als de gebruiken zich in steeds lossere zin 'ontwikkelen', passen deze mensen zich aan de opeenvolgende modes aan. En aan het eind van hun leven applaudisseren zij voor uitdossingen die zij in hun jeugd sterk zouden hebben afgekeurd. Zij hebben deze positie bereikt doordat zij langzaam en ongemerkt de genuanceerde stadia van de Revolutie hebben doorlopen. Zij hadden niet de scherpzinnigheid en energie om te zien waar de Revolutie die in hen en om hen heen plaatsvond, hen heen leidde. En geleidelijk aan kwamen zij misschien wel zo ver als een revolutionair van hun leeftijd die in zijn adolescentie voor de eerste snelheid had gekozen. Waarheid en goed bestaan in deze zielen in een staat van verslagenheid, maar niet zo verslagen dat zij tegenover een ernstige dwaling en een ernstig kwaad soms niet een overwinnende en verlossende opwelling kunnen hebben, die hen de perverse achtergrond van de Revolutie doet beseffen en hen brengt tot een categorische en systematische houding tegen alle uitingen ervan. Het is om deze gezonde opwellingen van de ziel en deze contrarevolutionaire kristallisaties te vermijden, dat de Revolutie zich stapje voor stapje beweegt.

3. HOE HET REVOLUTIONAIRE PROCES TE VERNIETIGEN

Als dit de weg is waarlangs de Revolutie de overgrote meerderheid van haar slachtoffers leidt, vraagt men zich af op welke manier één van hen zich van dit proces zou kunnen bevrijden; en of die manier anders is dan die van hen die alvorens zich tot de Contrarevolutie te bekeren, door de revolutionaire hoge snelheidsmars worden meegesleurd.

A. De verscheidenheid van de wegen van de Heilige Geest

Niemand kan grenzen stellen aan de onuitputtelijke verscheidenheid van Gods wegen in de zielen. Het zou absurd zijn zo'n complex onderwerp tot schema's te reduceren. Het is dus niet mogelijk meer te doen dan enkele fouten aan te wijzen die moeten worden vermeden, alsmede enkele verstandige houdingen die moeten worden voorgehouden.

Elke bekering is de vrucht van de werking van de Heilige Geest, die tot ieder spreekt naar zijn behoeften, nu eens met majesteitelijke strengheid, dan weer met moederlijke zachtmoedigheid, maar die nimmer liegt.

B. Niets te verbergen

Zo zijn er voor de ziel op de weg van dwaling naar waarheid noch de doortrapte stiltes van de Revolutie, noch haar bedrieglijke metamorfosen. Niets blijft verborgen voor de ziel dat zij zou moeten weten. De waarheid en het goede worden haar door de Kerk integraal bijgebracht. Het is niet door de eindterm van haar vorming systematisch te verbergen, maar door die te tonen en steeds begeerlijker te maken, dat vooruitgang in de goedheid van de mensen wordt verkregen.

De Contrarevolutie mag daarom haar volle omvang niet verbergen. Zij moet zich de zeer wijze normen eigen maken die de H. Pius X voor de gewone handelwijze van de ware apostel heeft vastgesteld:

"*Het is loyaal noch eervol de katholieke identiteit te verbergen door haar met een dubbelzinnig vaandel te bedekken, alsof het zou gaan om een stuk beschadigde koopwaar en smokkelwaar.*"[2] Katholieken zouden niet *"de meer belangrijke voorschriften van het Evangelie moeten verbergen, als onder een sluier, uit vrees dat ze minder gehoord of zelfs geheel verlaten zullen worden.*[3]"

Waaraan de heilige paus verstandig toevoegt:

"*Het zal zeker niet vreemd zijn aan voorzichtigheid, om zelfs bij het voorleggen van de waarheid, een zekere mate van temporiseren te gebruiken, wanneer het erom gaat mensen te verlichten die vijandig staan tegenover onze instellingen en volledig van God vervreemd zijn. 'Wonden waarin gesneden moet worden,' zegt St. Gregorius, 'moeten eerst met een tere hand betast worden. Maar deze zelfde bekwaamheid zou het aspect van vleselijke voorzichtigheid aannemen, indien zij als norm van constant en algemeen gedrag zou worden gesteld; en des te meer omdat wij op deze wijze weinig rekening schijnen te houden met de goddelijke genade, die niet alleen aan het Priesterschap en zijn bedienaren, maar aan alle gelovigen van*

2 Brief aan graaf Medolago Albani, voorzitter van de Economische en Sociale Unie van Italië, gedateerd 22-XI-1909, Bonne Presse, Parijs, vol. V, p. 76.

3 Encycliek Jucunda Sane, van 12-III-1904, Bonne Presse, Parijs, vol. I, p. 158.

Christus wordt verleend, opdat onze woorden en daden de zielen van deze mensen kunnen beroeren"[4].

C. De 'schok' van de grote bekeringen

Hoewel wij, zoals wij hebben gedaan, formalisme in dezen veroordelen, komt het ons voor dat het volledig en bewust aanhangen van de Revolutie, zoals deze zich *concreet* manifesteert, een immense zonde betekent, een radicale afvalligheid, waarvan men alleen kan terugkeren door een even radicale bekering.

Nu blijkt, volgens de geschiedenis, dat grote bekeringen vaker wel dan niet tot stand komen door een bliksemende impuls van de ziel, uitgelokt door genade op aandringen van een of andere inwendige of uitwendige gebeurtenis. Deze impuls verschilt van geval tot geval, maar vertoont vaak bepaalde gemeenschappelijke kenmerken. Concreet, als het gaat om de bekering van de revolutionair tot de Contrarevolutie, vindt die niet zelden en in het algemeen op deze manier plaats:

a. *In de koppige ziel van de zondaar die, door een proces van grote snelheid, in één keer naar het uiterste van de Revolutie gaat,* blijven er altijd hulpmiddelen van intelligentie en gezond verstand over, min of meer uitgesproken tendensen ten goede. God, hoewel Hij hun nooit voldoende genade onthoudt, wacht niet zelden tot deze zielen de bodem van hun ellende bereiken, om hen onmiddellijk, als in een bliksemflits, de enormiteit van hun fouten en zonden te doen inzien. Toen hij zover afgedaald was dat hij zich met de eikels van de varkens wilde voeden, kwam de verloren zoon tot bezinning en keerde terug naar het huis van zijn vader[5].

4 Doc. cit.
5 Vgl. Lc. 15, 16 tot 19.

b. *In de lauwe en kortzichtige ziel die langzaam de helling van de Revolutie afglijdt*, zijn bepaalde bovennatuurlijke gisten nog aan het werk, niet geheel verworpen; er zijn waarden van traditie, van orde, van godsdienst, die nog gloeien als sintels onder de as. Zelfs deze zielen kunnen, door een gezonde opwelling in een ogenblik van uiterste tegenspoed, hun ogen openen en in een oogwenk alles doen herleven wat verdord was en dreigde te sterven: het is het opnieuw oplaaien van de vlaspit die nog kwijnt[6].

D. De aannemelijkheid van deze 'schok' in onze dagen

Nu staat de gehele mensheid aan de vooravond van een catastrofe, en daarin lijkt juist de grote gelegenheid gelegen te zijn die door de barmhartigheid Gods is voorbereid. In deze verschrikkelijke schemering waarin wij leven, kunnen zowel de een als de ander – revolutionairen van grote of lage snelheid – hun ogen openen en zich tot God wenden.

De contrarevolutionair moet dus met ijver het geweldige schouwspel van onze duisternis aangrijpen om – zonder demagogie, zonder overdrijving, maar ook zonder zwakte – de kinderen van de Revolutie de taal van de feiten te doen verstaan, en zo in hen de reddende 'flits' teweegbrengen. Manhaftig wijzen op de gevaren van onze situatie is een wezenlijk kenmerk van een authentiek contrarevolutionaire actie.

E. Het volledige gezicht van de Revolutie laten zien

Het gaat er niet alleen om op het gevaar te wijzen van de totale verdwijning van de beschaving waarin wij ons bevinden. We moeten weten hoe we in de chaos om ons heen het totale gezicht van de Revolutie kunnen laten zien, in heel zijn immense

6 Vgl. Mt. 12:20.

afzichtelijkheid. Telkens wanneer dit gezicht wordt onthuld, komen er uitbarstingen van heftige reactie. Daarom was er tijdens de Franse Revolutie en in de loop van de negentiende eeuw in Frankrijk een betere contrarevolutionaire beweging dan ooit tevoren in dat land. Nooit was het gezicht van de Revolutie zo duidelijk te zien geweest. De onmetelijkheid van de maalstroom waarin de oude orde schipbreuk had geleden, had plotseling vele ogen geopend voor een hele reeks waarheden die eeuwenlang door de Revolutie tot zwijgen waren gebracht of werden ontkend. Bovenal had de geest van de Revolutie zich aan hen geopenbaard in al haar boosaardigheid, en in al haar diepe banden met ideeën en gewoonten die door de meeste mensen lang als onschuldig werden beschouwd. Zo moet de contrarevolutionair vaak het algemene karakter van de Revolutie ontmaskeren om de krachteloos makende vloek uit te drijven die zij op haar slachtoffers uitoefent.

F. Wijs op de metafysische aspecten van de Contrarevolutie

De vijfde essentie van de revolutionaire geest bestaat, zoals wij gezien hebben, in het haten, uit principe, en op het metafysische vlak, van alle ongelijkheid en alle wet, in het bijzonder de Morele Wet.

Een van de zeer belangrijke punten van het contrarevolutionaire werk is dus het bijbrengen van liefde voor de ongelijkheid, op het metafysische vlak beschouwd, voor het principe van het gezag, en ook voor de Morele Wet en voor de zuiverheid; want juist hoogmoed, opstandigheid en onzuiverheid zijn de factoren die de mensen het meest op het pad van de Revolutie drijven[7].

7 Cf. Deel I – Hoofdstuk VII, 3.

G. De twee fasen van de Contrarevolutie

a. Na de radicale verandering van de revolutionair in een contrarevolutionair verkregen te hebben, eindigt in hem de eerste fase van de Contrarevolutie.
b. Dan volgt een tweede fase, die tamelijk langzaam kan verlopen, waarin de ziel geleidelijk al haar ideeën en al haar gevoelens aanpast aan de positie die zij bij de daad van haar bekering ingenomen heeft.
c. En zo kan men in vele zielen de twee grote fasen afbakenen van het proces van de Contrarevolutie.

Wij hebben de stadia van dit proces beschreven zoals zij zich in een individuele ziel voltrekken. *Mutatis mutandis* kunnen zij ook bij grote groepen mensen voorkomen, en zelfs bij hele volkeren.

Hoofdstuk IX

Drijvende kracht van de Contrarevolutie

Er is een drijvende kracht voor de Contrarevolutie, net zoals er een is voor de Revolutie.

1. DEUGD EN CONTRAREVOLUTIE

Wij wijzen op de dynamiek van de menselijke hartstochten, die eenmaal ontketend in een metafysische haat tegen God, tegen de deugd, tegen het goede en vooral tegen hiërarchie en zuiverheid, de krachtigste drijfveer van de Revolutie is. Spiegelbeeldig bestaat er ook een contrarevolutionaire dynamiek, maar van geheel andere aard. De hartstochten als zodanig – het woord hier in zijn technische betekenis genomen – zijn zedelijk neutraal; het is hun ongeregeldheid die hen tot een kwaad maakt. Maar wanneer zij gereguleerd zijn, zijn zij goed en gehoorzamen zij getrouw aan de wil en de rede. Juist in de zielskracht die de mens krijgt doordat God zijn verstand beheerst, het verstand de wil overheerst en de wil de zinnelijkheid, moeten we de serene, edele en meest efficiënte drijvende kracht van de Contrarevolutie zoeken.

2. BOVENNATUURLIJK LEVEN EN CONTRAREVOLUTIE

Een dergelijke zielskracht is niet denkbaar zonder rekening te houden met het bovennatuurlijke leven. De rol van de genade is juist om de intelligentie te verlichten, de wil te versterken en de zinnelijkheid zodanig te temperen dat zij zich richt naar wat goed is. Zo profiteert de ziel onmetelijk van het bovennatuurlijke leven,

dat haar verheft boven de ellende van de gevallen natuur en zelfs boven het niveau van de menselijke natuur. Juist in deze kracht van de christelijke ziel ligt de dynamiek van de Contrarevolutie.

3. ONOVERWINNELIJKHEID VAN DE CONTRAREVOLUTIE

Men kan zich afvragen wat de waarde van deze dynamiek is. Wij antwoorden dat die in theorie van onschatbare betekenis is, en zeker superieur aan die van de Revolutie: *Omnia possum in eo qui me confortat*[1].

Wanneer de mensen besluiten mee te werken met de genade van God, komen op deze wijze de wonderen van de geschiedenis tot stand: de bekering van het Romeinse Rijk, het ontstaan van de Middeleeuwen, de herovering van Spanje op Covadonga, al deze gebeurtenissen zijn de vrucht van de grote opwekkingen van de ziel, waarvoor ook de volkeren vatbaar zijn. Onoverwinnelijke opstandingen, want niets kan een deugdzaam volk verslaan dat God waarlijk liefheeft.

1 Fil. 4,13 'Tot alles ben ik in staat door Hem, die mij sterkt.'

Hoofdstuk X

Contrarevolutie, zonde en Verlossing

1. DE CONTRAREVOLUTIE MOET DE NOTIE VAN GOED EN KWAAD LATEN HERLEVEN

Een van de meest in het oog springende missies van de Contrarevolutie is het herstellen of doen herleven van het onderscheid tussen goed en kwaad, van het begrip zonde in beginsel, van erfzonde en van actuele zonde. Deze taak, mits uitgevoerd met een diep inzicht in de geest van de Kerk, brengt niet het risico met zich mee van wanhoop aan de goddelijke barmhartigheid, hypochondrisme, misantropie, enz., waarvan sommige auteurs, min of meer doordrongen van de stelregels van de Revolutie, zo veel spreken.

2. HOE DE NOTIE VAN GOED EN KWAAD TE DOEN HERLEVEN

Men kan de notie van goed en kwaad op verschillende manieren doen herleven, waaronder:

- Alle formuleringen vermijden die naar seculiere of interconfessionele moraal smaken, want secularisme en interconfessionalisme leiden logischerwijze tot amoralisme.
- Bij passende gelegenheden benadrukken dat God het recht heeft gehoorzaamd te worden, en dat daarom Zijn geboden ware wetten zijn, waaraan wij ons conformeren in een geest van gehoorzaamheid, en niet alleen omdat zij ons behagen.
- Benadrukken dat Gods wet intrinsiek goed is en in overeenstemming met de orde van het universum, waarin de volmaaktheid van de Schepper weerspiegeld wordt. Daarom moet zij niet alleen worden gehoorzaamd, maar

ook worden bemind, en moet het kwade niet alleen worden vermeden, maar zelfs worden gehaat.

- Het idee verspreiden van beloning en bestraffing *post-mortem,* in het hiernamaals.
- Voorstander zijn van sociale gewoonten en wetten waarin het goede wordt geëerd en het kwade publiekelijk wordt bestraft.
- Voorstander zijn van gewoonten en wetten die ertoe strekken nabije gelegenheden tot zonde te vermijden en zelfs omstandigheden die, omdat ze slechts de schijn van kwaad hebben, schadelijk kunnen zijn voor de openbare zedelijkheid.
- Aandringen op de gevolgen van de Erfzonde in de mens en op zijn zwakheid, op de vruchtbaarheid van de Verlossing door Onze Heer Jezus Christus, en op de noodzaak van genade, van gebed en van waakzaamheid opdat de mens zou volharden.
- Elke gelegenheid aangrijpen om te wijzen op de zending van de Kerk als lerares van de deugd, als bron van genade, en onverzoenlijke vijandin van dwaling en zonde.

Hoofdstuk XI

Contrarevolutie en wereldlijke samenleving

De Contrarevolutie en de wereldlijke samenleving is een onderwerp dat reeds grondig is behandeld, vanuit verschillende invalshoeken, in vele waardevolle werken. Daar het niet mogelijk is alles te behandelen, beperkt het onderhavige werk zich tot het geven van de meest algemene beginselen van een contrarevolutionaire wereldorde [1]en tot het bestuderen van de betrekkingen tussen de Contrarevolutie en enkele van de belangrijkste organisaties die strijden voor een goede wereldorde.

1. DE CONTRAREVOLUTIE EN DE SOCIALE ORGANISATIES

In de seculiere samenleving zijn talrijke instanties aan het werk die zich wijden aan het oplossen van het sociale vraagstuk, en daarbij, direct of indirect, hetzelfde hoogste doel van de Contrarevolutie in het oog houden, de vestiging van de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus. Gezien deze gemeenschappelijkheid van doeleinden[2], is het van belang de betrekkingen tussen de Contrarevolutie en deze organisaties te bestuderen.

A. Liefdadigheidswerk, sociale dienst, sociale bijstand, werkgevers– en werknemersorganisaties, enz.

a. Voor zover de werken in kwestie het economische en sociale leven normaliseren, hinderen zij de ontwikkeling van het revolutionaire proces. En in die zin zijn zij *ipso facto,* en

1 Vgl. vooral Deel I – Hoofdstuk VII, 2.
2 Cf. Deel II – Hoofdstuk XII, 7.

zelfs al is het maar impliciet en indirect, kostbare helpers van de Contrarevolutie.

b. Toch is het nodig om enkele waarheden te onthouden die, helaas, niet zelden vergeten worden door hen die zich onbaatzuchtig aan deze werken wijden:
   - Het is waar dat dergelijke werken de materiële behoeften kunnen verlichten en in sommige gevallen onderdrukken die zoveel oproer bij de massa's hebben veroorzaakt. Maar de geest van Revolutie wordt niet op de eerste plaats uit ellende geboren.
     De wortel ervan is moreel, en dus religieus[3]. Daarom is het noodzakelijk dat in de werken die wij behandelen, de godsdienstige en morele vorming wordt bevorderd in de mate die de bijzondere aard van elk ervan toelaat, met bijzondere zorg om de zielen te beveiligen tegen het revolutionaire virus, dat in onze dagen zo sterk is.
   - De Kerk, een barmhartige Moeder, moedigt alles aan wat verlichting kan brengen in de menselijke ellende. Zij koestert niet de illusie dat zij die geheel zal uitroeien. En ze predikt een heilige berusting bij ziekte, armoede en andere ontberingen.
   - Het is waar dat deze werken waardevolle gelegenheden bieden voor het scheppen van een klimaat van begrip en naastenliefde tussen werkgevers en werknemers, en dientengevolge een demobilisatie kunnen bewerkstelligen van geesten die reeds klaar zijn voor de klassenstrijd. Maar het zou verkeerd zijn te veronderstellen dat goedheid altijd de menselijke slechtheid ontwapent. Zelfs de ontelbare weldaden

3 Cf. Leo XIII, Encycliek Graves de Communi, 18-I-1901, Bonne Presse, Parijs, vol. VI, p. 212.

van Onze Lieve Heer in zijn aardse leven konden de haat van de goddelozen tegen Hem niet verhinderen. Hoewel het dus in de strijd tegen de Revolutie de voorkeur verdient de geesten in der minne te leiden en te verlichten, is het duidelijk dat een rechtstreekse en uitdrukkelijke strijd tegen de verschillende vormen ervan – het communisme bijvoorbeeld – met alle rechtvaardige en wettige middelen, geoorloofd en in het algemeen zelfs onmisbaar is.

- Er zij met name op gewezen dat deze werken bij de begunstigden of hun medewerkers een werkelijke dankbaarheid voor de ontvangen gunsten moeten teweegbrengen, of, wanneer het niet om gunsten maar om daden van gerechtigheid gaat, een werkelijke waardering van de morele rechtschapenheid die aan deze daden ten grondslag ligt.
- In de voorgaande paragrafen hadden we vooral de arbeider in gedachten. Er zij op gewezen dat de contrarevolutionair niet systematisch de ene of de andere sociale klasse bevoordeelt. Bij alle zorg voor het recht op eigendom moet hij de hogere klassen er echter aan herinneren dat het niet volstaat de Revolutie te bestrijden op die gebieden waar die hun voordelen aantast, en haar paradoxaal genoeg met woord en voorbeeld te begunstigen op alle andere gebieden, zoals het gezinsleven, de stranden, de zwembaden en andere vermaken, intellectuele en artistieke activiteiten, enz. Een arbeidersklasse die hun voorbeeld volgt en hun revolutionaire ideeën aanvaardt, zal noodzakelijkerwijs door de Revolutie gebruikt worden tegen de 'semi-revolutionaire' elites.

- Het zal voor de aristocratie en de bourgeoisie even schadelijk zijn, als zij zich in manieren en kleding vulgair maken om de Revolutie te ontwapenen. Een sociale autoriteit die zichzelf degradeert is wel te vergelijken met zout dat niet zout. Het is alleen geschikt om op straat gegooid en vertrapt te worden door voorbijgangers[4]. In de meeste gevallen zullen de menigten dat vol minachting doen.
- Terwijl ze zich met waardigheid en energie in hun situatie handhaven, moeten de hogere klassen een directe en welwillende omgang met de andere hebben. Liefdadigheid en rechtvaardigheid op afstand zijn niet voldoende om tussen de klassen betrekkingen van ware christelijke liefde tot stand te brengen.
- Bovenal moeten bezitters van eigendom bedenken dat, als veel mensen bereid zijn het privé-eigendom (uiteraard opgevat als een individueel recht met ook een sociale functie) tegen het communisme te verdedigen, dit op grond van het beginsel is dat dit door God is gewild en intrinsiek in overeenstemming is met de natuurwet. Welnu, dit beginsel heeft zowel betrekking op het eigendom van de werkgever als op dat van de werknemer. Bijgevolg moet hetzelfde beginsel van de strijd tegen het communisme de werkgever ertoe brengen het recht van de arbeider op een rechtvaardig loon, dat in verhouding staat tot zijn behoeften en die van zijn gezin, te eerbiedigen. Het is de moeite waard dit in herinnering te brengen om te benadrukken dat de Contrarevolutie niet alleen de verdediger is van het eigendom van de werkgevers, maar van beide klassen.

4 Vgl. Mt. 5:13.

Zij strijdt niet voor de belangen van sociale groepen of categorieën, maar voor beginselen.

B. Strijd tegen het communisme

Onder dit hoofd doelen wij op die organisaties die zich niet in de eerste plaats toeleggen op de opbouw van een goede sociale orde, maar op de strijd tegen het communisme. Om reeds in dit document uiteengezette redenen achten wij een dergelijke organisatie legitiem en vaak zelfs onontbeerlijk. Op deze manier vereenzelvigen wij de Contrarevolutie natuurlijk niet met misbruiken die dergelijke organisaties in een of ander land zouden hebben begaan.

Niettemin zijn wij van mening dat de contrarevolutionaire doeltreffendheid van dergelijke lichamen sterk kan worden vergroot indien hun leden, terwijl zij op hun gespecialiseerde terrein blijven, steeds bepaalde essentiële waarheden in het oog houden:

- Alleen een intelligente weerlegging van het communisme is effectief. Het louter herhalen van 'slogans', hoe slim en pakkend ook, is niet genoeg.
- Deze weerlegging moet, in beschaafde kringen, gericht zijn op de uiteindelijke leerstellige grondslagen van het communisme. Het is van belang te wijzen op diens wezenlijke karakter als filosofische sekte, die uit zijn beginselen een eigen opvatting afleidt over de mens, de maatschappij, de staat, de geschiedenis, de cultuur, enz. Precies zoals de Kerk uit de Openbaring en de morele wet alle beginselen van de katholieke beschaving en cultuur afleidt. Tussen het communisme, een sekte die in zichzelf de volheid van de Revolutie bevat, en de Kerk is er dus geen verzoening mogelijk.

- De massa's zijn onwetend over het zogenaamde wetenschappelijk communisme, en niet de leer van Marx trekt de massa's aan. Een anticommunistische ideologische actie moet zich onder het grote publiek op een zeer wijdverbreide gemoedstoestand richten, die zelfs de tegenstanders van het communisme vaak beschaamd maakt om zich tegen het communisme te keren. Deze geestesgesteldheid komt voort uit de min of meer bewuste gedachte dat alle ongelijkheid een onrechtvaardigheid is, en dat niet alleen grote vermogens moeten worden afgeschaft, maar ook die van gemiddelde grootte, want als er geen rijke mensen waren, zouden er ook geen arme mensen zijn. Het is, zoals men kan zien, een overblijfsel van bepaalde socialistische scholen uit de negentiende eeuw, op smaak gebracht met wat romantisch sentimentalisme. Hieruit is een mentaliteit ontstaan die, terwijl zij zegt anticommunistisch te zijn, zich vaak wel socialistisch noemt. Deze mentaliteit, die in het Westen steeds sterker wordt, vormt een veel groter gevaar dan de marxistische indoctrinatie zelf. Het leidt ons langzaam naar een glibberig pad van concessies dat tot het uiterste punt zou kunnen gaan om de naties aan deze zijde van het IJzeren Gordijn in communistische republieken te veranderen. Deze concessies, die een tendens naar economisch egalitarisme en dirigisme vertonen, worden op alle gebieden geconstateerd. Particulier initiatief wordt steeds meer aan banden gelegd. De belastingen op de overdracht van goederen *causa mortis,* in geval van overlijden zijn zo zwaar dat in sommige gevallen de fiscus de voornaamste erfgenaam is. Overheidsbemoeienis met wisselkoers-, uitvoer- en invoervraagstukken maakt alle

industriële, commerciële en bankbelangen afhankelijk van de Staat. Lonen, huren, prijzen, de staat bemoeit zich overal mee. Hij heeft industrieën, banken, universiteiten, kranten, radiostations, televisiekanalen, enz. En terwijl het egalitaire dirigisme zo de economie omvormt, ontbinden immoraliteit en het liberalisme het gezin en bereiden zij de zogenaamde vrije liefde voor.
Zonder een gerichte strijd tegen deze mentaliteit zou het Westen, zelfs indien Rusland en China door instorting getroffen zouden worden, binnen vijftig of honderd jaar communistisch zijn.

- Het recht op eigendom is zo heilig dat, zelfs indien een regime de Kerk alle vrijheid en zelfs alle steun zou geven, zij geen sociale organisatiewijze als geoorloofd zou kunnen aanvaarden waarin alle eigendom collectief is.

2. HET CHRISTENDOM EN DE UNIVERSELE REPUBLIEK

De Contrarevolutie is als vijand aan de Universele Republiek evenmin de onstabiele en anorganische situatie gunstig gezind die door de splitsing van het Christendom en de secularisatie van het internationale leven in de Moderne Tijd ontstaan is.

De volledige soevereiniteit van elk volk belet niet dat de volkeren die deel uitmaken van de Kerk, die een grote geestelijke familie vormt, voor de regeling van hun internationale aangelegenheden lichamen oprichten die diep doordrongen zijn van de christelijke geest en eventueel worden voorgezeten door vertegenwoordigers van de Heilige Stoel. Dergelijke organen zouden ook de samenwerking van katholieke volkeren voor het gemeenschappelijk goede in al zijn aspecten kunnen bevorderen, vooral met betrekking tot de verdediging van de Kerk tegen

ongelovigen en de bescherming van de vrijheid van missionarissen in niet-katholieke of door communisten gedomineerde landen. Deze organen zouden tenslotte in contact kunnen treden met niet-katholieke volkeren met het oog op de handhaving van de goede orde in de internationale betrekkingen.

Zonder de belangrijke diensten te ontkennen die de lekenorganisaties in dit opzicht bij verschillende gelegenheden hebben bewezen, moet de Contrarevolutie steeds wijzen op het verschrikkelijke gebrek dat hun secularisme vormt, en de geesten waarschuwen voor het risico dat deze organen een kiem van de Universele Republiek kunnen worden[5].

3. CONTRAREVOLUTIE EN NATIONALISME

In deze orde van ideeën zou de Contrarevolutie de voorkeur moeten geven aan het behoud van alle gezonde plaatselijke kenmerken, op welk terrein dan ook, in cultuur, gewoonten, enz.

Maar haar nationalisme heeft niet het karakter van systematische kleinering van wat anderen toebehoort, noch van adoratie van de vaderlandse waarden alsof die los zouden staan van het grote erfgoed van de christelijke beschaving.

De grootheid die de Contrarevolutie voor alle landen nastreeft, is en kan slechts één zijn: christelijke grootheid, die het behoud omvat van waarden die eigen zijn aan elk land, en de broederlijke coëxistentie tussen alle landen.

4. CONTRAREVOLUTIE EN MILITARISME

De contrarevolutionair moet gewapende vrede betreuren, onrechtvaardige oorlog haten en de bewapeningswedloop van onze tijd betreuren.

---

5 Cfr. Deel I – Hoofdstuk VII, 3, A, k.

Omdat hij echter niet de illusie koestert dat er altijd vrede zal heersen, beschouwt hij het bestaan van de militaire klasse als een noodzaak in deze wereld van ballingschap, waarvoor hij alle sympathie, alle erkenning, alle bewondering vraagt die verschuldigd is aan hen wier missie het is te vechten en te sterven voor het gemeenschappelijk goede[6].

6 Cf. deel I – hoofdstuk XII.

Hoofdstuk XII

De Kerk en de Contrarevolutie

De Revolutie is, zoals wij hebben gezien, geboren uit een explosie van onstuimige hartstochten, die leidden tot de vernietiging van de gehele wereldlijke samenleving, tot de volledige ondermijning van de morele orde, tot de ontkenning van God. Het grote doelwit van de Revolutie is dus de Kerk, het Mystieke Lichaam van Christus, onfeilbare lerares van de waarheid, hoedster van het natuurrecht, en dus het uiteindelijke fundament van de temporele orde zelf.

Dit gezegd zijnde, is het noodzakelijk de verhouding te bestuderen tussen de goddelijke instelling die de Revolutie wil vernietigen, en de Contrarevolutie.

1. DE KERK IS IETS VEEL HOGERS EN WEIDSERS DAN REVOLUTIE EN CONTRAREVOLUTIE

De Revolutie en de Contrarevolutie zijn zeer belangrijke episoden in de geschiedenis van de Kerk, omdat zij het eigenlijke drama vormen van de geloofsafval en bekering van het christelijke Westen. Maar uiteindelijk zijn het toch maar episodes.

De zending van de Kerk strekt zich niet alleen uit tot het Westen, noch is zij chronologisch begrensd in de duur van het revolutionaire proces. *"Alios ego vidi ventos; alias prospexi animo procellas*,"[1] kon zij trots en kalm zeggen te midden van de stormen die zij thans doormaakt. De Kerk heeft reeds gestreden in andere landen, met tegenstanders van andere volkeren, en zij zal zeker nog

1 Cicero, Ad Familiares, 12, 25, 5. 'Andere winden heb ik gezien, andere stormen het hoofd geboden.'

tot het einde der tijden worden geconfronteerd met problemen en vijanden die zeer verschillend zijn van die van vandaag.

Haar doel bestaat erin haar directe geestelijke macht en haar indirecte wereldlijke macht uit te oefenen voor het heil van de zielen. De Revolutie vormde een obstakel voor de uitoefening van deze missie. De strijd tegen dit concrete obstakel, naast zovele andere, is voor de Kerk slechts een middel dat beperkt is tot de omvang van het obstakel – een zeer belangrijk middel, natuurlijk, maar slechts een middel.

Dus, zelfs als de Revolutie niet zou bestaan, zou de Kerk alles doen wat zij doet voor het heil van de zielen.

De situatie van de Kerk tijdens de Revolutie en de Contrarevolutie kan worden vergeleken met die van een natie in oorlog.

Toen Hannibal aan de poorten van Rome stond, was het noodzakelijk om alle strijdkrachten van de republiek op te roepen en tegen hem in te zetten. Het was een vitale reactie tegen de machtige en haast zegevierende tegenstander. Was Rome dan alleen maar de reactie op Hannibal? Hoe kan men dat denken?

Al even absurd zou het zijn te denken dat de Kerk alleen maar de Contrarevolutie is.

Ook moet duidelijk worden gemaakt dat de Contrarevolutie niet bestemd is om de Bruid van Christus te redden. Om te overleven heeft zij, gesteund door de belofte van haar Stichter, dit van de mensen niet nodig.

Integendeel, het is de Kerk die leven geeft aan de Contrarevolutie, die zonder haar niet haalbaar, en zelfs niet denkbaar zou zijn.

De Contrarevolutie wil een bijdrage leveren opdat vele zielen die door de Revolutie worden bedreigd, kunnen worden gered, en opdat de cataclysmen die de wereldlijke samenleving bedreigen, kunnen worden afgewend. En daarvoor moet zij op de Kerk vertrouwen en haar nederig dienen, in plaats van zich trots voor te stellen dat zij haar redt.

2. DE KERK HEEFT HET GROOTSTE BELANG BIJ HET NEERSLAAN VAN DE REVOLUTIE

Als de Revolutie bestaat, als zij is wat zij is, dan valt het binnen de opdracht van de Kerk, is het in het belang van het heil van de zielen, is het van kapitaal belang voor de grotere glorie van God dat de Revolutie wordt verpletterd.

3. DE KERK IS DAAROM EEN FUNDAMENTEEL CONTRAREVOLUTIONAIRE KRACHT

Als we het woord Revolutie nemen in de betekenis die wij eraan geven, is de bovenstaande kop een voor de hand liggende conclusie van wat we juist gezegd hebben. Het tegendeel beweren zou betekenen dat de Kerk haar opdracht niet vervult.

4. DE KERK IS DE GROOTSTE VAN DE CONTRAREVOLUTIONAIRE KRACHTEN

De voorrang die de Kerk onder de contrarevolutionaire krachten heeft is duidelijk, als we kijken naar het aantal katholieken, hun eenheid, hun invloed in de wereld. Maar deze legitieme overweging van de natuurlijke hulpbronnen is van zeer ondergeschikt belang. De ware kracht van de Kerk is het Mystieke Lichaam te zijn van onze Heer Jezus Christus.

5. DE KERK IS DE ZIEL VAN DE CONTRAREVOLUTIE

Als de Contrarevolutie de strijd is om de Revolutie te smoren en een nieuw christendom op te bouwen dat straalt van geloof en een nederige hiërarchische geest en ongeschonden zuiverheid bezit, dan is het duidelijk dat dit vooral zal gebeuren door een diepgaande werking in de harten. Welnu, deze werking is het

eigenlijke werk van de Kerk, die de katholieke leer onderwijst en ervoor zorgt dat zij bemind en gepraktiseerd wordt. De Kerk is daarom de ziel van de Contrarevolutie.

6. DE VERHEFFING VAN DE KERK IS HET IDEAAL VAN DE CONTRAREVOLUTIE

Een vanzelfsprekende stelling. Als de Revolutie het tegendeel is van de Kerk, is het onmogelijk de Revolutie te haten (globaal beschouwd, en niet in een of ander geïsoleerd aspect) en haar te bestrijden, zonder *ipso facto* de verheffing van de Kerk als ideaal te hebben.

7. IN ZEKERE ZIN OVERSTIJGT DE CONTRAREVOLUTIE DE KERK

Uit het voorgaande blijkt dat contrarevolutionaire actie een reorganisatie van de gehele tijdelijke samenleving inhoudt: "*Er moet een hele wereld worden herbouwd, zelfs in haar fundamenten*", zei Pius XII[2], tegenover het puin waarmee de Revolutie de hele aarde heeft bedekt.

Welnu, deze taak van een fundamentele contrarevolutionaire reorganisatie van de wereldlijke maatschappij, die enerzijds volledig door de leer van de Kerk moet worden ingegeven, houdt anderzijds een veelheid van concrete en praktische aspecten in, die eigen zijn aan de burgerlijke orde. En in dit opzicht reikt de Contrarevolutie boven de kerkelijke sfeer uit, waarbij zij echter altijd diep verbonden blijft met de Kerk, wat het leergezag en diens indirecte macht betreft.

2 Aanmaning aan de gelovigen van Rome, 10-II-1952 - Discorsi e Radiomessaggi, vol. XIII, p. 471.

8. MOET ELKE KATHOLIEK EEN CONTRAREVOLUTIONAIR ZIJN?

In de mate waarin hij een apostel is, is de katholiek een contrarevolutionair. Maar hij kan dat op verschillende manieren zijn.

A. De impliciete contrarevolutionair

Iemand kan het impliciet zijn en als het ware onbewust. Dit is het geval van een Zuster van Liefde in een ziekenhuis. Haar directe actie is gericht op de genezing van de lichamen, en bovenal op het welzijn van de zielen. Zij kan deze actie uitoefenen zonder te spreken van Revolutie en Contrarevolutie. Zij kan zelfs in zulke bijzondere omstandigheden leven dat zij de verschijnselen van Revolutie en Contrarevolutie niet kent. Maar voor zover zij werkelijk goed doet voor de zielen, zal zij de invloed van de Revolutie terugdringen, wat impliciet Contrarevolutie is.

B. De moderniteit van een contrarevolutionaire explicietheid

In een tijdperk als het onze, dat ondergedompeld is in het fenomeen van Revolutie en Contrarevolutie, lijkt het ons een voorwaarde van gezonde moderniteit om dit grondig te kennen en er de scherpzinnige en energieke houding tegenover aan te nemen die de omstandigheden vereisen.

Daarom achten wij het ten zeerste gewenst dat elk apostolaat vandaag de dag, waar passend, een expliciet contrarevolutionaire intentie en toon heeft.

Met andere woorden, wij geloven dat de waarlijk moderne apostel, op welk gebied hij zich ook toelegt, de doeltreffendheid van zijn werk sterk zal vergroten als hij in staat is de Revolutie

op dit gebied te onderscheiden en alles wat hij doet van een dienovereenkomstig contrarevolutionair stempel te voorzien.

C. De expliciete contrarevolutionair

Niemand zal echter ontkennen dat het geoorloofd is dat bepaalde personen zich tot taak stellen om in katholieke en niet-katholieke kringen een specifiek contrarevolutionair apostolaat te ontwikkelen. Zij doen dit door het bestaan van de Revolutie te verkondigen, haar geest, methode en doctrines te beschrijven, en allen aan te zetten tot contrarevolutionaire actie.

Daarmee stellen zij hun activiteiten in dienst van een gespecialiseerd apostolaat dat even natuurlijk en verdienstelijk (en zeker diepgaander) is als dat van hen die gespecialiseerd zijn in de strijd tegen andere tegenstanders van de Kerk, zoals het spiritisme of het protestantisme.

Invloed uitoefenen in de meest uiteenlopende katholieke of niet-katholieke milieus, bijvoorbeeld om de geesten te waarschuwen tegen het kwaad van het protestantisme, is zeker legitiem, en noodzakelijk voor een intelligente en doeltreffende antiprotestantse actie. Voor katholieken die zich overgeven aan het apostolaat van de Contrarevolutie zal een soortgelijke procedure gelden.

De eventuele uitwassen van dit apostolaat – die er kunnen zijn net als overal elders – doen niets af aan het beginsel dat wij hebben vastgesteld. Immers *abusus non tollit usum* [3].

D. contrarevolutionaire actie die geen apostolaat is

Tenslotte zijn er contrarevolutionairen die zich niet bezighouden met apostolaat in strikte zin, maar die zich wijden aan de strijd op bepaalde terreinen, zoals dat van de specifieke partijpolitiek, of

3 Misbruik heft het gebruik niet op.

van de strijd tegen de Revolutie via economische ondernemingen. Dit zijn overigens zeer relevante activiteiten, die alleen maar met sympathie kunnen worden bekeken.

9. KATHOLIEKE ACTIE EN CONTRAREVOLUTIE

Als we het woord katholieke actie gebruiken in de legitieme betekenis die Pius XII eraan gaf, dat wil zeggen een groep verenigingen die, onder leiding van de Hiërarchie, meewerken aan haar apostolaat, dan is de Contrarevolutie in haar religieuze en morele aspecten naar onze mening een zeer belangrijk onderdeel van het programma van een gezonde moderne katholieke actie.

Een contrarevolutionaire actie kan natuurlijk worden uitgevoerd door één persoon alleen, of op persoonlijke titel, door de samenwerking van verscheidene personen. En, met de nodige kerkelijke goedkeuring, kan het zelfs uitmonden in de oprichting van een religieuze vereniging die speciaal bestemd is om de Revolutie te bestrijden.

Het is duidelijk dat contrarevolutionaire actie op strikt partijpolitiek of economisch terrein niet tot de doelstellingen van de Katholieke Actie behoort.

10. DE CONTRAREVOLUTIE EN DE NIET-KATHOLIEKEN

Kan de Contrarevolutie de medewerking van niet-katholieken aanvaarden? Kunnen we spreken van protestantse contrarevolutionairen, moslims, enz.? Het antwoord moet zeer genuanceerd zijn. Buiten de Kerk bestaat er geen authentieke Contrarevolutie[4]. Maar wij kunnen toegeven dat sommige protestanten of moslims bijvoorbeeld in de gemoedstoestand verkeren van iemand die het kwaad van de Revolutie al begint te

4 Vgl. punt 5 hierboven.

bespeuren en ertegen in opstand komt. Het is te verwachten dat zulke mensen zeer belangrijke hindernissen tegen de Revolutie zullen opwerpen: als zij de genade beantwoorden, kunnen zij uitstekende katholieken worden en daardoor effectieve contrarevolutionairen. Zolang zij dat niet zijn, staan zij in elk geval de Revolutie in zekere mate in de weg en kunnen zij deze zelfs terugdraaien. In de volledige en ware zin van het woord, zijn zij geen contrarevolutionairen. Maar men kan en moet voordeel halen uit hun samenwerking, met de zorgvuldigheid die, volgens de richtlijnen van de Kerk, deze samenwerking vereist. In het bijzonder moeten katholieken bedacht zijn op de gevaren die inherent zijn aan interconfessionele verenigingen, waarvoor Sint-Pius X wijselijk waarschuwde:

> *"Inderdaad, zonder over andere punten te spreken, zijn er ontegenzeggelijk ernstige gevaren waaraan ons volk door dit soort verenigingen zowel de integriteit van zijn geloof als de juiste gehoorzaamheid aan de wetten en voorschriften van de katholieke Kerk blootstelt of zeker kan blootstellen.*[5]

Het beste apostolaat moet zich richten op de 'verovering' van de harten van niet-katholieken met contrarevolutionaire neigingen.

5 Encycliek Singulari Quadam, van 24-IX-1912, Bonne Presse, Parijs, vol. VII, p. 275.

Deel III

Revolutie en Contrarevolutie – twintig jaar later

Hoofdstuk I

De Revolutie, een proces in voortdurende transformatie

Hier eindigde, in de vroegere uitgaven, het essay *Revolutie en Contrarevolutie.* Er volgden slechts de vlugge woorden van vroomheid en enthousiasme die de 'Conclusie' vormden.

Nu er sinds 1959 zoveel tijd is verstreken – vol gebeurtenissen – moeten wij ons afvragen of er vandaag nog iets te zeggen valt over de in dit essay behandelde onderwerpen. Het antwoord kan alleen maar bevestigend zijn. Dit is wat voor de lezer hieronder volgt.

1. "REVOLUTIE EN CONTRAREVOLUTIE" EN DE TFP'S: TWINTIG JAAR ACTIE EN STRIJD

Twintig jaar later, de titel van de roman van Alexandre Dumas – zo geliefd bij Braziliaanse jongeren tot het nu verre moment waarop diepgaande psychologische transformaties de smaak voor dit literaire genre vernietigden – brengt een associatie van beelden in onze gedachten wanneer we deze notities beginnen te schrijven.

We zijn net terug in het jaar 1959. We eindigen het jaar 1976. Het einde van het tweede decennium dat dit boek verspreid wordt, is niet ver meer. – Twintig jaar... In deze periode zijn de oplagen van dit essay verveelvoudigd[1].

1 OPMERKING VAN DE UITGEVER: *Revolutie en Contrarevolutie* werd gepubliceerd in zeven talen en in dertien landen, met een totale oplage van meer dan 125.000 exemplaren. Zie het boek *Um homem, uma obra, uma gesta - Homenagem das TFPs a Plinio Corrêa de Oliveira*, Edições Brasil de Amanhã, São Paulo, 1989, dat uitgebreide historische gegevens bevat over de Braziliaanse TFP en de bestaande TFP's of Bureaux-TFP in 22 landen, op vijf continenten.

Revolutie en Contrarevolutie. Het was niet onze bedoeling om het bij een studie te laten. Wij hebben het ook geschreven met de bedoeling er bedlectuur van te maken voor een honderdtal jonge Brazilianen die ons vroegen hen te begeleiden en hun inspanningen te coördineren met het oog op de problemen en plichten waarmee zij op dat ogenblik werden geconfronteerd. Deze eerste strijd – de kiem van de toekomstige TFP – heeft zich vervolgens verspreid over het Braziliaanse grondgebied, in continentale afmetingen. Gunstige omstandigheden hebben, *pari passu*, met gelijke schrede, de vorming en ontwikkeling van zuster- en autonome entiteiten overal in Zuid-Amerika bevorderd. Hetzelfde gebeurde later in de Verenigde Staten, Canada, Spanje en Frankrijk. Meer recentelijk is deze uitgebreide familie van entiteiten door gedachtegoed en veelbelovende hartelijke betrekkingen verbonden geraakt met persoonlijkheden en verenigingen uit andere Europese landen. Het *Bureau Tradition, Famille, Propriété, dat* in 1973 in Parijs is opgericht, heeft zich tot taak gesteld de daaruit voortvloeiende contacten en toenaderingen zo veel mogelijk te bevorderen.

Deze twintig jaar waren dus jaren van expansie. Van uitbreiding, ja, maar ook van intense contrarevolutionaire strijd.

De op deze wijze bereikte resultaten zijn aanzienlijk. Dit is niet het moment om ze allemaal op te sommen; wij zullen ons beperken tot de opmerking dat in elk van de landen waar een TFP of een soortgelijke organisatie bestaat, deze onophoudelijk heeft gestreden tegen de Revolutie, dat wil zeggen, meer in het bijzonder op religieus gebied, tegen het zogenaamde katholieke linksisme; en op wereldlijk gebied, tegen het communisme. Tot de echte strijd tegen het communisme rekenen wij de strijd tegen alle vormen van socialisme, want dat zijn slechts voorbereidende stadia of larvale vormen daarvan. Een dergelijke strijd heeft zich

altijd ontwikkeld volgens de beginselen, doelstellingen en normen van deel II van deze studie[2].

De aldus verkregen vruchten tonen de juistheid aan van wat in het huidige werk over de onafscheidelijke thema's van Revolutie en Contrarevolutie wordt gezegd.

2. IS 'REVOLUTIE EN CONTRAREVOLUTIE', IN EEN WERELD DIE VOORTDUREND EN SNEL VERANDERT, VANDAAG NOG RELEVANT? – HET ANTWOORD LUIDT BEVESTIGEND

Op hetzelfde moment dat de edities en vruchten van *Revolutie en Contrarevolutie*[3] zich op alle vijf continenten vermenigvuldigden, onderging de wereld – voortgedreven door het revolutionaire proces dat haar al vier eeuwen in zijn greep houdt – zulke snelle en ingrijpende veranderingen dat wij ons bij de lancering van deze nieuwe editie moeten afvragen, zoals wij reeds hebben gezegd, of wij in het licht daarvan iets moeten rechtzetten of toevoegen aan wat wij in 1959 hebben geschreven.

Revolutie en Contrarevolutie situeert zich soms in het theoretische veld, soms in een theoretisch-praktisch veld dat heel dicht bij de pure theorie blijft. Het is dan ook niet verwonderlijk dat er naar onze mening niets is gebeurd dat iets verandert aan wat in de studie staat.

---

2 OPMERKING VAN DE REDACTIE: Met betrekking tot de strijd tegen de meest recente verbreide vormen van socialisme, de boodschap van Prof. Plinio Corrêa de Oliveira, *O socialismo autogestionário - em vista do comunismo: barreira ou cabeça-de-ponte?* Deze boodschap werd in 1982 op grote schaal gepubliceerd (in 50 belangrijke kranten en tijdschriften in het Westen, met een totaal van meer dan 33 miljoen exemplaren).

3 OPMERKING VAN DE REDACTIE: Revolutie en Contrarevolutie werd ook op grote schaal verspreid in Australië, Zuid-Afrika, de Filippijnen en Nieuw-Zeeland.

Zeker, veel actiemethoden en -stijlen van de Braziliaanse TFP, een organisatie die in 1959 werd opgericht, zijn vervangen of aangepast aan nieuwe omstandigheden. En andere zijn vernieuwd. Maar die liggen allemaal op een lager, uitvoerend en praktisch niveau. *Revolutie en Contrarevolutie* behandelt die niet. Er hoeft dus ook aan de tekst niets veranderd te worden.

Ondanks dit alles zou er veel toe te voegen zijn, als men *Revolutie en de Contrarevolutie* in verband zou willen brengen met de nieuwe horizonten die de geschiedenis heeft geopend. Dat zou niet passen in dit eenvoudig supplement. Wij denken echter dat een overzicht van wat de Revolutie in deze twintig jaar heeft gedaan, een *mise au point,* een scherpstelling op het door haar veranderde wereldpanorama, nuttig kan zijn voor de lezer om de inhoud van het boek gemakkelijk en doelmatig in verband te brengen met de huidige werkelijkheid. Dat is wat we nu gaan doen.

Hoofdstuk II

Hoogtepunt en crisis van de Derde Revolutie

1. HOOGTEPUNT VAN DE DERDE REVOLUTIE

Zoals we hebben gezien[1], vormden drie grote Revoluties de hoofdfasen van het proces van geleidelijke afbraak van de Kerk en de christelijke beschaving: in de zestiende eeuw het Humanisme, de Renaissance en het Protestantisme (*Eerste Revolutie*); in de achttiende eeuw de Franse Revolutie *(Tweede Revolutie*); en in het tweede decennium van deze eeuw het Communisme (*Derde Revolutie*).

Deze drie Revoluties zijn slechts te begrijpen als delen van één immens geheel, dat wil zeggen: *de* Revolutie.

Aangezien de Revolutie een proces is, van 1917 tot nu, heeft de *Derde Revolutie* uiteraard haar opmars voortgezet. Op dit moment bevindt zij zich op een waar hoogtepunt.

Commentaar door de auteur toegevoegd in 1992, in de marge van de tekst van 1976*:*

Crisis in de Derde Revolutie, de onvermijdelijke vrucht van marxistische utopieën

Op de ruimste, dat wil zeggen op internationale schaal, werd dit hoogtepunt berucht. Dat komt iets verderop ter sprake. Met het verstrijken van de tijd kan het algemene beeld van dit hoogtepunt met nog bredere streken worden geschilderd, hetzij door de uitbreiding en door de bevolking van de naties die daadwerkelijk en volledig aan

1 Vgl. de inleiding en deel I – hoofdstuk III, 5, A-D.

communistische regimes zijn onderworpen, hetzij door de indrukwekkende afmetingen van de rode internationale propagandamachine en door het belang van de communistische partijen van de westerse landen, hetzij door het doordringen tenslotte van communistische tendensen in de diverse domeinen van de cultuur van deze landen. Dit alles, gevoegd bij de wereldwijde paniek die ontstond door de atoomdreiging die de Sovjet-Unie, die zich bediende van een onbetwiste nucleaire macht, boven alle continenten liet zweven.

Even zovele factoren gaven aanleiding tot een bijna universeel beleid van weekheid en capitulatie voor Moskou. De Duitse en Vaticaanse *Ostpolitik*, de wereldwijde wind van een onvoorwaardelijk ontwapenend pacifisme, de wildgroei aan *slogans* en politieke formules die zoveel burgerlijke samenlevingen die nog niet communistisch waren, voorbereidden om het communisme te aanvaarden als een feit dat in een niet al te verre toekomst zou worden voltrokken: leefden wij niet allen onder de psychologische druk van dit linkse optimisme, raadselachtig als een sfinx voor indolente centristen, en dreigend als een Leviathan voor wie, zoals de TFP'ers en de volgelingen van de *Revolutie en Contrarevolutie* in zoveel landen, de 'apocalyps' waartoe dit alles leidde, scherp konden onderscheiden?

Hoe weinigen waren er toen die beseften dat deze Leviathan een *groeiende* crisis in zich droeg die hij niet de baas kon blijven, omdat die de onvermijdelijke vrucht was van marxistische utopieën! De crisis groeide en lijkt de

Leviathan te hebben verscheurd. Maar, zoals wij later zullen zien, verspreidde deze desintegratie op haar beurt een nog dodelijker crisisklimaat in heel de wereld.

Als we de gebieden en bevolkingen bezien die aan communistische regimes onderworpen zijn, beschikt de *Derde Revolutie* over een wereldrijk zonder precedent in de geschiedenis. Dit imperium is een voortdurende factor van onveiligheid en verdeeldheid onder de grote niet-communistische naties.

Anderzijds trekken de leiders van de *Derde Revolutie* aan de touwtjes die in de gehele niet-communistische wereld enerzijds de verklaard communistische partijen in beweging brengen, anderzijds ook het immense netwerk van cryptocommunisten, paracommunisten en 'nuttige idioten', die niet alleen in de niet uitdrukkelijk communistisch partijen geïnfiltreerd zijn – zoals de socialistische en andere – maar ook in de kerken[2], in beroeps- en culturele organisaties, in banken, pers, televisie, radio, film, enz.

En alsof dit alles nog niet genoeg is, gebruikt de *Derde Revolutie* met verschrikkelijke doeltreffendheid de tactieken van psychologische verovering die wij later zullen bespreken. Door

2 We hebben gesproken over de infiltratie van het communisme in de verschillende kerken. Het is onontbeerlijk om vast te stellen dat een dergelijke infiltratie een groot gevaar voor de wereld vormt, met name voor zover zij plaatsvindt in de Heilige Katholieke, Apostolische, Roomse Kerk. Want deze is niet enkel een soort in het geslacht 'kerken'. Zij is de enige levende en ware Kerk van de levende en ware God, de enige mystieke Bruid van onze Heer Jezus Christus, die ten opzichte van de andere kerken niet een grotere en schitterende kristal is ten opzichte van minder grote en minder schitterende kristallen. Maar als het ware het enige echte kristal in verhouding tot haar 'soortgenoten' die gemaakt zijn van glas...

deze tactieken is het communisme erin geslaagd grote delen van de westerse publieke opinie tot een nonchalante en suffige onverschilligheid te brengen. Door deze tactiek kan de *Derde Revolutie* op dit gebied successen verwachten die voor waarnemers die de feiten van buitenaf analyseren, nóg opmerkelijker en onthutsender zijn.

De inertie, zo niet al demonstratieve en substantiële samenwerking met het zo machtige communisme door zoveel 'democratische' regeringen en bepaalde heimelijke economische krachten in het Westen, vormt een verschrikkelijk totaalbeeld waar de wereld thans in leeft.

Onder deze omstandigheden **is het, als het verloop van het revolutionaire proces zich voortzet zoals tot nu toe, menselijkerwijs onvermijdelijk dat de algemene triomf van de *Derde Revolutie* zich uiteindelijk aan de hele wereld zal opdringen**. – Binnen hoeveel tijd? Velen zullen schrikken als wij, louter als hypothese, nog eens twintig jaar voorstellen. Het zal een verrassend korte tijd voor hen lijken. Wie kan in werkelijkheid garanderen dat deze uitkomst niet binnen tien of vijf jaar, of zelfs nog eerder, zal plaatsvinden?

De nabijheid, de mogelijke dreiging van deze grote hecatombe is ongetwijfeld een gegeven dat, wanneer men de horizonten van 1959 vergelijkt met die van 1976, wijst op een zeer grote verandering in de wereldconjunctuur.

A. Op weg naar haar hoogtepunt, heeft de Derde Revolutie zorgvuldig totale en nutteloze avonturen vermeden

Hoewel het in handen ligt van de mentoren van de *Derde Revolutie* om van het ene moment op het andere een avontuur te beginnen voor de volledige verovering van de wereld door middel van een reeks oorlogen, politiek gekonkel, economische crises en

bloedige Revoluties, is het duidelijk dat een dergelijk avontuur aanzienlijke risico's inhoudt. De mentoren van de *Derde Revolutie* zullen die alleen aannemen als zij niet anders kunnen.

Inderdaad, als het voortdurend gebruik van klassieke methoden het communisme tot zijn huidige machtspositie heeft gebracht zonder het revolutionaire proces aan iets anders bloot te stellen dan aan zorgvuldig omschreven en berekende risico's, dan is het verklaarbaar dat de leiders van de Wereldrevolutie hopen de totale wereldheerschappij te bereiken zonder hun werk te onderwerpen aan het risico van onherstelbare catastrofes die inherent zijn aan ieder groot avontuur.

B. Een avontuur in de volgende stadia van de Derde Revolutie?

Thans is het succes van de gebruikelijke methoden van de *Derde Revolutie* in het gedrang geraakt door het ontstaan van ongunstige psychologische omstandigheden, die de laatste twintig jaar sterke nadruk hebben gekregen. – Zullen deze omstandigheden het communisme dwingen voortaan voor het avontuur te kiezen?

Commentaar toegevoegd in 1992:

'Perestrojka' en 'glasnost': ontmanteling van de Derde Revolutie of metamorfose van het communisme?

Eind 1989 leek voor de opperste leiders van het internationale communisme eindelijk het moment aangebroken om een enorme politieke gok te wagen, de grootste in de geschiedenis van het communisme. Deze zou bestaan in de val van het IJzeren Gordijn en de Berlijnse Muur, die, gelijktijdig met de uitvoering van de 'liberaliserende' programma's van *glasnost* (1985) en

perestroika (1986), de schijnbare ontmanteling van de *Derde Revolutie* in de Sovjetwereld zou bespoedigen.

Een dergelijke ontmanteling zou op haar beurt voor haar hoogste promotor en uitvoerder, Michail Gorbatsjov, de nadrukkelijke sympathie en het onvoorwaardelijke vertrouwen van de economische staatsmachten en vele van de particuliere economische machten van de Eerste Wereld opwekken.

Hieruit zou het Kremlin een verbazingwekkende stroom aan financiële middelen kunnen verwachten ten behoeve van zijn lege geldkisten. Deze hoop werd in hoge mate bevestigd door de feiten, die Gorbatsjov en de zijnen de mogelijkheid boden om zich met de hand aan het roer drijvende te houden op de zee van ellende, indolentie en passiviteit, waartegenover de ongelukkige Russische bevolking, die tot voor kort onderworpen was aan een integraal staatskapitalisme, zich tot nu toe met een onthutsende passiviteit opstelt. Deze passiviteit draagt bij tot de veralgemening van stagnatie, chaos, en misschien tot de vorming van een interne conflictcrisis die op haar beurt zou kunnen ontaarden in een burgeroorlog... of een wereldoorlog[3].

Het was tegen deze achtergrond dat de sensationele en

3 OPMERKING VAN DE REDACTIE: Onder de titel Communisme en anticommunisme aan de rand van het laatste decennium van dit millennium, van februari 1990, deed de auteur een krachtige oproep aan de Russische en westerse communistische leiders over het onderwerp perestrojka. Gepubliceerd in 21 kranten in acht landen, had het een grote impact, vooral in Italië (Cf. Catolicismo van maart 1990).

schimmige gebeurtenissen van augustus 1991 uitbraken, met Gorbatsjov, Jeltsin en anderen als hoofdrolspelers van het spel dat de weg vrijmaakte voor de transformatie van de USSR in een losse federatie van staten en de ontmanteling ervan.

Er wordt gesproken over de uiteindelijke val van het regime van Fidel Castro in Cuba en de mogelijke invasie van West-Europa door horden hongerende mensen uit het Oosten en uit de Maghreb. De verschillende pogingen van arme Albanezen om Italië binnen te dringen zouden een eerste proeve van deze nieuwe 'barbaarse inval' in Europa zijn geweest.

Er zijn er genoeg die, zowel op het Iberisch schiereiland als in andere landen van Europa, deze hypotheses in een gemeenschappelijk panorama zien met de werking die uitgaat van de aanwezigheid van massa's Mohammedanen, die de voorgaande jaren achteloos op verschillende punten van dat continent zijn toegelaten, en met de plannen voor de bouw van een brug over de Straat van Gibraltar, die Noord-Afrika met het Spaanse grondgebied zou verbinden, hetgeen op zijn beurt verdere mosliminvasies in Europa zou bevorderen.

Er is een merkwaardige overeenkomst tussen de opheffing van het IJzeren Gordijn en de bouw van een dergelijke brug: beide zouden het Europese continent openstellen voor invasies die vergelijkbaar zijn met die Karel de Grote met succes heeft afgeslagen, namelijk die van de barbaarse of semi-barbaarse horden uit het Oosten en van de Mohammedaanse horden uit gebieden ten zuiden van het Europese continent.

Men zou haast kunnen zeggen dat het voormiddeleeuwse kader wordt hersteld. Maar er ontbreekt iets: het is de lente-achtige vurigheid van het geloof bij de katholieke bevolkingsgroepen die geroepen zijn om deze twee schokken tegelijkertijd het hoofd te bieden. Maar bovenal ontbreekt er iemand: waar vindt men vandaag de dag een man van de statuur van Karel de Grote?

Als wij ons de ontwikkeling voorstellen van de hierboven geformuleerde hypotheses, waarvan het Westen het voornaamste decor zou zijn, zullen wij ongetwijfeld versteld staan van de omvang en de dramatische aard van de gevolgen die zij met zich mee zouden brengen.

Deze algemene visie omvat echter in de verste verte niet de totaliteit van de effecten die gezaghebbende stemmen, afkomstig uit scherp tegenover elkaar staande intellectuele kringen en van onpartijdige communicatieorganen, ons dezer dagen verkondigen.

Bijvoorbeeld de groeiende tegenstelling tussen consumerende en arme landen. Of, met andere woorden, tussen rijke geïndustrialiseerde naties en andere die louter grondstoffen produceren.

Dit zou aanleiding geven tot een botsing van wereldformaat tussen verschillende ideologieën, gegroepeerd rond onbeperkte verrijking enerzijds en miserabele onderconsumptie anderzijds. Met het oog op deze mogelijke botsing is het onmogelijk niet te herinneren aan de klassenstrijd die door Marx werd bepleit. En hieruit vloeit natuurlijk een vraag voort: is deze strijd een projectie op wereldschaal van een botsing analoog aan die Marx hoofdzakelijk opvatte als een sociaal-economisch

verschijnsel binnen naties, een conflict waaraan elk van hen met de eigen kenmerken zou deelnemen?

Zal in deze hypothese de strijd tussen de Eerste Wereld en de Derde Wereld als camouflage dienen waarmee het marxisme, beschaamd over zijn catastrofale sociaal-economische mislukking en door een metamorfose, een omvorming met nieuwe kansen op succes, de eindoverwinning zou trachten te behalen? Een overwinning die tot nu toe aan de handen van Gorbatsjov ontglipt is, die, hoewel hij zeker niet de geneesheer, maar wel op zijn minst een mengeling is van bard en goochelaar van de *perestrojka*...

Van de *perestrojka*, ja, waarvan niet kan worden betwijfeld dat het een verfijning van het communisme is, zoals de eigen auteur ervan toegeeft in het propagandistische essay "*Perestrojka – Nieuwe ideeën voor mijn land en de wereld*" (Ed. Best Seller, São Paulo, 1987, blz. 35): "*Het doel van deze hervorming is .... de overgang te garanderen van een overmatig gecentraliseerd en van hogere bevelen afhankelijk beheerssysteem naar een democratisch systeem dat gebaseerd is op de combinatie van democratisch centralisme en arbeiderszelfbestuur*". Arbeiderszelfbestuur, dat bovendien "*het hoogste doel van de Sovjetstaat*" was, zoals in de Preambule van de grondwet van de voormalige USSR was vastgelegd.

2. ONVERWACHTE HINDERNISSEN VOOR DE DERDE REVOLUTIE BIJ HET TOEPASSEN VAN DE KLASSIEKE METHODEN

A. Afname van overtuigingskracht

Laten we eerst deze omstandigheden onderzoeken.

De eerste daarvan is afname van de overtuigingskracht van het communistische proselitisme.

Er was een tijd dat voor het internationale communisme nadrukkelijke en categorische indoctrinatie het voornaamste middel was om aanhangers te werven.

In grote delen van de publieke opinie en bijna overal in het Westen zijn, om redenen die te lang zouden zijn om op te sommen, de omstandigheden voor een dergelijke indoctrinatie thans in zeer aanzienlijke mate ongunstig geworden. De overtuigingskracht van de dialectiek en de volledige en openlijk doctrinaire communistische propaganda is zichtbaar afgenomen.

Dit verklaart waarom in onze dagen de communistische propaganda steeds meer op een gecamoufleerde, zachte en geleidelijke manier wordt bedreven. Deze camouflage geschiedt door de verspreiding, gedoseerd en versluierd, van marxistische beginselen in socialistische literatuur, door juist in de cultuur die wij 'centristisch' zouden noemen, beginselen in te brengen die zich als kiemen vermenigvuldigen en de centristen naar de onbedoelde en geleidelijke aanvaarding van heel de communistische doctrine leiden.

B. Afname van de macht van revolutionair leiderschap

De achteruitgang van de directe overtuigingskracht van de rode geloofsbelijdenis op de massa's – waar het terugvallen op deze indirecte, langzame en moeizame middelen op duidt – , gaat gepaard met een daarmee samenhangende achteruitgang van de revolutionaire leidende kracht van het communisme.

Laten wij nagaan hoe deze correlatieve verschijnselen zich manifesteren, en wat de vruchten ervan zijn.

a. Haat, klassenstrijd, Revolutie

In wezen is en beschouwt de communistische beweging zichzelf als een Revolutie geboren uit klassenhaat. Geweld is de methode die daar het best aan beantwoordt. Het is de directe en explosieve

methode, waarvan de mentoren van het communisme bij een minimaal risico op mislukking maximale resultaten verwachtten, in een minimum van tijd.

Deze methode vooronderstelt het vermogen tot leiderschap van de verschillende CP's, waardoor zij in staat waren ontevredenheid te creëren, deze ontevredenheid om te zetten in haat, deze haat te articuleren in een enorme samenzwering, en zo, met de 'atomaire' kracht van het momentum van deze haat, de afbraak van de huidige orde en de vestiging van het communisme te bewerkstelligen.

b. Afname van het haatdragende leiderschap, en het gebruik van geweld

Nu glipt ook dit leiderschap van de haat de communisten uit handen.

We zullen hier niet uitweiden over de complexe oorzaken van dit feit. Wij beperken ons ertoe op te merken dat geweld in de loop van deze twintig jaar de communisten steeds minder voordelen heeft opgeleverd. Om dit te bewijzen volstaat het te herinneren aan de onveranderlijke mislukking van de guerrilla's en het terrorisme dat Cuba in heel Latijns-Amerika heeft verspreid.

Het is waar dat het geweld in Afrika bijna het gehele continent meesleept in de richting van het communisme. Maar dit feit zegt heel weinig over de tendensen van de publieke opinie in de rest van de wereld. Want het primitivisme van de meeste inheemse bevolkingsgroepen van dat continent plaatst hen in bijzondere en eenduidige omstandigheden. En het geweld daar heeft niet alleen aanhangers uit ideologische motieven gekregen, maar ook uit antikolonialistische ressentimenten, die de communistische propaganda met de van haar bekende sluwheid heeft weten uit te buiten.

c. Vrucht en bewijs van deze neergang: de Derde Revolutie verandert in een glimlachende Revolutie

Het duidelijkste bewijs dat de Derde Revolutie in de laatste twintig of dertig jaar haar vermogen om revolutionaire haat te stichten en te leiden heeft verloren, is de metamorfose die zij zichzelf heeft opgelegd.

Ten tijde van de post-Staliniaanse dooi met het Westen zette de *Derde Revolutie* een glimlachend masker op, schakelde over van polemiek naar dialoog, deed alsof zij haar mentaliteit en houding veranderde, en stelde zich open voor allerlei vormen van samenwerking met dezelfde tegenstanders die zij eerder met geweld had trachten te verpletteren.

Op internationaal vlak ging de Revolutie dus achtereenvolgens van koude oorlog naar vreedzame coëxistentie, vervolgens naar het 'afbreken van ideologische barrières', en tenslotte naar openhartige samenwerking met de kapitalistische mogendheden, in propagandapraatjes aangeduid als *Ostpolitik* of *détente*.

In de binnenlandse sfeer van de verschillende landen van het Westen is de *politique de la main tendue*, de politiek van de uitgestrekte hand, die in de tijd van Stalin slechts een kunstgreep was om kleine linkse katholieke minderheden om de tuin te leiden, omgevormd tot een ware *ontspanning* tussen communisten en pro-kapitalisten, een ideaal middel dat door de Roden wordt gebruikt om hartelijke betrekkingen en bedrieglijke toenadering tot stand te brengen met al hun tegenstanders, of deze nu tot de geestelijke of de wereldlijke sfeer behoren. Hieruit kwam een reeks 'vriendelijke' tactieken voort, zoals die van de fellow-travelers, die van het legalistische Eurocommunisme (welwillend en voorzichtig ten opzichte van Moskou), van het 'historisch compromis', enzovoort.

Zoals wij reeds hebben gezegd, bieden al deze strategieën de *Derde Revolutie* thans voordelen. Maar deze zijn langzaam, geleidelijk en in hun ontwikkeling onderworpen aan duizend variabele factoren.

Op het hoogtepunt van haar macht, stopte de *Derde Revolutie* met dreigen en aanvallen, en begon zij te glimlachen en vriendelijke verzoeken te doen. Het hield op met discrete pas in militaire cadans en met de Kozakkenlaarzen aan gestaag op te rukken. Het heeft de rechte weg – altijd de kortste – verlaten en voor een zigzagkoers gekozen waarbij het niet aan onzekerheden ontbreekt.

– Wat een immense transformatie in twintig jaar!

C. Bezwaar. Communistische successen in Italië en Frankrijk

Maar – zal iemand zeggen – de successen die het communisme door middel van de genoemde tactiek heeft behaald, zowel in Italië als in Frankrijk, laten niet toe te beweren dat het in de vrije wereld op de terugtocht is. Of dat het in ieder geval langzamer oprukt dan het grimmige communisme uit de tijd van Lenin en Stalin.

Allereerst moet op een dergelijk bezwaar worden geantwoord dat de algemene verkiezingen in Zweden, West-Duitsland en Finland, alsmede de regionale verkiezingen en de huidige instabiliteit van het Labour-kabinet in Engeland, veel zeggen over het gebrek aan enthousiasme van de brede massa voor socialistische 'paradijzen', communistisch geweld, enz.[4]

4 Deze enorme anti-socialistische verzadiging in West-Europa, hoewel in wezen een opleving van het centrum en niet van rechts, heeft een onmiskenbaar belang voor de strijd tussen Revolutie en Contrarevolutie. Want naarmate het Europees socialisme voelt dat het zijn gelederen verliest, zullen zijn leiders afstandelijkheid en zelfs wantrouwen ten opzichte van het communisme moeten tonen. Op hun beurt zullen de centristische stromingen, om

Er zijn uitdrukkelijk tekenen dat het voorbeeld van deze landen reeds weerklank begint te vinden in de twee grote katholieke en Latijnse naties van West-Europa, waardoor de communistische opmars wordt belemmerd.

Maar volgens ons moet vooral de communistische authenticiteit van de stemmen in twijfel worden getrokken die door de Italiaanse CP of de Franse PS worden binnengehaald (en we hebben het over de PS, omdat de Franse CP stagneert).

Beide partijen (Franse PS en Italiaanse CP) hebben niet alleen maar geprofiteerd van de stemmen van hun eigen kiezers. Zeker heeft een aanzienlijke katholieke steun – waarvan alleen de geschiedenis ooit de volle omvang kan onthullen – rond de Italiaanse CP volstrekt uitzonderlijke illusies, zwakheid, lusteloosheid en medeplichtigheid geschapen. De electorale uitwerking van deze verbazingwekkende en kunstmatige omstandigheden verklaart grotendeels de groei van het aantal

---

tegenover hun eigen electoraat niet met de socialisten te worden verward, een nog uitgesprokener anticommunistisch standpunt moeten innemen dan de laatstgenoemden. En de rechtervleugels van de centristische partijen zullen zich zelfs militant antisocialistisch moeten verklaren.

Met andere woorden, met de linkse en centristische stromingen die voor samenwerking met het communisme zijn, zal hetzelfde gebeuren als met een trein wanneer de locomotief abrupt tot stilstand wordt gebracht. De onmiddellijk daarop volgende wagon ontvangt de schok en wordt in de tegenovergestelde richting geprojecteerd van de richting waarin hij reed. En dit eerste rijtuig geeft op zijn beurt de schok, met een analoog effect, door aan het tweede rijtuig. En zo verder tot het einde van de trein.

– Is de huidige verscherping van de anti-socialistische allergie slechts de eerste manifestatie van een diepgaand verschijnsel, dat het revolutionaire proces blijvend zal uitputten? Of is het gewoon een dubbelzinnig en voorbijgaand spasme van gezond verstand binnen de hedendaagse chaos? – De feiten zoals die zich tot nu toe hebben voorgedaan, staan ons nog niet toe dat te zeggen.

COMUNICADO DE LA SOCIEDAD CULTURAL COVADONGA

LA POLITICA DE DISTENSION DEL VATICANO CON LOS GOBIERNOS COMUNISTAS

PARA LA SOCIEDAD CULTURAL COVADONGA: ¿OMISION O REDENCION?

Een spectaculair succes voor het communisme: zijn infiltratie in katholieke kringen en de Ostpolitik van het Vaticaan

Een van de meest verbazingwekkende aspecten van het succes van de communistische strategie was de infiltratie in katholieke kringen. Mgr. Casaroli verklaarde na een bezoek aan Cuba dat de katholieken onder het Cubaanse communistische regime gelukkig leefden. Dit was een van de vele uitingen van de vatbaarheid van katholieke kringen voor de infiltratie van het communisme, niet alleen onder de leken, maar die zelfs mensen van de hoogste kerkelijke hiërarchie verblindde. Professor Plinio Corrêa de Oliveira schreef toen een manifest, onderschreven door de TFP's die toen in 10 landen bestonden, en gepubliceerd in 21 kranten, waarin hij zich in een "staat van verzet" verklaarde tegen de Ostpolitik van paus Paulus VI, en waarin hij zei: "In deze filiale daad zeggen wij tot de Herder der Herders: Onze ziel is de Uwe, ons leven is het Uwe. Stuur ons wat u maar wilt. Beveel ons alleen niet onze armen te vouwen voor de rode wolf die aanvalt."

Een van de slachtoffers van de Ostpolitik was de heldhaftige kardinaal Joseph Mindszenty, aartsbisschop van Esztergom-Boedapest en primaat van Hongarije, die door Paulus VI werd gedwongen zijn ambt neer te leggen om de normalisering van de betrekkingen van de Heilige Stoel met dit communistische land mogelijk te maken.

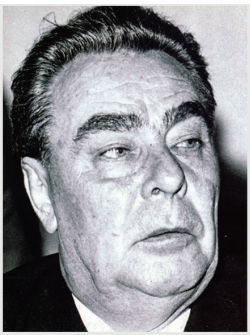

De spectaculaire mislukking van het communisme

Sinds 1983 had het welwillende gezicht van Gorbatsjov (op de foto, naast Honecker, uit Oost-Duitsland) de frons van Leonid Breznev (foto links) vervangen. *Glasnost* en *perestrojka* lijken de laatste pogingen van de communistische sekte te zijn geweest om de ontevredenheid die zijn stabiliteit ondermijnde, voor de wereld verborgen te houden.

De meest symbolische gebeurtenis van deze instabiliteit vond plaats op 10 november 1989, met de val van de Berlijnse Muur en de daaruit voortvloeiende val van het IJzeren Gordijn, die door de Duitsers werd gevierd bij de Muur voor de Brandenburger Tor.

In 1990 hebben de twintig toen bestaande TFP's de grootste petitie uit de geschiedenis die met 5.218.520 handtekeningen voor de bevrijding van Litouwen van het Sovjet-juk werd ondersteund, in het Guinness Book of Records ingeschreven. Een comité van de TFP's leverde het document op microfilm af bij het kantoor van Gorbatsjov in Moskou en liet zich met rode capes en vlag fotograferen op het Rode Plein. Vanaf dat moment viel het Sovjetimperium – dat eeuwig leek – als een rij dominostenen in elkaar.

Plinio Corrêa de Oliveira, oprichter van de Braziliaanse Vereniging voor de Verdediging van Traditie, Familie en Eigendom – TFP

pro-CP kiezers, waarvan velen geenszins communistische kiezers zijn. In dezelfde volgorde van feiten mag men ook niet de directe of indirecte invloed op de stemming vergeten van bepaalde Croesus-figuren, wier openlijk collaborerende houding met het communisme aanleiding geeft tot electorale manoeuvres waarvan de *Derde Revolutie* duidelijk profiteert. Soortgelijke opmerkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot de Franse Socialistische Partij.

3. HAAT EN GEWELD GENEREREN IN METAMORFOSE EEN TOTALE REVOLUTIONAIRE PSYCHOLOGISCHE OORLOGSVOERING

Om de draagwijdte van deze immense transformaties die zich in de laatste twintig jaar in het kader van de *Derde Revolutie* hebben voorgedaan, beter te begrijpen, zal het nodig zijn de grote actuele hoop waar het communisme op inzet, de psychologische revolutionaire oorlog, in zijn geheel te analyseren.

Hoewel noodzakelijkerwijs geboren uit haat, en door zijn eigen interne logica gericht op het gebruik van geweld door middel van oorlogen, revoluties en aanslagen, zag het internationale communisme zich door grote diepgaande veranderingen in de publieke opinie gedwongen zijn rancune te verbergen, en te doen alsof het van oorlogen en revoluties had afgezien. Dat hebben we al gezegd.

Welnu, als deze terugtrekking oprecht was, zou het communisme zich zo verloochenen dat dit zou neerkomen op zelfopheffing.

Integendeel, het gebruikt de glimlach slechts als agressie- en oorlogswapen en dooft het geweld niet uit, maar verplaatst dit van het werkterrein van het fysieke en tastbare naar dat van de ontastbare psychologische voorstellingen. Zijn doel: in de zielen, trapsgewijs en onzichtbaar, de overwinning te behalen die het

door bepaalde omstandigheden niet op een drastische en zichtbare manier, volgens de klassieke methoden, kon behalen.

Het gaat er hier natuurlijk niet om, op het terrein van de geest enkele losse, sporadische operaties uit te voeren. Integendeel, het gaat om een echte oorlog van psychologische verovering, ja, een totale oorlog – gericht tegen de hele mens, en tegen alle mensen in alle landen.

Commentaar toegevoegd in 1992:

revolutionaire psychologische oorlogsvoering: 'culturele Revolutie' en Revolutie in de tendensen

Als een modaliteit van de psychologische revolutionaire oorlogsvoering hebben sinds de studentenopstand van de Sorbonne in mei 1968 talrijke socialistische en marxistische auteurs in het algemeen de noodzaak ingezien van een vorm van Revolutie die voor politieke en sociaal-economische veranderingen de weg bereidt en die inwerkt op het dagelijks leven, in gewoonten, in mentaliteiten, in manieren van zijn, van voelen en van leven. Het is de zogenaamde 'culturele Revolutie'.

Zij zijn van mening dat deze omwenteling, die voornamelijk psychologisch is en zich in de tendensen afspeelt, een onmisbare etappe is om de mentaliteitsverandering te bereiken die de verwezenlijking van de egalitaire utopie mogelijk zou maken, want zonder een dergelijke voorbereiding zouden de revolutionaire omwenteling en de daaruit voortvloeiende 'structuurveranderingen' vluchtig blijven.

Het bovengenoemde begrip 'culturele Revolutie' omvat, met een treffende analogie, hetzelfde gebied dat *Revolutie*

en Contrarevolutie, in 1959, al aanwees als eigen aan de Revolutie in de tendensen (Cf. deel I, hfdst. 5.).

Wij leggen de nadruk op dit concept van totale psychologische revolutionaire oorlogsvoering.

In feite richt psychologische oorlogvoering zich op de gehele psyche van de mens, dat wil zeggen, het 'bewerkt' hem in de verschillende krachten van zijn ziel, en in alle vezels van zijn mentaliteit.

Het is gericht tegen alle mensen, dat wil zeggen zowel aanhangers of sympathisanten van de *Derde Revolutie,* alsook neutralen of zelfs tegenstanders.

Het zet alle middelen in. Bij elke stap moet het over een specifieke factor beschikken om elke sociale groep en elke mens in de richting van het communisme te leiden, hoe weinig ook. Dit geldt op elk gebied: in religieuze, politieke, sociale en economische overtuigingen, in culturele invloeden, in artistieke voorkeuren, in de manieren van zijn en handelen in het gezin, op het werk en in de samenleving.

A. De twee grote doelen van revolutionaire psychologische oorlogsvoering

Gezien de huidige moeilijkheden voor ideologische rekrutering door de *Derde Revolutie*, worden haar effectiefste activiteiten niet op vrienden en sympathisanten gericht, maar op neutralen en tegenstanders:

a. om de neutralen een rad voor ogen te draaien en geleidelijk in slaap te sussen;
b. om de tegenstanders bij elke stap te verdelen, uiteen te drijven, te isoleren, te terroriseren, te belasteren, te

vervolgen en te blokkeren.

Dit zijn, naar onze mening, de twee grote doelen van revolutionaire psychologische oorlogsvoering.

Op deze wijze werd de *Derde Revolutie* in staat gesteld te overwinnen, maar meer door de vernietiging van de tegenstander dan door de vermeerdering van vrienden.

Om deze oorlog te voeren mobiliseert het communisme uiteraard alle actiemiddelen die het in de westerse landen tot zijn beschikking heeft, dankzij het hoogtepunt dat het offensief van de *Derde Revolutie* in deze landen heeft bereikt.

B. De totale revolutionaire psychologische oorlog, een gevolg van het hoogtepunt van de Derde Revolutie en de hindernissen waar zij tegen aanloopt

De totale revolutionaire psychologische oorlog is dus een gevolg van het bijeenkomen van de twee tegenstrijdige factoren die wij al hebben genoemd: enerzijds het hoogtepunt van de invloed van het communisme op bijna alle sleutelposities van de grote machine die de Westerse maatschappij is, en anderzijds de achteruitgang van zijn vermogen tot overreding en van zijn leiderschap over de diepe lagen van de publieke opinie in het Westen.

4. HET PSYCHOLOGISCHE OFFENSIEF VAN DE DERDE REVOLUTIE IN DE KERK

Het zou niet mogelijk zijn deze psychologische oorlogsvoering te beschrijven zonder nauwkeurig de ontplooiing ervan na te gaan in wat de ziel van het Westen is, namelijk het christendom, en meer bepaald de katholieke godsdienst, die het christendom is in zijn absolute volheid en unieke authenticiteit.

A. Het Tweede Vaticaans Concilie

Binnen het perspectief van *Revolutie en Contrarevolutie* was het grootste succes dat het glimlachende post-Staliniaanse communisme bereikte wel de raadselachtige, verbijsterende, ongelofelijke en apocalyptisch tragische stilte van het Tweede Vaticaans Concilie over het communisme.

Dit concilie wilde pastoraal en niet dogmatisch zijn. Dogmatische reikwijdte had het dan ook niet. Bovendien zou het weglaten van het communisme ertoe kunnen leiden dat het de geschiedenis ingaat als het *on*pastorale concilie.

Wij leggen uit in welke bijzondere zin wij deze stelling bedoelen.

Laat de lezer zich een immense kudde voorstellen, wegkwijnend in arme, dorre velden, die van alle kanten wordt aangevallen door zwermen bijen, wespen en roofvogels.

De herders beginnen de weide te besproeien en de zwermen weg te jagen. – Kan deze activiteit pastoraal genoemd worden? – In theorie, zeker. Maar als op hetzelfde ogenblik de kudde zou worden aangevallen door roedels uitgehongerde wolven, waarvan velen in schaapskleren zijn gehuld, en de herders geheel verzuimden die wolven te ontmaskeren of te verjagen, terwijl zij insecten en vogels bestreden, kan hun werk dan als pastoraal worden beschouwd, dat wil zeggen, als het werk van goede en getrouwe herders?

Met andere woorden, hebben degenen die op het Tweede Vaticaans Concilie de *mindere* tegenstanders hebben willen wegjagen en – door te zwijgen – vrij baan hebben gegeven aan de *grotere* tegenstander, zich als ware herders gedragen?

Met *aggiornate* tactieken – waarvan overigens op zijn minst gezegd kan worden dat het 'bij de tijd brengen' theoretisch

betwistbaar is en in de praktijk rampzalig is gebleken – heeft Vaticanum II om zo te zeggen geprobeerd, bijen, wespen en roofvogels weg te jagen. Het zwijgen over het communisme gaf de wolven volledig vrij baan. Het werk van dat Concilie kan noch in de Geschiedenis, noch in het Boek des Levens als doeltreffende pastorale arbeid worden bijgeschreven.

Het is pijnlijk om het te zeggen. Maar het bewijs van de feiten wijst, in dit opzicht het *Tweede Vaticaans Concilie* aan als een van de grootste calamiteiten, zo niet de grootste, in de geschiedenis van de Kerk[5]. Sedertdien is de '*rook van Satan*' in onvoorstelbare mate de Kerk binnengedrongen, en die wordt van dag tot dag erger, met de verschrikkelijke kracht waarmee gassen uitzetten. Tot aanstoot van ontelbare zielen is het Mystieke Lichaam van Christus begonnen aan het sinistere proces van zelfvernietiging.

Commentaar toegevoegd in 1992:

Verrassende calamiteiten in de post-conciliaire fase van de Kerk

Met betrekking tot de calamiteiten in de post-conciliaire fase van de Kerk is de historische uitspraak van Paulus VI in zijn allocutie *Resistite fortes in fide* van 29 juni 1972 van fundamenteel belang. Wij citeren hier de toespraak in de versie van de Vaticaanse Poliglotta:

"Verwijzend naar de situatie van de Kerk vandaag bevestigt de Heilige Vader het gevoel te hebben dat "door een of andere spleet de rook van Satan de tempel van God is binnengedrongen." Er is – schrijft de Poliglotta – *twijfel, onzekerheid, het complex van problemen, onrust, ontevredenheid, confrontatie. Wij*

5 Cf. Preek van Paulus VI, 29/6/1972.

vertrouwen niet meer op de Kerk; wij vertrouwen op de eerste de beste [aan de Kerk vreemde] profeet die tot ons komt spreken, via een of andere krant of sociale beweging, om achter hem aan te rennen en te vragen of hij het recept heeft voor het ware leven. En we beseffen niet dat we daar al de bezitter en meester van zijn. Twijfel is ons geweten binnengedrongen, en wel door ramen die open zouden moeten staan voor het licht. ....

"Deze toestand van onzekerheid heerst ook in de Kerk. Men geloofde dat na het Concilie een zonnige dag zou aanbreken in de geschiedenis van de Kerk. In plaats daarvan is er een dag gekomen vol wolken, stormen, duisternis, vragen en onzekerheid. We prediken oecumene, en we komen steeds verder van elkaar af te staan. We proberen kloven te graven in plaats van ze te dichten.

"Hoe heeft dit kunnen gebeuren? De Paus vertrouwt de aanwezigen een gedachte van hem toe: een vijandige macht heeft ingegrepen. Zijn naam is de duivel, dit mysterieuze wezen waarop ook de H. Petrus in zijn brief zinspeelt" (cfr. *Insegnamenti di Paolo VI*, Tipografia Poliglotta Vaticana, vol. X, blz. 707-709).

Enkele jaren eerder had dezelfde paus in zijn toespraak tot de studenten van het Lombardisch Seminarie op 7 december 1968 verklaard dat

"De Kerk vandaag de dag een tijd van onbehagen doormaakt. Sommigen oefenen zelfkritiek uit, men zou zelfs kunnen zeggen zelfvernietiging. Het is als een inwendige verstoring, acuut en complex, die niemand na het Concilie zou hebben verwacht. Men dacht dat er een bloei, een serene uitbreiding zou komen

van de concepten die in de grote conciliaire vergadering waren gerijpt. Dit aspect in de Kerk, dat van de bloei, is er nog steeds. Maar aangezien "bonum ex integra causa, malum ex quocumque defectu"[6]*, gaat de aandacht naar het pijnlijke aspect meer in het bijzonder uit. De Kerk wordt ook gewond door wie deel van haar uitmaken"* (cfr. *Insegnamenti di Paolo VI*, Tipografia Poliglotta Vaticana, vol. VI, p. 1188).

Ook Zijne Heiligheid Johannes Paulus II schetste een somber beeld van de situatie van de Kerk:

"Het is noodzakelijk realistisch te zijn en men moet met een gevoel van diepe droefheid erkennen dat christenen zich vandaag de dag voor het merendeel verloren, verward, verbijsterd en zelfs gedesillusioneerd voelen: Ideeën die in strijd zijn met de geopenbaarde en altijd onderwezen Waarheid zijn op grote schaal verspreid; regelrechte ketterijen zijn verspreid, op dogmatisch en moreel gebied, waardoor twijfels, verwarring en opstandigheid zijn ontstaan; zelfs de liturgie is veranderd; ondergedompeld in intellectueel en moreel 'relativisme' en bijgevolg in permissivisme, worden de christenen verleid door atheïsme, door agnosticisme, door een vaag moralistisch illuminisme, door een sociologisch christendom zonder welomschreven dogma's en zonder objectieve moraal" (Toespraak van 6 februari 1981 tot de religieuzen en priesters die deelnamen aan het Eerste Nationale Italiaanse Congres over het thema '*Missie naar het Volk in de jaren tachtig*', in "*L'Osservatore Romano",* 7-81, pp. 2-81).

6 (Iets is) 'goed wanneer het in alle opzichten goed is, slecht wanneer het in welk opzicht dan ook gebrekkig is'.

In dezelfde geest heeft Zijne Eminentie Kardinaal Joseph Ratzinger, Prefect van de Heilige Congregatie voor de Geloofsleer, verklaard:

"De resultaten die volgden op het Concilie lijken de verwachtingen van allen, te beginnen met paus Johannes XXIII en vervolgens Paulus VI wreed te beschamen. .... De pausen en de concilievaders hoopten op een nieuwe katholieke eenheid, maar in plaats daarvan ontstond er een verdeeldheid die – om de woorden van Paulus VI te gebruiken – leek van zelfkritiek over te gaan in zelfvernietiging. Men verwachtte een nieuw enthousiasme, maar in plaats daarvan liep het maar al te vaak uit op verveling en ontmoediging. Wij verwachtten een sprong voorwaarts en in plaats daarvan staan wij voor een proces van voortschrijdende decadentie ....". En hij besluit: *"Er moet helder worden gezegd dat een werkelijke hervorming van de Kerk een ondubbelzinnig opgeven veronderstelt van de dwaalwegen waarvan de negatieve gevolgen al niet meer ontkend kunnen worden"* (cfr. Vittorio Messori, *A colloquio con il cardinale Ratzinger, Rapporto sulla fede,* Edizioni Paoline, Milano, 1985, pp. 2728).

De geschiedenis verhaalt van ontelbare drama's die de Kerk in de twintig eeuwen van haar bestaan heeft doorgemaakt. Opposities die buiten haar zijn ontstaan, en van buitenaf hebben geprobeerd haar te vernietigen. Tumoren die zich in haar hebben gevormd, door haar zijn afgesneden, en die zelfs toen van buitenaf woest hebben geprobeerd haar te vernietigen.

– Maar wanneer heeft de geschiedenis ooit een poging gezien

om de Kerk af te breken, niet eens meer door een tegenstander, maar die gekwalificeerd is als een '*zelfvernieting*' in een uitspraak van zeer verheven niveau met wereldwijde repercussies? [7]

Het resultaat was een immens debacle voor de Kerk en voor wat er van de christelijke beschaving overbleef. De *Ostpolitik* van het Vaticaan, bijvoorbeeld, en de gigantische infiltratie van het communisme in katholieke kringen, zijn de gevolgen van al deze calamiteiten. En zij vormen even zovele nieuwe successen voor het psychologisch offensief van de *Derde Revolutie* tegen de Kerk.

Commentaar toegevoegd in 1992:

Vaticaanse Ostpolitik: ook verrassende effecten

Vandaag zou men, bij het lezen van deze regels over *Ostpolitik*, zich kunnen afvragen, gezien de enorme omwenteling die in Rusland heeft plaatsgevonden, of dit niet het resultaat is van een 'ingenieuze' zet van de kerkelijke hiërarchie. Het Vaticaan zou, op basis van informatie van de hoogste orde, voorzien hebben dat het communisme, aangetast door interne crises, op zijn beurt zou beginnen zichzelf op te heffen. En om het wereldhoofdkwartier van het materialistisch atheïsme aan te zetten tot deze zelfvernietiging, zou de Katholieke Kerk, die zich aan het andere eind van het ideologisch panorama bevindt, haar eigen zelfvernietiging hebben geveinsd. Op die manier zou het de vervolging die het toen van het communisme te verduren kreeg, zeer gevoelig hebben afgezwakt: onder wie ten dode gedoemd zijn, zouden bepaalde vormen van verstandhouding denkbaar zijn. De flexibilisering van de Kerk zou aldus de voorwaarden hebben geschapen voor de

7 Vgl. de toespraak van Paulus VI tot het Lombardisch Seminarie op 7/12/1968.

flexibilisering van de communistische wereld.

Als de Heilige Hiërarchie wist dat het communisme zich in een zodanige staat van armoede en ondergang bevond dat het gedwongen zou zijn zichzelf op te heffen, zou zij deze situatie aan de kaak moeten stellen en alle volkeren van het Westen moeten oproepen om de weg te bereiden voor wat de rehabilitatie van Rusland en de wereld zou zijn, wanneer het communisme daadwerkelijk ten val zou komen, en zou zij niet mogen zwijgen over het feit door toe te laten dat het verschijnsel zich in de marge van de katholieke invloed en de genereuze en bereidwillige medewerking van de westerse regeringen voltrekt. Want alleen door dit aan te klagen had voorkomen kunnen worden dat de ineenstorting van de Sovjet-Unie de situatie bereikt waarin zij zich thans bevindt, dat wil zeggen een doodlopende weg, waarin alles ellende en *imbroglio,* verwarring is.

In ieder geval is het onjuist dat de zelfvernietiging van de Kerk de zelfvernietiging van het communisme heeft bespoedigd, tenzij men het bestaan van een geheim verdrag tussen de twee in dit opzicht veronderstelt – een soort zelfmoordpact – een verdrag dat, op zijn zachtst gezegd, elke legitimiteit en nut voor de katholieke wereld ontbeert. Nog afgezien van het feit dat deze loutere hypothese beledigend is voor de pausen tijdens wier pontificaat deze dubbele euthanasie zou hebben plaatsgevonden.

B. De Kerk, modern centrum van botsing tussen de Revolutie en de Contrarevolutie

In 1959, toen wij *Revolutie en Contrarevolutie* schreven, werd de Kerk gezien als de grote geestelijke kracht tegen de wereldwijde expansie van de communistische sekte. In 1976 treden talloze kerkelijke functionarissen, onder wie bisschoppen, op als medeplichtigen door verzuim, als collaborateurs en zelfs als voorstanders van de *Derde Revolutie*. Het progressivisme, dat bijna overal is ingeburgerd, verandert het eens zo groene bos van de katholieke Kerk in dor hout dat gemakkelijk door het communisme kan worden aangestoken.

In één woord, de reikwijdte van deze transformatie is zodanig dat wij niet aarzelen te stellen dat het centrum, het meest gevoelige en meest werkelijk beslissende punt in de strijd tussen de Revolutie en de Contrarevolutie verschoven is van de seculiere naar de geestelijke samenleving, en dat de Heilige Kerk een plaats is geworden, waarin aan de ene kant progressieven, cryptocommunisten en pro-communisten, en aan de andere kant anti-progressieven en anti-communisten tegenover elkaar staan[8].

---

8 Sinds de jaren dertig hebben wij, met de groep die later de Braziliaanse TFP oprichtte, het beste van onze tijd en onze mogelijkheden van actie en strijd gebruikt voor de voorbereidende gevechten van de grote interne beproeving van de Kerk. Het eerste grote schot in die strijd was de publicatie van het boek *Em Defesa da Ação Católica* (uitgeverij Ave Maria, São Paulo, 1943), waarin de heropleving van de modernistische dwalingen die de Braziliaanse katholieke actie waren binneningeslopen, aan de kaak werd gesteld. Vermeldenswaard is ook onze latere studie A Igreja ante a escalada da ameaça comunista - *Apelo aos Bispos silenciosos* (Editora Vera Cruz, São Paulo, 1976).

Vandaag, na meer dan veertig jaar, is de strijd op zijn hoogtepunt en worden er ontwikkelingen verwacht van een omvang en intensiteit die moeilijk te meten zijn. In deze strijd verheugen wij ons over de aanwezigheid, in de gelederen van de TFP en soortgelijke organisaties, van zoveel nieuwe broeders

C. Reacties gebaseerd op "Revolutie en Contrarevolutie"

Is de doeltreffendheid van *Revolutie en Contrarevolutie* tenietgedaan door zoveel veranderingen? – Integendeel.

In 1968 organiseerden de tot dan toe in Zuid-Amerika bestaande TFP's, geïnspireerd door deel II van dit essay – *De Contrarevolutie* – een reeks petities aan Paulus VI, waarin om maatregelen werd gevraagd tegen de linkse infiltratie in de clerus en de katholieke leken van Zuid-Amerika.

In totaal werden gedurende de periode van 58 dagen in Brazilië, Argentinië, Chili en Uruguay 2.060.368 handtekeningen gezet. Voor zover wij weten was dit de enige massale petitie waarbij – over welk onderwerp dan ook – mensen uit vier Zuid-Amerikaanse landen betrokken waren. En in elk van de landen waarin die plaatsvond, was het – ook naar ons weten – de grootste petitie in hun geschiedenis[9]. Het antwoord van Paulus VI was niet alleen zwijgen en niets doen. Het bestond ook – het doet ons pijn dat te zeggen – uit een reeks daden waarvan het effect tot op de dag van vandaag voortduurt en die veel voorstanders van katholiek linksisme prestige en handelingsvrijheid verschaft.

Geconfronteerd met deze opkomende vloed van communistische infiltratie in de Heilige Kerk, lieten de TFP's en soortgelijke organisaties zich niet ontmoedigen. En in 1974 publiceerden zij elk een verklaring [10] waarin zij uiting gaven aan hun afkeer van de

---

van het ideaal, in meer dan twintig landen, in vijf werelddelen. Ook op het slagveld is het legitiem dat de soldaten van het goede tegen elkaar zeggen: *Quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum* - Hoe goed en lieflijk is het voor broeders om samen te leven (Ps. 132, 1).

9 OPMERKING VAN DE REDACTIE: Later, in 1990, hebben de toen bestaande TFP's samen de grootste petitie in de geschiedenis gehouden voor de bevrijding van Litouwen, dat toen onder Sovjet-regime stond, waarbij het indrukwekkende aantal van 5.212.580 handtekeningen werd behaald.

10 OPMERKING VAN DE UITGEVER: Onder de titel *Het Vaticaan's*

Vaticaanse *Ostpolitik* en aan hun voornemen die "in het gezicht te weerstaan"[11]. Eén zin van de verklaring over Paulus VI geeft de geest van het document weer:

> *"Op onze knieën betuigen wij, terwijl wij met verering opzien naar de gestalte van Zijne Heiligheid paus Paulus VI, hem onze volledige trouw. In deze filiale daad zeggen wij tot de Herder der Herders: Onze ziel is van U, ons leven is van U. Beveel ons wat u wilt. Beveel ons alleen niet onze armen over elkaar te slaan ten overstaan van de rode wolf die ons aanvalt. Ons geweten verzet zich hiertegen*."

TFP en aanverwante organisaties lieten het niet bij deze inspanningen en hebben in de loop van dat jaar in hun respectieve landen negen edities uitgebracht van de TFP-bestseller uit het Andes-land, *De Kerk van de Stilte in de Chili – De TFP verkondigt de hele waarheid*.[12]

In bijna al deze landen werd de desbetreffende uitgave voorafgegaan door een voorwoord waarin talrijke en

---

beleid van détente met communistische regeringen – Voor TFP: verzuimen? of weerstaan? deze verklaring – een echt manifest – werd vanaf april 1974 achtereenvolgens gepubliceerd in 57 kranten in elf landen.

11 Gal. 2, 11.

12 Dit werk, monumentaal door zijn documentatie, door zijn argumentatie en door de stellingen die het verdedigt, had al vóór de vestiging van het communisme in Chili een voorganger, een waarlijk epische voorganger. Het is het boek van Fábio Vidigal Xavier da Silveira, 'Frei, de Chileense Kerenski', waarin de beslissende medewerking aan de voorbereiding van de marxistische overwinning van de christendemocratische partij van het Andes-land, en van de overleden christendemocratische leider Eduardo Frei, toen president van de Republiek, aan de kaak wordt gesteld. Het boek beleefde zeventien edities, met meer dan honderdduizend exemplaren, in de volgende landen: Brazilië, Argentinië, Ecuador, Colombia, Venezuela en Italië.

indrukwekkende plaatselijke feiten werden beschreven die overeenkwamen met wat in Chili was gebeurd.

De ontvangst van deze grote publicitaire inspanning kan als een overwinning worden bestempeld: in totaal werden alleen al in Zuid-Amerika 56 duizend exemplaren gedrukt, waar in de dichtstbevolkte landen de oplage van een boek van deze aard, als het succesvol is, gewoonlijk vijfduizend exemplaren bedraagt.

In Spanje is een indrukwekkende petitie tot stand gebracht die door meer dan duizend seculiere en reguliere priesters uit alle regio's van het land werd ondertekend en die aan het Cultureel Genootschap Covadonga hun vastberaden steun betuigden aan de moedige proloog van de Spaanse uitgave.

D. Nut van de acties van de TFP's en aanverwante organisaties, die geïnspireerd zijn door 'Revolutie en Contrarevolutie'

Welk praktisch nut heeft de contrarevolutionaire activiteit van de TFP's, geïnspireerd door *Revolutie en Contrarevolutie*, op dit specifieke slagveld gehad?

Door de katholieke opinie te wijzen op het gevaar van communistische infiltratie, hebben zij die de ogen geopend voor de machinaties van de ontrouwe herders. Het resultaat is dat deze steeds minder schapen op de paden des verderfs leiden die zij zelf zijn ingeslagen. Dit is wat een observatie van de feiten, hoe vluchtig ook, ons laat zien.

Dit is op zich nog geen overwinning. Maar het is een kostbare en onmisbare voorwaarde daarvoor. De TFP's danken Onze Lieve Vrouw dat zij zo, in de geest en volgens de methoden van het tweede deel van *Revolutie en Contrarevolutie*, hun bijdrage leveren aan de grote strijd waarin ook andere gezonde krachten – met een grote reikwijdte en slagvaardigheid – verwikkeld zijn.

5. BALANS VAN TWINTIG JAAR DERDE REVOLUTIE, VOLGENS DE CRITERIA VAN 'REVOLUTIE EN CONTRAREVOLUTIE'

De situatie van de Derde Revolutie en de Contrarevolutie, zoals zij kort voor de twintigste verjaardag van de publicatie van het boek is, kan als volgt worden geschetst.

Aan de ene kant maakt het hoogtepunt van de Derde Revolutie het voor de Contrarevolutie moeilijker dan ooit om op korte termijn te slagen.

Aan de andere kant schept dezelfde anti-socialistische allergie, die op het ogenblik een ernstige hinderpaal vormt voor de overwinning van het communisme, op middellange termijn voor de Contrarevolutie uitgesproken gunstige voorwaarden. Aan de verschillende contrarevolutionaire groeperingen die over de wereld verspreid zijn, valt de nobele historische verantwoordelijkheid ten deel daar hun voordeel mee te doen.

De TFP's hebben getracht hun deel van de gemeenschappelijke inspanning te volbrengen, door zich gedurende deze bijna twintig jaar over heel Amerika te verspreiden, met een nieuwe TFP in Frankrijk, waaruit een soortgelijke dynamische organisatie op het Iberisch schiereiland is voortgekomen, en door haar naam en haar contacten naar andere landen van de Oude Wereld uit te breiden, met de vurige wens om met alle contrarevolutionaire groepen die daar strijden samen te werken.

Twintig jaar na de lancering van *Revolutie en Contrarevolutie* staan de TFP's en soortgelijke organisaties schouder aan schouder met frontlijnorganisaties in de contrarevolutionaire strijd.

Hoofdstuk III

De Vierde Revolutie die geboren wordt

Het aldus geschetste panorama zou niet volledig zijn indien wij een interne omwenteling in de Derde Revolutie zouden veronachtzamen. Hieruit is de Vierde Revolutie geboren.

Geboren, ja, op de wijze van een verfijning die haar eigen moeder ombrengt. Toen de Tweede Revolutie geboren werd, verfijnde zij[1] de voorafgaande, overweldigde die en bracht haar een dodelijke slag toe. Hetzelfde gebeurde toen, via een analoog proces, de Derde Revolutie uit de Tweede voortkwam. Alles wijst erop dat nu het moment is aangebroken voor de Derde Revolutie, tegelijk hoogtepunt en fatale omslag, om de Vierde Revolutie geboren te laten worden en zo zichzelf daaraan bloot te stellen en gedood te worden.

– Zal er in de strijd tussen de Derde Revolutie en de Contrarevolutie tijd genoeg zijn voor het verwekkingsproces van de Vierde Revolutie om zich volledig te ontwikkelen? Zal deze laatste daadwerkelijk een nieuwe etappe in de geschiedenis van de Revolutie openen? Of zal het slechts een abortief verschijnsel zijn, dat zal opkomen en verdwijnen zonder doorslaggevende invloed in de botsing tussen de Derde Revolutie en de Contrarevolutie? Of de ontluikende *Vierde Revolutie* in deze haastige en samenvattende notities meer of minder ruimte zal krijgen, zal afhangen van het antwoord op deze vraag. Dit antwoord kan bovendien alleen door de toekomst volledig worden gegeven.

1 Cf. Deel I – Hoofdstuk VI, 3.

Wat onzeker is, moet niet als even belangrijk worden behandeld alsof het zeker is. Laten we hier een zeer beperkte ruimte wijden aan wat de *Vierde Revolutie* lijkt te zijn.

1. DE VIERDE REVOLUTIE, DIE VOORZIEN IS DOOR DE BEWERKERS VAN DE DERDE REVOLUTIE

Zoals bekend zagen noch Marx, noch het merendeel van zijn meest beruchte volgelingen, zowel de 'orthodoxen' als de 'heterodoxen', in de dictatuur van het proletariaat het eindstadium van het revolutionaire proces. Dit is, volgens hen, slechts het meest wezenlijke en dynamische aspect van de universele Revolutie. En, in de evolutionistische mythologie die inherent is aan het denken van Marx en zijn volgelingen, zal, net zoals de evolutie zich tot in het oneindige zal ontwikkelen in de opeenvolging van eeuwen, ook de Revolutie geen einde kennen. Uit de Eerste Revolutie zijn al twee andere geboren. De derde zal, op haar beurt, een andere voortbrengen. En zo verder...

Het is onmogelijk om binnen het marxistische perspectief te voorspellen hoe Revolutie nr. 20 of nr. 50 eruit zou zien. Het is echter niet onmogelijk te voorspellen hoe de Vierde Revolutie eruit zal zien. Deze voorspelling hebben de marxisten zelf al gedaan.

Zij moet de omverwerping zijn van de dictatuur van het proletariaat als resultaat van een nieuwe crisis, waardoor de gehypertrofieerde Staat het slachtoffer wordt van zijn eigen hypertrofie. En hij zal verdwijnen en een sciëntistische en coöperativistische toestand doen ontstaan, waarin – zo zeggen de communisten – de mens een tot dusver onverwachte mate van vrijheid, gelijkheid en broederschap zal hebben bereikt.

2. DE VIERDE REVOLUTIE EN TRIBALISME: EEN EVENTUALITEIT

Hoe? – Het is onmogelijk zich niet af te vragen of de tribale samenleving waarvan de huidige structuralistische stromingen dromen, op deze vraag geen antwoord geeft. Het structuralisme ziet in het leven van de stammen een illusoire synthese tussen het hoogtepunt van de individuele vrijheid en een consensueel collectivisme, waarbij dit laatste uiteindelijk de vrijheid verslindt. Volgens dit collectivisme smelten de verschillende "ikken" of individuele personen, met hun intelligentie, wil en gevoel, en bijgevolg met hun karakteristieke en tegenstrijdige manieren van zijn, samen en lossen zij die op in de collectieve persoonlijkheid van de stam, die een denken, willen en levenswijze voortbrengt die intens gemeenschappelijk zijn.

De weg naar deze tribale toestand dient welteverstaan te lopen langs het uitsterven van de oude patronen van individueel denken, willen en voelen. Die moeten geleidelijk vervangen worden door steeds collectievere wijzen van denken, overleggen en voelen. Vooral op dit gebied moet de omvorming dus plaatsvinden.

Op welke manier? – In stammen wordt de samenhang tussen de leden hoofdzakelijk verzekerd door gemeenschappelijk denken en voelen, waaruit gemeenschappelijke gewoonten en een gemeenschappelijke wil voortvloeien. In hen is het individuele verstand tot bijna niets teruggebracht, dat wil zeggen tot de primaire en elementairste bewegingen die het in zijn verschrompelde toestand kan maken. 'Wild denken',[2] een denken dat niet nadenkt en zich alleen op het concrete richt. Dat is de prijs van tribale collectivistische versmelting. De sjamaan is belast met de instandhouding, op mystiek niveau, van dit collectieve psychische leven, door middel van totemische culten

2 Cfr. Claude Lévy-Strauss, *La pensée sauvage*, Plon, Parijs, 1969.

die beladen zijn met verwarrende 'boodschappen', maar 'rijk' zijn aan *ignes fatui*, dwaallichtjes of zelfs -flitsen die afkomstig zijn uit de mysterieuze werelden van de transpsychologie of de parapsychologie. Het is door de verwerving van deze 'rijkdommen' dat de mens de verschrompeling van de rede zou compenseren.

Van de rede, ja, die ooit verheerlijkt is door het vrije onderzoek, door het cartesianisme, enzovoort, die vergoddelijkt is door de Franse Revolutie, en ingezet is voor het ergste misbruik in iedere school van communistisch denken, en die nu, tenslotte, verschrompeld en tot slaaf gemaakt is, ten dienste van het transpsychologische en parapsychologische totemisme...

A. De Vierde Revolutie en het bovennatuurlijke

Omnes dii gentium dæmonia, zegt de Schrift[3]. In hoeverre is de katholiek in dit structuralistische perspectief, waarin magie als een vorm van kennis wordt voorgesteld, in staat de bedrieglijke ogenblikken, de tegelijk sinistere en aantrekkelijke, verzachtende en misleidende, atheïstische en fetisjistisch goedgelovige toverzang te ontwaren, waarmee de vorst der duisternis, vanuit de diepte van de afgrond waarin hij eeuwig ligt, de mensen naar zich toetrekt die Jezus Christus en zijn Kerk hebben verloochend?

Het is een vraag die theologen kunnen en moeten bespreken. Ik heb het over de echte theologen, dat wil zeggen, de weinigen die nog geloven in het bestaan van de duivel en de hel. Vooral de weinigen onder hen die de moed hebben om de spot en publicitaire vervolgingen onder ogen te zien, en zich uit te spreken.

B. Structuralisme – Pre-tribale tendensen

Hoe dan ook, voor zover men in de structuralistische beweging een – min of meer exacte, maar in ieder geval een voorloper –

3 Alle goden der heidenen zijn duivels - Ps. 95:5.

van de Vierde Revolutie ziet, moeten bepaalde verschijnselen die daarmee verband houden en die zich de laatste tien, twintig jaar breed hebben gemaakt, op hun beurt worden gezien als een voorbereiding op en een aanzet tot de structuralistische impuls zelf.

De ineenstorting van de tradities van kleden in het Westen, die steeds meer door het nudisme worden uitgehold, leidt duidelijk tot het ontstaan of de consolidatie van gewoonten die de band met vogelveren van bepaalde stammen in het beste geval tolereert, in afwisseling met bedekkingen die, waar de koude dat vereist, min of meer overeenkomen met die welke de Lappen dragen.

De snelle verdwijning van beleefdheidsregels kan slechts als eindpunt hebben de absolute eenvoud (om slechts deze kwalificatie te gebruiken) van de tribale omgang.

De groeiende afkeer van alles wat beredeneerd, gestructureerd en methodisch is, kan in zijn laatste stuiptrekkingen alleen maar leiden tot de eeuwige en grillige zwerftocht van het leven in de jungle, afgewisseld ook met het instinctief en bijna mechanisch verrichten van sommige activiteiten die voor het leven absoluut onontbeerlijk zijn.

De afkeer van intellectuele inspanning, vooral van abstractie, theoretiseren en leerstellig denken, kan uiteindelijk alleen maar leiden tot een hypertrofie van de zintuigen en de verbeelding, tot die '*beschaving van het beeld*' waarvoor Paulus VI zich verplicht voelde de mensheid te waarschuwen.[4]

---

4 "Wij weten heel goed dat de moderne mens, verzadigd als hij is met toespraken, vaak moe is van het luisteren en, wat nog erger is, immuun lijkt te zijn voor het spreken. Wij kennen ook de mening van talrijke psychologen en sociologen die beweren dat de moderne mens de beschaving van het woord, die praktisch ondoeltreffend en nutteloos is geworden, reeds ontgroeid is en thans leeft in de beschaving van het beeld" (vgl. Apostolische exhortatie 'Evangelii Nuntiandi', 8/12/1975, Pauselijke Documenten, nr. 188, Vozes, Petrópolis, 1984, 6e ed.)

Ook symptomatisch zijn de idyllische loftuitingen, die steeds vaker voorkomen, aan een soort 'culturele Revolutie' die een toekomstige, nog onvolledig geschetste postindustriële samenleving voortbrengt, en waarvan het Chinese communisme – zoals het soms wordt voorgesteld – een eerste voorbeeld zou zijn.

C. Pretentieloze bijdrage

We zijn ons heel goed bewust dat panoramafoto's, die van nature groots en overzichtelijk zijn zoals deze, in veel opzichten vatbaar zijn voor tegenwerpingen.

Noodzakelijkerwijs ingekort wegens de beperkte ruimte in dit hoofdstuk, biedt dit beeld slechts zijn pretentieloze bijdrage aan het verlichten van geesten die begiftigd zijn met die gedurfde en bijzondere fijngevoeligheid voor observatie en analyse, die in alle tijden sommige mensen in staat heeft gesteld de dag van morgen te voorzien.

D. De oppositie van de banale mensen

Anderen zullen in dit opzicht doen wat in alle eeuwen door banale en timide zielen is gedaan. Zij zullen glimlachen en dergelijke transformaties onmogelijk noemen, omdat zij van dien aard zijn dat zij hun gewone manier van denken veranderen. Omdat ze afwijken van het gezond verstand, en gezond verstand lijkt voor banale mensen de enige normale gang van zaken in de geschiedenis. Zij zullen ongelovig en optimistisch glimlachen bij deze vooruitzichten, zoals Leo X glimlachte over de onbeduidende 'broederruzie', het enige wat hij kon ontwaren in de ontluikende Eerste Revolutie. Of hoe de zich op Fénelon richtende Lodewijk XVI glimlachte bij de eerste uitbarstingen van de Tweede Revolutie, die zich aan hem voordeden in prachtige paleiszalen, soms in slaap gewiegd door de zilverige klank van het klavecimbel.

Of anders discreet schitterend in sfeervolle en bucolische taferelen op de wijze van de *hameau,* het gekunstelde dorpje van zijn vrouw. Zoals vandaag nog vele hoge, zelfs zeer hoge vertegenwoordigers van de Kerk en de wereldlijke samenleving in het Westen optimistisch en sceptisch glimlachen over de manoeuvres van het post-Stalinistische communisme of de stuiptrekkingen die aan de Vierde Revolutie voorafgaan.

Als op een dag de Derde of Vierde Revolutie het wereldlijke leven van de mensheid overneemt, op geestelijk gebied gesteund door het oecumenisch progressivisme, zal dat meer te danken zijn aan de nalatigheid en medewerking van deze vrolijke en optimistische profeten van het 'gezonde verstand' dan aan alle ijver van revolutionaire gastheren en propagandadiensten.

Commentaar toegevoegd in 1992:

De oppositie van de 'profeten van het gezond verstand'

Deze profeten zijn van een vreemd soort, want hun profetieën bestaan steevast uit de bewering dat 'er niets zal gebeuren'.

Deze verschillende vormen van optimisme zullen uiteindelijk zozeer contrasteren met de feiten na de vorige edities van *Revolutie en Contrarevolutie*, dat de aanhangers ervan, om te overleven, hun toevlucht zullen nemen tot de misleidende en louter hypothetische hoop dat de jongste gebeurtenissen in Oost-Europa bepalend zullen zijn voor de definitieve verdwijning van het communisme, en dus van het revolutionaire proces waarvan het tot voor kort de speerpunt vormde. Zie over deze hoop de ingelaste commentaren die in deze editie zijn toegevoegd aan hoofdstuk II van deel III.

E. Kerkelijk tribalisme – Pinkstergemeente

Laten we het over de geestelijke sfeer hebben. Natuurlijk wil de Vierde Revolutie die ook terugbrengen tot tribalisme. En de manier waarop dat gebeurt is al goed te merken in de stromingen van theologen en canonisten die de edele en benige starheid van de kerkelijke structuur, zoals Onze Heer Jezus Christus die heeft ingesteld en zoals twintig eeuwen religieus leven die prachtig hebben gemodelleerd, willen omvormen tot een kraakbenig, zacht en amorf weefsel, van bisdommen en parochies zonder welomschreven territoriale omtrekken, van religieuze groeperingen waarin het vaste canonieke gezag geleidelijk wordt vervangen door de opkomst van min of meer pentecostalistische 'profeten', verwanten van de sjamanen van het structureel-tribalisme, met de figuren waarvan zij uiteindelijk zullen worden verward. Zoals ook de structuralistische stam-kiemcel verward zal worden, noodzakelijkwijs, met de progressief-pentecostalistische parochie of het progressief-pentecostalistische bisdom.

Commentaar toegevoegd in 1992:

'Demonarchisering' van de kerkelijke autoriteiten

In dit perspectief dat iets van het historische en van giswerk houdt, zouden bepaalde wijzigingen die op zichzelf met dit proces geen verband houden, kunnen worden opgevat als overgangsstappen tussen de *status quo* van vóór het Concilie en het hier aangegeven tegengestelde uiterste. Bijvoorbeeld de tendens naar collegialiteit als een verplichte wijze van zijn voor alle macht binnen de Kerk en als uitdrukking van een zekere 'de-monarchisering' van het kerkelijk gezag, dat *ipso facto* in elke rang veel meer dan voorheen aangepast zou worden aan het echelon direct daaronder.

Dit alles zou, in zijn uiterste consequenties, kunnen leiden tot de stabiele en universele instelling, binnen de Kerk, van het algemeen stemrecht, dat in andere tijden soms door haar werd ingezet om bepaalde hiërarchische posten te bekleden; en, in een laatste poging, zou, in het door de tribalisten gedroomde kader, tot een onverdedigbare afhankelijkheid van de hele Hiërarchie van de leken kunnen komen, de verondersteld onmisbare woordvoerders van de wil van God. 'Gods wil', ja, dezelfde tribalistische leken zouden die leren kennen via de 'mystieke' openbaringen van een of andere heks, pinkster-goeroe of tovenaar; zodat de Hiërarchie, door de leken te gehoorzamen, zogenaamd haar missie zou vervullen om aan de wil van God zelf te gehoorzamen.

3. PLICHT VAN CONTRAREVOLUTIONAIREN TEGENOVER DE ONTLUIKENDE VIERDE REVOLUTIE

Wanneer talloze feiten zich aandienen die zo gerangschikt kunnen worden dat zij hypothesen suggereren als het ontstaan van de Vierde Revolutie, wat blijft er dan voor de contrarevolutionair nog over?

In het perspectief van *Revolutie en Contrarevolutie* is het vooral aan hem om de nadruk te leggen op het overheersende belang dat in het ontstaansproces van deze *Vierde Revolutie*, en in de wereld die daaruit voortkomt, aan de Revolutie in tendensen toekomt[5]. En hij moet zich voorbereiden op de strijd, niet alleen om de mensen te waarschuwen tegen dit doorwerken van de tendensen –

5 Vgl. Deel I – Hoofdstuk V, 1 tot 3.

een fundamentele ondermijning van de goede menselijke orde die steeds erger wordt – maar ook om op het vlak van de tendensen alle legitieme en geschikte middelen aan te wenden om diezelfde Revolutie in de tendensen te bestrijden. Het is ook zijn plicht de nieuwe stappen van het proces waar te nemen, te analyseren en aan te zien komen, om zo snel mogelijk alle obstakels op te werpen tegen de opperste vorm van tendensen-revolutie, alsmede tegen de revolutionaire psychologische oorlog die de ontluikende Vierde Revolutie is.

Als de Vierde Revolutie de tijd krijgt om zich te ontwikkelen voordat de Derde Revolutie aan haar grote avontuur begint, zal de strijd ertegen misschien de uitwerking vereisen van een nieuw hoofdstuk van *Revolutie en Contrarevolutie*. En misschien zal dat hoofdstuk alleen al een even groot boekdeel in beslag nemen als de aan de drie voorgaande Revoluties gewijde.

Het is inderdaad kenmerkend voor decadentie-processen om alles ingewikkelder te maken, bijna tot in het oneindige. En zo is elke fase van de Revolutie weer ingewikkelder dan de vorige, waardoor de Contrarevolutie zich genoodzaakt ziet tot parallelle, meer gedetailleerde en complexe inspanningen.

* * *

Met deze vooruitzichten op de Revolutie en de Contrarevolutie, en op de toekomst van het werk dat in functie van het een en het ander moet worden verricht, sluiten wij deze beschouwingen af.

Omdat wij, net als iedereen, niet zeker zijn van de toekomst, slaan wij onze ogen in gebed op naar de verheven troon van Maria, Koningin van het Heelal. Tegelijkertijd komen, toegepast op haar, ons de woorden van de psalmist die tot de Heer zijn gericht op de lippen:

"Ad te levavi oculos meos, qui habitas in Caelis. Ecce sicut oculi servorum in manibus dominorum suorum. Sicut oculi ancillae in manibus dominae suae; ita oculi nostri ad Dominam Matrem nostram donec misereatur nostri"[6].

Ja, wij wenden onze ogen tot Onze Lieve Vrouw van Fatima en vragen haar zo spoedig mogelijk om het berouw dat ons de grote vergevingen zal schenken, de kracht om de grote veldslagen te strijden en de zelfverloochening om onbaatzuchtig te zijn in de grote overwinningen die de vestiging van haar Rijk zullen bewerkstelligen. Overwinningen die wij van ganser harte wensen, zelfs indien de Kerk en het menselijk geslacht, om ze te bereiken, de apocalyptische – maar hoe rechtvaardig, regenererend en barmhartig – kastijdingen zullen moeten ondergaan die zij in 1917 in de Cova da Iria heeft voorspeld.

6 "Tot U hef ik mijn ogen omhoog, Tot U, die troont in de hemel! Zie, als de ogen van slaven op de hand hunner meesters, En het oog der slavin op de hand van haar gebiedster: Zo zijn ònze ogen op Jahweh gericht, Onzen God, totdat Hij Zich onzer erbarmt." - Cf. Ps. 122, 1-2

De Vierde Revolutie en het bovennatuurlijke

Het doel van de Tribale Revolutie stelt ons voor een probleem: de weg naar de tribale staat moet lopen via het uitsterven van oude patronen van individueel denken, willen en voelen, om geleidelijk te worden vervangen door steeds meer collectievere wijzen van denken, overleggen en voelen. Hoe moet dit worden bereikt? Het is de taak van de sjamaan om op mystiek niveau dit collectieve psychische leven in stand te houden, door middel van verwarrende maar 'rijke' 'boodschappen' met behulp van flitsen die afkomstig zijn uit de mysterieuze werelden van de transpsychologie of de parapsychologie.

"Alle goden der heidenen zijn demonen," zegt de Schrift (Ps. 95:5). In hoeverre is het in dit structuralistische perspectief, waarin de magie als een vorm van kennis wordt voorgesteld, mogelijk de bedrieglijke schitteringen te ontwaren waarmee de vorst der duisternis vanuit de diepte van de afgrond waarin hij voor eeuwig ligt, mensen aantrekt die Jezus Christus en zijn Kerk hebben verloochend? Dit is een vraag die door echte theologen moet worden behandeld, dat wil zeggen door hen die nog steeds geloven in het bestaan van de duivel en de hel. Onder de talrijke voorbeelden die aantonen dat deze vraag niet denkbeeldig is, volstaat het de vele rockgroepen te noemen die voor enorme massa's volgelingen voortdurend oproepen doen en ware daden van aanbidding voltrekken voor de macht der duisternis.

Conclusie[1]

Wij onderbreken het laatste deel van *Revolutie en Contrarevolutie*, in de Braziliaanse uitgave van 1959, om de oorspronkelijke tekst op de voorafgaande bladzijden bij te werken.

Nu wij dit gedaan hebben, vragen wij ons af of de korte Conclusie in de oorspronkelijke tekst van 1959 en in latere uitgaven nog steeds gehandhaafd moet worden, of dat zij op zijn minst enigszins gewijzigd moet worden. We herlazen die met zorg. En wij zijn ervan overtuigd dat er geen reden is om die niet te handhaven, noch om die op welke manier dan ook te veranderen.

We zeggen, vandaag, zoals we toen zeiden:

Voor alles wat hier gezegd is, voor een mentaliteit die is ingesteld op de logica van contrarevolutionaire beginselen, is het beeld van onze dagen werkelijk zeer duidelijk. Wij bevinden ons in het heetst van de strijd, die als een van de strijdende partijen niet onsterfelijk was, wij een doodsstrijd zouden noemen tussen de Kerk en de Revolutie. Zonen van de Kerk, strijders in de strijd van de Contrarevolutie, het is vanzelfsprekend dat aan het eind van dit werk wij het opdragen aan Onze Lieve Vrouw.

De eerste, de grote, de eeuwige revolutionair, de hoogste inspirator en maker van deze Revolutie, evenals van die haar voorafgingen en opvolgden, is de Slang, wiens kop verpletterd werd door de Onbevlekte Maagd. Maria is daarom de patrones van allen die tegen de Revolutie strijden.

De universele en almachtige bemiddeling van de Moeder Gods is de grootste reden tot hoop voor de contrarevolutionairen. En

1 De eerste drie paragrafen van deze Conclusie werden geschreven in 1976. De rest is een letterlijke transcriptie van de Conclusie geschreven in 1959.

in Fatima heeft zij hun reeds de zekerheid van de overwinning gegeven, toen zij aankondigde dat, zelfs na de uiteindelijke uitbraak van het communisme in de hele wereld, "uiteindelijk Haar Onbevlekt Hart zal triomferen."

Laat de Maagd daarom deze kinderlijke hulde aanvaarden, een eerbetoon van liefde en een uiting van absoluut vertrouwen in haar triomf.

Wij zouden dit artikel niet willen afsluiten zonder een gebed van filiale toewijding en onbeperkte gehoorzaamheid aan de 'zoete Christus op aarde', de onfeilbare zuil en grondslag van de waarheid, Zijne Heiligheid Paus Johannes XXIII.

'Ubi Ecclesia ibi Christus, ubi Petrus ibi Ecclesia[2].

Het is dus op de Heilige Vader dat al onze liefde, al ons enthousiasme en al onze toewijding gericht zijn. Met deze gevoelens, die alle bladzijden van *Catolicismo* sinds zijn stichting hebben bezield, hebben wij ook besloten dit werk uit te geven.

Wij hebben niet de minste twijfel over elk van de stellingen die er deel van uitmaken. Wij onderwerpen ze echter alle zonder voorbehoud aan het oordeel van de plaatsvervanger van Jezus Christus en zijn bereid er onmiddellijk afstand van te doen, als ze ook maar enigszins afwijken van de leer van de Heilige Kerk, onze Moeder, de Ark des heils en de Deur des Hemels.

2 'Waar de Kerk is, daar is Christus, waar Petrus is, daar is de Kerk.'

Nawoord uit 1992

Met deze woorden heb ik de verschillende edities van *Revolutie en Contrarevolutie*, die sinds 1976 zijn verschenen, afgesloten. Wie deze woorden leest, zal zich bij het lezen van deze uitgave, die in 1992 verscheen, onvermijdelijk afvragen waar het revolutionaire proces vandaag staat. Is de Derde Revolutie nog in leven? Of kan men op grond van de val van het Sovjetimperium stellen dat de Vierde Revolutie reeds aan het uitbarsten is in de diepten van de Oosteuropese politieke werkelijkheid, of zelfs dat zij reeds gewonnen heeft?

Er moet een onderscheid worden gemaakt. Op het ogenblik hebben de stromingen die de uitvoering van de Vierde Revolutie voorstaan, zich – zij het in verschillende vormen – over de gehele wereld verspreid en vertonen zij, min of meer overal, een waarneembare tendens tot groei.

In die zin gaat de Vierde Revolutie naar een veelbelovend *crescendo* voor wie haar wensen, en naar een bedreigend *crescendo* voor wie ertegen strijden. Maar het zou duidelijk overdreven zijn te zeggen dat de huidige stand van zaken in de voormalige USSR al volledig naar de Vierde Revolutie is gemodelleerd en dat daar van de Derde Revolutie niets meer over is.

De Vierde Revolutie is, hoewel zij ook het politieke aspect omvat, een Revolutie die zichzelf als 'cultureel' kwalificeert, dat wil zeggen dat zij *grosso modo* alle aspecten van het menselijk bestaan omvat. Zo kunnen de politieke botsingen die kunnen ontstaan tussen de naties die de USSR hebben gevormd, de Vierde Revolutie sterk conditioneren, maar zij kunnen zich moeilijk op dominante wijze opdringen aan de gebeurtenissen, dat wil

zeggen aan het geheel van menselijke handelingen die de 'culturele Revolutie' met zich meebrengt.

Maar hoe zit het met de publieke opinie in de landen die tot gisteren Sovjet waren (en die in een groot aantal gevallen nog steeds door voormalige communisten worden geregeerd)? Heeft die hierover niets te zeggen, aangezien zij, volgens *Revolutie en Contrarevolutie*, zo'n grote rol heeft gespeeld in de vorige Revoluties?

Het antwoord op deze vraag wordt door anderen gegeven: is er werkelijk sprake van een publieke opinie in die landen? Kan die betrokken worden bij een systematisch revolutionair proces? Zo niet, wat is dan het plan van de hoogste nationale en internationale leiders van het communisme over de richting die aan deze opinie moet worden gegeven?

Het is moeilijk al deze vragen te beantwoorden, aangezien op dit ogenblik de publieke opinie in wat ooit de Sovjetwereld was, duidelijk krachteloos lijkt, amorf, geïmmobiliseerd onder het gewicht van zeventig jaar totale dictatuur, waarin ieder individu bang was, in vele milieus, zijn religieuze of politieke mening uit te spreken tegen zijn naaste verwant of beste vriend, omdat een waarschijnlijke beschuldiging – versluierd of openlijk, waar of lasterlijk – hem tot eindeloze dwangarbeid in de bevroren steppen van Siberië zou kunnen veroordelen. In ieder geval moeten deze vragen worden beantwoord alvorens voorspellingen te doen over het verloop van de gebeurtenissen in wat ooit de Sovjetwereld was.

Daar komt nog bij dat de internationale media blijven verwijzen, zoals ik reeds heb gezegd, naar de uiteindelijke migratie van hongerige, halfbeschaafde (wat gelijk staat met zeggen halfbarbaarse) horden naar de welgedane Europese landen, die leven onder het westerse consumentistische regime.

Arme mensen, vol van honger en leeg aan ideeën, die dan zouden botsen met de vrije wereld, zonder haar te begrijpen –

een wereld die in sommige opzichten overbeschaafd zou kunnen worden genoemd en in andere door gangreen verrot!

Wat zou het resultaat zijn van deze botsing, zowel in het binnengevallen Europa als, in een reflex, in de voormalige Sovjet-wereld? Een zelfbestuurlijke, coöperatistische, structureel-tribalistische Revolutie[1] of een regelrechte wereld van totale anarchie, chaos en verschrikking, die wij zonder aarzeling de Vijfde Revolutie zouden noemen?

Op het moment dat deze uitgave verschijnt, is het duidelijk voorbarig om dergelijke vragen te beantwoorden. Maar de toekomst is zo vol van onvoorziene gebeurtenissen dat het morgen misschien al te laat is om dat te doen. Want wat zou het nut zijn van boeken, van denkers, van wat er uiteindelijk aan beschaving overblijft, in een tribale wereld waarin alle orkanen van ongeordende menselijke hartstochten en alle deliriums van structureel-tribalistische 'mystiek' worden losgelaten? Deze tragische situatie, waarin niemand nog iets zou zijn, staande onder de heerschappij van het Niets...

* * *

Gorbatsjov is nog steeds in Moskou. En zal daar blijven, althans tot hij besluit in te gaan op de hogelijk propagandistische uitnodigingen die de rectoren van de prestigieuze universiteiten van Harvard, Stanford en Boston[2] hem kort na zijn val gretig toestuurden. Als hij ten minste niet de voorkeur geeft aan het koninklijk onderdak dat Juan Carlos I, koning van Spanje, hem aanbood in het beroemde paleis van Lanzarote, op de Canarische

1 Cfr. 1992 Commentaar op Deel III, Hoofdstuk II, onder de titel: "Perestroika" en "glasnost": ontmanteling van de IIIe Revolutie, of metamorfose van het communisme?

2 Cfr. "Folha de S. Paulo", 21-12-91.

Eilanden[3], of aan het professoraat waartoe hij werd uitgenodigd door het beroemde Collège de France[4].

Geconfronteerd met dergelijke alternatieven lijkt de voormalige communistische leider, die in het Oosten verslagen is, alleen nog de verlegenheid te hebben te moeten kiezen tussen de vleiendste uitnodigingen in het Westen. Tot nu toe heeft hij alleen besloten een reeks artikelen te schrijven voor een reeks verschillende kranten in de kapitalistische wereld, een wereld waarin hij op hoge plaatsen even vurige als onverklaarbare steun blijft vinden. En om een reis naar de Verenigde Staten te maken, omringd door grote publiciteit, om fondsen te werven voor de zogenaamde Gorbatsjov Stichting.

Dus terwijl Gorbatsjov in zijn eigen land half in de schaduw staat – en er zelfs in het Westen ernstig aan zijn rol wordt getwijfeld – proberen westerse magnaten op verschillende manieren de schijnwerpers van vleiende publiciteit op de man van de *perestrojka* gericht te houden, die echter heel zijn politieke carrière heeft volgehouden dat de door hem voorgestelde hervorming niet het tegenovergestelde is van het communisme, maar een verfijning ervan[5].

Wat de zwakke Sovjetfederatie betreft, die lag te stuiptrekken toen Gorbatsjov uit de macht werd ontzet. Deze heeft zich uiteindelijk omgevormd tot een vooral denkbeeldige 'Gemeenschap van Onafhankelijke Staten', waarvan de leden tot ernstige conflicten zijn gekomen, die de publieke opinie en de politieke analisten zorgen baren. Temeer daar verschillende van

3 Cfr. "O Estado de S. Paulo", 11-1-92.

4 Cfr. "Le Figaro", Parijs, 12-3-92.

5 Cfr. 1992 Commentaar op Deel III, Hoofdstuk II, onder de titel: "Perestroika" en "glasnost": ontmanteling van de IIIe Revolutie, of metamorfose van het communisme?

deze republieken of republiekjes over atoomwapens beschikken die zij op elkaar kunnen afvuren (of op wie zich verzetten tegen de islam, waarvan de invloed in de voormalige Sovjetwereld met de dag toeneemt), hetgeen ernstige bezorgdheid wekt bij degenen die zich bezighouden met het evenwicht in de wereld.

De gevolgen van deze eventuele atoomaanvallen zouden velerlei kunnen zijn. Daartoe behoort in de eerste plaats de uittocht van bevolkingsgroepen die ooit door het IJzeren Gordijn gevangen werden gehouden en die, onder druk van de strenge winters en de risico's van grote rampen, een nieuwe impuls kunnen voelen om de gastvrijheid van West-Europa te 'verzoeken'. En niet alleen van West-Europa, maar ook van de naties van het Amerikaanse continent...

Ter ondersteuning van deze vooruitzichten heeft de heer Leonel Brizola, gouverneur van de staat Rio de Janeiro, in Brazilië, onder applaus van de Braziliaanse minister van Landbouw, voorgesteld om boeren uit Oost-Europa aan te trekken in het kader van de officiële programma's van de Agrarische Hervorming[6]. Nadien heeft de president van Argentinië, Carlos Menem, in contacten met de Europese Economische Gemeenschap blijk gegeven van zijn bereidheid om zijn land vele duizenden van deze immigranten te laten opnemen[7]. En kort daarna verklaarde het hoofd van het Colombiaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken, mevrouw Nohemí Sanín, dat de regering van haar land de toelating van technici uit het Oosten aan het bestuderen was[8]. Zelfs tot deze uitersten kunnen deze invasiegolven doorrollen.

En het communisme? Wat is er van geworden? De sterke indruk dat het gestorven was heeft zich van het grootste deel van

6 Cfr "Jornal da Tarde", 27-12-91.
7 Cfr. "Ambito Financiero", Buenos Aires, 19-2-92.
8 Cfr. "El Tiempo", Bogotá, 22-2-92.

de westerse publieke opinie meester gemaakt, verblind als die is door het vooruitzicht van een universele vrede van onbepaalde duur. Of misschien van een eeuwigdurende vrede met de daaruit voortvloeiende verdwijning van het verschrikkelijke spook van een wereldwijde nucleaire hecatombe.

Deze 'wittebroodsweken' van het Westen met zijn vermeende paradijs van ontspanning en vrede, zijn geleidelijk aan minder stralend geworden.

In feite hebben wij zojuist nog verwezen naar allerlei vormen van agressie die opflakkeren op het grondgebied van de voormalige USSR. We dienen ons dus af te vragen of het communisme dood is. In het begin waren de stemmen die aan de echtheid van de dood van het communisme twijfelden, zeldzaam, geïsoleerd, en pover van onderbouwing.

Geleidelijk verschenen er hier en daar wolken aan de horizon. In de landen van Midden-Europa en de Balkan, alsmede op het grondgebied van de voormalige USSR zelf, werd geconstateerd dat de nieuwe machthebbers leidende figuren waren in de plaatselijke communistische partij. Behalve in Oost-Duitsland is de weg naar privatisering in de meeste gevallen veel meer schijn dan werkelijkheid, d.w.z. afgelegd in een slakkengang, langzaam en zonder een welomschreven richting.

Dus, kan men dan zeggen dat het communisme in deze landen dood is? Of is het alleen maar een ingewikkeld proces van metamorfose ingegaan? De twijfels hieromtrent zijn toegenomen, terwijl de laatste echo's van de universele vreugde over de vermeende val van het communisme stilaan aan het wegebben zijn.

De communistische partijen van de westerse landen zijn na de eerste aardverschuivingen in de USSR natuurlijk verdwenen. Maar nu al beginnen verschillende van hen zich te reorganiseren onder nieuwe etiketten. Is deze etiketverandering een wederopstanding?

Een metamorfose? Ik neig bij voorkeur naar de laatste hypothese. Alleen de toekomst kan zekerheid bieden.

Deze actualisering van het algemene kader volgens hetwelk de wereld zijn positie inneemt, lijkt mij onontbeerlijk als een poging om een beetje duidelijkheid en orde aan te brengen in een horizon waarvan de kwadranten vooral uit chaos bestaan. Wat is het spontane verloop van chaos anders dan een onontwarbare verergering van zichzelf?

* * *

Te midden van deze chaos, zal slechts één ding niet veranderen. In mijn hart en op mijn lippen ligt, zoals bij allen die zien en denken zoals ik, het gebed dat aan het eind van deel III is overgenomen:

> *Ad te levavi oculos meos, qui habitas in coelis. Ecce sicut oculi servorum in manibus dominorum suorum, sicut oculi ancilae in manibus domininae suae; ita oculi nostri ad Dominam Matrem nostram donec misereatur nostri.*[9]

Het is de bevestiging van het onwankelbare vertrouwen van de katholieke ziel, die neerknielt, maar standvastig blijft te midden van de algemene omwenteling.

Standvastig, met al de standvastigheid van wie, midden in de storm en met een sterkte van ziel die deze overtreft, vanuit het diepst van hun hart blijven zeggen: "*Credo in Unam, Sanctam, Catholicam et Apostolicam Ecclesiam*", dat wil zeggen: ik geloof

9 "Tot U hef ik mijn ogen omhoog, Tot U, die troont in de hemel! Zie, als de ogen van slaven op de hand hunner meesters, En het oog der slavin op de hand van haar gebiedster: Zo zijn ònze ogen op Jahweh gericht, Onzen God, totdat Hij Zich onzer erbarmt." - Cf. Ps. 122, 1-2

in de Ene Heilige, Katholieke, Apostolische en Roomse Kerk, die volgens de belofte aan Petrus, de poorten van de hel niet zullen overweldigen.

De Contrarevolutie in Nederland

Nederland komt in *Revolutie en Contrarevolutie* ter sprake, wanneer prof. Plinio Corrêa de Oliveira daarin de paradox bespreekt van de protestantse monarchie. Terwijl Nederland als natie is voortgekomen uit een opstand die Marx de eerste burgerlijke Revolutie noemde, heeft in ons land de liefde voor de monarchie zich niettemin weten te handhaven: het is een voorbeeld van wat prof. Plinio een contrarevolutionair 'stolsel' noemt in een overigens egalitaire samenleving.

Prof. Plinio beschreef de Nederlandse natie elders met een zekere waardering. Nederlanders zag hij als rustig, ijverig, intelligent en "zeer nauwgezet", een volk "voor wie de Voorzienigheid in Europa de rol schijnt te hebben gereserveerd om te onderstrepen hoe groot de kleine dingen zijn." Deze gave van het grote te zien in het kleine en alledaagse, zag hij met name weerspiegeld in de Hollandse en Vlaamse schilderkunst.

Ondanks zijn belangstelling voor Nederland, zou prof. Plinio de ontkieming van zijn gedachtegoed in ons land niet meer meemaken. Hij overleed op 3 oktober 1995 in São Paulo. Er zouden bijna twee decennia verstrijken, voordat zijn contrarevolutionaire visie ook in Nederland verspreid zou gaan worden. De oprichtingsdag van Civitas Christiana is 26 maart 2014. Een symbolische datum: het was die woensdag immers de feestdag van de H. Ludger (+809), niet alleen een van de eerste geloofsverkondigers in de lage

landen, maar bovendien een die van eigen bodem afkomstig was. In aanwezigheid van initiatiefnemer Hugo Bos ondertekende hertog Paul von Oldenburg en dr. Caio Xavier da Silveira, president van TFP Frankrijk, de stichtingsakte van Civitas Christiana. De ondertekening gebeurde in wat tot 2020 de locatie van de stichting zou blijven, pelgrimshuis Casa Nova in H. Landstichting.

Hertog Paul von Oldenburg en dr. Caio Xavier da Silveira ondertekenen de stichtingsakte.

Als eerste campagnedoel in 2014 werd Zwarte Piet geselecteerd: een stukje Nederlandse cultuur waar op dat moment steeds meer stemming tegen werd gemaakt, maar dat als onderdeel van een geliefd kinderfeest met christelijke wortels kon rekenen op brede steun van de bevolking. In enkele maanden werden ruim 180.000 handtekeningen voor Zwarte Piet opgehaald. Ze werden aangeboden aan burgemeester Eberhard van der Laan van Amsterdam.

Het succes van de actie voor Zwarte Piet was zo groot dat Civitas Christiana direct een eerste professioneringsslag moest maken. Dit leverde maar liefst 5.600 donateurs op, die de basis zouden vormen van wat later de campagne Cultuur onder Vuur zou heten. Het succes trok ook de aandacht van de media. Een bijzondere rol daarin speelde *De Telegraaf*, met name de columns van de bekende internist en publicist prof. Bob Smalhout. Daarin maakte Smalhout zich kwaad over de manier waarop een kleine politiekcorrecte minderheid erin geslaagd was Nederlandse kinderen van hun geliefde feest te beroven, wat Smalhout de "tirannie van de minderheid" noemt.

In zijn *Telegraaf*-column van 29 november 2014 beschreef Smalhout hoe een onverwachte confrontatie met enkele echte Zwarte Pieten hem uit zijn troosteloze weduwnaarseenzaamheid haalde en hem terug verplaatste naar zijn gelukkige jeugd. Het deed hem beseffen hoeveel de haters van Zwarte Piet kapot gemaakt hadden. "De politiek correcte en ethische raddraaiers die nu al bijna een jaar bezig zijn de mooiste ervaringen van honderdduizenden kinderen te verpesten, beseffen niet eens wat ze met hun zogenaamd politiek correcte gezwets aanrichten", aldus Smalhout.

Dat wil echter niet zeggen, benadrukte Smalhout, dat de haat jegens Zwarte Piet uit pure onnozelheid voortkomt. "De zwartepietdiscriminatie is niet zo maar een politiek-modieuze opwelling van links-progressieve fanaten, die de eeuwenoude geschiedenis van Sint en Piet aan het vervalsen

zijn. Er zit een systeem achter dat vrij zeker tot doel heeft onze oude tradities te vernietigen, ons denkpatroon te veranderen en een geestelijke terreur te introduceren. De zwartepietdiscussie is daarvan het eerste symptoom."

Smalhout besloot zijn column in het veelgelezen zaterdagnummer van 29 november 2014 met de krachtigst denkbare aanbeveling: "Het heeft dus werkelijk zin om de jonge organisatie 'Red Zwarte Piet' van Hugo Bos, campagnedirecteur massaal te steunen" en hij voegde daaraan nog het internetadres van de toenmalige website aan toe. Dit zorgde voor een nieuwe golf van donateurs die zich bij de stichting aanmeldden.

In 2014 tekenden in korte tijd meer dan 180.000 Nederlanders voor Zwarte Piet. De Amsterdamse burgemeester Eberhard van der Laan, in wiens gemeente de Sinterklaasintocht van dat jaar plaatsvond, nam de petitie in ontvangst.

De straatcampagnes van Civitas Christiana lijken op het eerste gezicht te spotten met alle moderne marketingwijsheden. Dergelijke acties zijn immers lokaal en kleinschalig, je bereikt er per keer maar een beperkt aantal mensen mee en het levert soms onaangename fysieke confrontaties op met tegenstanders. Waarom niet liever een e-mail versturen, die je vanaf je veilige bureau met één vingerbeweging naar miljoenen mensen verzendt?

Prof. Plinio zag dat anders. Zeker, het verzenden van brieven en e-mails is belangrijk, zelf een kernactiviteit. Maar zeker zo nog belangrijk is het rechtstreeks inbrengen van het contrarevolutionaire standpunt in de openbare ruimte: helder, duidelijk en letterlijk met klaroengeschal. Geheel in de geest van prof. Plinio presenteert Civitas Christiana zich daarom op straat met felrode capes en vaandels, en liefst met het strijdbare geluid van doedelzak en trompet erbij.

Civitas Christiana op straatcampagne. In de geest van prof. Plinio met felrode capes en vaandels, met het geluid van doedelzak en trompet.

Keer op keer blijkt dat ook in Nederland zich vele mensen zich daardoor aangesproken voelen, en, wanneer ze openlijk een contrarevolutionair standpunt horen verkondingen, uit hun schulp kruipen, de vaak onbewuste politiekcorrecte zelfcensuur afschudden en moed vatten. Ook al zullen ze het standpunt niet meteen delen, het feit dat het frank en vrij wordt verkondigd, nodigt uit er ten minste over na te denken. Het gebruik maken van die vrijheid bemoedigt anderen om hetzelfde te doen. Mensen lijden vaak onbewust aan valse schaamte voor standpunten die politiek en media om wat voor reden dan ook ongewenst vinden en buiten de orde verklaren.

Bij het bemoedigen en informeren van mensen spelen de Civitas-publicaties een belangrijke rol. In de Sinterklaastijd van 2017 presenteerden we het Lespakket voor Zwarte Piet, bestaande uit een lerarenhandleiding, drie lessen en werkbladen voor de kinderen, die daarmee een Zwarte Piet-diploma kunnen verdienen. Dit lespakket van Cultuur onder Vuur is allereerst bedoeld voor in de klas, als kant en klare methode om de misleidende propaganda tegen Zwarte Piet te corrigeren. Maar het is ook bedoeld voor Nederlanders die hun eigen kinderen of kleinkinderen willen onderwijzen over een kinderfeest dat al sinds de diepe Middeleeuwen wordt gevierd.

Het lespakket voor Zwarte Piet was bedoeld als een tegenwicht tegen de desinformatie van het lespakket dat kort daarvoor de stichting Nederland Wordt Beter (NLWB)

had uitgebracht. Deze stichting (en dus ook het lespakket) wordt direct en indirect gesubsidieerd, onder andere door de gemeente Amsterdam. Bij het schrijven van het eigen lespakket deed Civitas een opmerkelijke 'bijvangst': we stelden vast dat Jerry Afriyie, als voorzitter van SNWB, zijn lespakket tegen Zwarte Piet voor een groot deel had overgeschreven uit andere bronnen, maar zonder dit te vermelden. Van dit plagiaat maakte we melding in een artikel op de eigen website, dat onmiddellijk viraal ging.

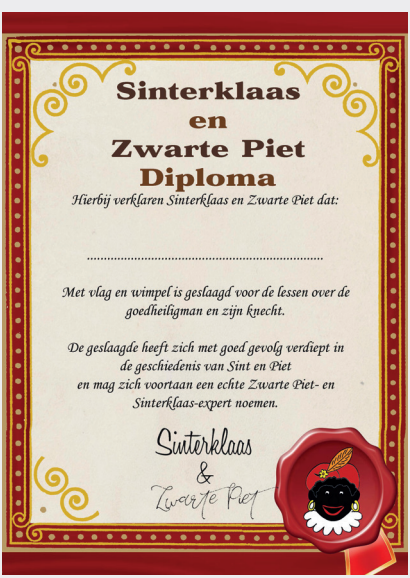

Kinderen die de opdrachten van het lespakket Zwarte Piet & Sinterklaas goed maken, krijgen een heus diploma. Zij worden opgenomen in de feestvreugde en krijgen een waardevolle christelijke traditie mee.

In 2017 stelde Cultuur onder Vuur een onderzoek in naar het klassikale moskeebezoek in Nederland, waaraan ouders geen formele mogelijkheid hebben om hun kinderen te onttrekken. Cultuur onder Vuur stelde een meldpunt in,

klapuitdeschool.nl, waarop mensen hun eigen ervaringen konden melden. De resultaten werden samengevat in een rapport *Klassen op de knieën voor de islam*. Het bleek in een grote behoefte te voorzien. *De Telegraaf* en GeenStijl schreven er al over toen het nog bij de drukker lag. Het rapport werd op grote schaal verzonden aan Nederlandse prominenten, naar onderwijsinstanties en -autoriteiten, zoals Arie Slob, de minister van Onderwijs, naar parlementariërs en andere politici en naar prominente journalisten en de grote media.

OBS Vinkenbuurt maakt kennis met andere culturen

H. K. | 31 oktober 2014 | Algemeen, Cultuur

VINKENBUURT – Als onderdeel van het project 'andere culturen' hebben leerlingen van OBS Vinkenbuurt een bezoek gebracht aan de Ghulzar-e-Madina moskee in Zwolle. Daar gaf imam Mawlana Tahier Wagid Hosain Noorani een rondleiding in zijn moskee. Alle vragen die de leerlingen hadden werden op een leuke en begrijpelijke manier beantwoord. De leerlingen van OBS Vinkenbuurt probeerden ook het Arabische alfabet na te zeggen. Ook hebben ze ervaren hoe het is om te bidden. Ze hebben tijdens het bezoek veel geleerd over de Islam.

Schokkende beelden van knielende leerlingen in een moskee waren aanleiding voor de campagne Cultuur onder Vuur om meldpunt 'Klap uit de school' in te stellen.

Parlementariër Roelof Bisschop van de SGP baseerde zich op het rapport toen hij in de Tweede Kamer voor een regeling pleitte. Hij diende een motie in die de minister van Onderwijs oproept te zorgen voor een regeling ("recht op vrijstelling wegens gewetensbezwaren") die ouders het recht

geeft hun kinderen van de moskee-excursies weg te houden. De motie werd aangenomen. In een brief aan de Kamer van 29 mei 2019 liet onderwijsminister Slob (ChristenUnie) de Kamer echter weten "geen noodzaak" te zien voor een vrijstellingsregeling en weigerde in feite de motie uit te voeren.

In het najaar van 2019 kwam het schoolboekenrapport gereed onder de titel *Schoolboeken: Van informatie naar indoctrinatie.* Het rapport was een logisch vervolg op het moskeerapport. Daarin was al geconstateerd dat ouders vrijwel rechteloos zijn als ze het niet eens zijn met wat de school aan hun kinderen onderwijst. Dit, gevoegd bij de constatering dat leraren overwegend links stemmen en niet zelden in hun lessen onversneden linkse standpunten propageren, was aanleiding voor een diepgravend onderzoek naar leermiddelen voor het basis- en middelbaar onderwijs.

Het schoolboekenrapport werd gepresenteerd op 19 oktober 2019 tijdens het drukbezochte congres van Cultuur onder Vuur in de Philharmonie van Haarlem. Na de openingsrede door hertog Paul van Oldenburg, voorzitter van het stichtingsbestuur van Civitas Christiana, spraken daar achtereenvolgens prof. Andreas Kinneging ('Het belang van een goede elite'), Arnold Karskens ('Recht op eerlijke berichtgeving'), econoom Jean Wanningen ('Het desastreuze beleid van de Europese Centrale Bank') en ir. Cyriel Wentzel ('Klimaatreligie: feiten en fictie').

Na de presentatie op het congres van *Schoolboeken: Van informatie naar indoctrinatie* werden de eerste exemplaren

van het schoolboekenrapport uitgereikt aan oud-leraar Harm Beertema, de onderwijsspecialist van de PVV. Hij betoonde zich "heel blij, want ik ziet hier al jaren achteraan, samen met Forum voor Democratie." Hij beaamde dat leraren "keihard links-activistisch" zijn. "Onderwijsministers, of ze nu Bussemaker, Van Engelshoven of zelfs Slob heten, doen steeds alsof er niets aan de hand is", terwijl het "zo overduidelijk is als wat". Partijen "hebben niet de logistiek en de bemensing om daar fundamenteel onderzoek naar te doen, daarom ben ik blij dat jullie dat wel gedaan hebben."

Het Cultuur onder Vuur Congres van 19 oktober 2019. Ingenieur Cyril Wentzel van De Groene Rekenkamer houdt een lezing over de klimaatideologie en de werkelijke staat van het klimaat.

Paul Frentrop, oprichter van het Renaissance Instituut, het wetenschappelijk bureau van Forum voor Democratie, zei het bij de in ontvangstneming van het schoolboekenrapport nog duidelijker. Forum voor Democratie had eerder

namelijk een eigen schoolboekenrapport aangekondigd, maar kwam er al snel achter dat dit qua bemensing en financiering voor een politieke partij te hoog gegrepen was. Daarom verheugde het Frentrop dat het Cultuur onder Vuur wel was gelukt de benodigde fondsen te werven, het onderzoek tot een goed einde te brengen en het rapport te publiceren.

Civitas Christiana bestaat niet alleen uit Cultuur onder Vuur. De stichting heeft ook de pro-life campagne Stirezo overgenomen, die voortgekomen is uit het werk van pater Jan Koopman s.s.s. (1920-1979). Stirezo neemt deel aan het abortusdebat in Nederland en ondersteunt het waken bij abortuscentra. Begin 2018 beleefde bovendien de campagne Gezin in Gevaar een vliegende start door het enorme succes van het protest en de straatacties tegen de onzedelijke homo-erotische reclames van herenkledingbedrijf Suitsupply. De protesten haalden de nationale media en trokken zelfs in het buitenland de aandacht.

Vrijwilligers voeren straatcampagne tegen homoseksuele reclames van Suitsupply. De actie werd in tientallen landelijke media besproken. De lhbt-beweging toonde zich daarbij op haar onaantrekkelijkst, met gescheld, intimidatie en zelfs geweld.

In de zomer van 2020 kwam Gezin in Gevaar met het boek *Genderideologie: diversiteit of totalitarisme van de 21e eeuw?*. Het wil mensen weerbaar maken tegen de genderpropaganda, door een handzaam overzicht geven van de problematiek rond het begrip gender. Dat gebeurt met behulp van een dertigtal basisvragen die het begrip verhelderen. Het tweede deel bestaat uit nieuwsberichten die illustreren hoe de genderideologie oprukt in Europa en de vele manieren waarop dit zichtbaar wordt. Gezin in Gevaar voegde er als derde onderdeel nog enkele eigen nieuwsberichten en artikelen aan toe, die duidelijk maken hoe in Nederland de genderideologie stukje bij beetje in wet wordt omgezet.

In mei 2020 publiceerde de campagne Stirezo de *Catechismus tegen abortus*. Deze geeft in vraag en antwoordvorm een uitputtende behandeling van zowel de morele als de medische argumenten tegen abortus. In dezelfde tijd bracht Cultuur onder Vuur een boek uit tegen het klimaatalarmisme *Groen is het nieuwe rood,* dat inmiddels wijde verspreiding heeft gevonden. Deels is dit boek de vertaling van het gezaghebbende *Psicose Ambientalista* ('De milieupsychose'), het boek dat prins Bertrand Orléans-Braganza schreeft, deels is het een eigen productie van Cultuur onder Vuur om, toegespitst op Nederland, de ideologische achtergronden te verhelderen achter de dreigende onteigening van boeren, de vernietiging van het Nederlandse landschap met zonnepanelen en windturbines, het gasverbod en de kunstmatige stikstof-

'crisis'. Dit klimaatsocialisme behelst niet alleen nieuwe aanvallen op het privé-eigendom, maar is – onder dekmantel van 'de aarde redden'– zelfs gericht op de verschraling van het dagelijks bestaan en de verarming van de burgers. Het boek is, behalve aan talloze particulieren, aan alle relevante beleidspersonen in Nederland toegestuurd.

Enkele door Civitas Christiana uitgegeven publicaties.

Maar ook op spiritueel terrein bracht Civitas Christiana een belangrijk boek uit. Inmiddels was er ook een devotionele campagne opgestart: 'Mijn Onbevlekt Hart zal triomferen'. Bij deze campagne verscheen in 2021 de eerste Nederlandse vertaling van *Fatima. Geschiedenis of toekomst?* van Antonio A. Borelli Machado. Dit gezaghebbend boek is in vele talen vertaald en al meer dan vijf miljoen keer

gedrukt. Het geeft dan ook een verantwoord en volledig historisch overzicht van de verschijningen in 2017 van de H. Maagd aan de drie herdertjes in Fatima, en bespreekt ook de daar aan hen geopenbaarde 'geheimen'.

Vanaf de start van de campagne Cultuur onder Vuur was islamisering een hoofdthema, waarover veel Nederlanders zich zorgen maken. De onverzoenlijkheid van de islam met de Nederlandse cultuur heeft diepe theologische wortels. De geleerde Luiz Sérgio Solimeo heeft deze blootgelegd in een wetenschappelijk verantwoord en gedocumenteerd, maar toegankelijk boek, dat Cultuur onder Vuur in 2021 uitbracht onder de titel *Islam en de zelfmoord van het Westen*. Het is in Nederland in een oplage van 20.000 exemplaren verspreid en aangeboden aan Tweede Kamerleden Kees van der Staaij ("niet naïef zijn", maar "oog hebben voor de donkere kanten van de islam" in een "geestelijke strijd") en aan Thierry Baudet ("De transformatie van de Europese cultuur gaat maar door. Parijs is al geen Franse stad meer. Ik wil dat Europa een beetje Europees blijft.")

Tussendoor en inspringend op de urgente actualiteit, publiceerde Civitas Christiana twee brochures over de coronacrisis. Met name de eerste, die al in april 2020 kort na het uitbreken van de crisis verscheen en breed werd verspreid, is memorabel. In *De grootste maakbaarheidsoperatie en ideologische omkering van de geschiedenis* gaf TFP een kritische maar genuanceerde analyse van de crisis, wees op de Chinese oorsprong en 'oplossing' ervan door middel

van zeer schadelijke lockdowns en andere, de vrijheid van de samenleving ondermijnende middelen die in geen verhouding stonden tot de werkelijke risico's. Nog voor het World Economic Forum in juni 2020 bijeenkwam om *The Great Reset* te bespreken had TFP al voor het linksliberale misbruik van de coronacrisis gewaarschuwd. De tweede corona-brochure, een update, verscheen in de zomer van 2021 onder de titel *De coronacoup* met als ondertitel *Het grootste plan van ontkerstening en groen totalitarisme in de geschiedenis*.

Bij alle uitbreidende werkzaamheden was Civitas Christiana bezig in Heilig Landstichting uit haar jasje te groeien. Vanuit pelgrimshuis Casa Nova werd uitgekeken naar een nieuw bedrijfspand. Een monumentale voormalige boerderij in Well (Limburg) leek in de zomer van 2020 even een voortrekkelijke optie. De verantwoordelijke gemeenteraad van Nieuw Bergen riep echter, aangevoerd door de plaatselijke VVD-fractie, burgemeester (CDA) en de verantwoordelijke wethouder (eveneens CDA) op om de komst van Civitas Christiana procedureel zoveel mogelijk tegen te werken. Voor deze discriminerende behandeling bleek het bestemmingsplan dienstig. Voor Civitas Christiana was deze onheuse bejegening aanleiding verder te kijken.

Een pand in Veenendaal, praktisch op de provinciegrens van Gelderland en Utrecht, bleek uitkomst te bieden. Het was zelfs beter, al was het maar door de centralere ligging. In

korte tijd waren financiering, koop en het aanbrengen van de noodzakelijke aanpassingen rond, zodat de verhuizing naar Veenendaal in april 2021 al kon plaatsvinden. Het grote voordeel van de nieuwe locatie is de dubbele structuur: een representatieve villa om gasten te ontvangen, maar ook een grote bedrijfsruimte om de redactie te huisvesten en de productie van grote mailings mogelijk te maken.

Algemeen manager Hugo Bos voor het nieuwe hoofdkwartier in het Utrechtse Veenendaal.

In een naschrift bij *Revolutie en Contrarevolutie* kijkt prof. Plinio terug onder de kop *Twintig jaar later*. Hij verwondert zich over de oplagen waarin *Revolutie en Contrarevolutie* zich dan inmiddels heeft verspreid. TFP is een wereldwijde beweging geworden. Zelf zou hij komen te overlijden in 1995, in de wetenschap dat mede dankzij de verbreiding

van zijn boek de Contrarevolutie wereldwijd wortel had geschoten. Het zou een nieuwe 'twintig jaar later' vergen, voordat het gedachtegoed van professor Plinio Corrêa de Oliveira ook in Nederland vruchtbare aarde zou vinden als gevolg waarvan *Revolutie en Contrarevolutie* nu eindelijk ook hier in vertaling kan verschijnen.